

Giới thiệu Yêu Cậu Lốp Trưởng!

Thể loại: Tình cảm, thanh xuân vườn trường

Giới hạn độ tuổi: 12+

Một câu chuyện tình yêu kể về cặp đôi Hắc Nhị và Nhím. Đây là hai nhân vật trong truyện dài "Năm ấy, tớ thích cậu"

Cậu là lớp trưởng tính tình lạnh lùng.

Cô vốn là nhân vật bình thường của lớp, nhưng được xếp ngồi cạnh cậu.

Người ta chẳng vẫn nói: Nhất cự ly, nhì tốc độ" đó sao?

May mắn thế nào cô lại có được cả hai. Quá trình cưa cẩm cậu thật vất vả và gian nan, vậy cô có được đền đáp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ định mệnh

Cậu là Tổng Ngọc Dương, cậu là lớp trưởng A9 khoa Bộ Binh khóa 50 trường THPT Tân Lập – Trường học quân đội nổi tiếng Đông Nam Á. Ở lớp, mọi người quen gọi cậu là Nhị Hắc.

Cô là Mã Lệ Nhi, cô là thành phần đánh đá của lớp, có vẻ ngoài cực mạnh mẽ nha, hơn nữa lại rất ngang ngạnh. Mọi người hay gọi cô là Nhím vì bất cứ ai đụng đến cô đều xù lông lên để dọa người ta chết khiếp.

Khi mới chân ướt chân ráo vào lớp 10, cô đã rất thích cậu rồi.

Cậu nhìn bất bảnh bao, vạm vỡ lắm, da cậu có màu đồng rất cuốn hút, nhất là đối với những người cá tính như cô. Cậu có một khuôn mặt rất đẹp, vẻ đẹp rất khôi ngô, nhìn các đường nét tuy vẫn non nhưng đã men – lý lắm rồi! Đôi mắt màu nâu vàng, rất sâu, mang một vẻ đẹp rất khó cưỡng, mê hoặc bất cứ ai nhìn vào.

Cậu trầm trầm, mặc dù là lớp trưởng nhưng cậu ít nói khủng khiếp ý. Trong các việc của lớp, cậu chính là đáng tối cao đưa ra các mệnh mệnh, chỉ sau mỗi thầy chủ nhiệm Linh mama thôi. Đằng sau cậu là các lớp phó cũng rất quyền lực. Mới nghĩ thôi đã thấy uy nghiêm rồi.

Khi vào lớp mới, cô thấy tên mình trên chiếc bàn thứ 2 dãy trong cùng, gần ngay cửa sổ. Nhím đặt chiếc cặp xuống, ngo sang bên cạnh thấy Tổng Ngọc Dương, cô cầu mong bạn ấy học tốt, có gì còn dễ dàng nhờ cậu.

Vì đến khá sớm nên cô đang rảnh rỗi mà đi từng bàn liếc qua tên trước mọi người trong lớp, đếm sơ qua thì con trai chiếm hai phần ba lớp, rất thú vị đấy. Cô thích lớp nhiều trai, vì cô không thích bọn con gái nhiều chuyện cho lắm, bọn con trai dễ hiểu, dễ chơi hơn, chẳng sợ chúng nó nói xấu sau lưng mình.

Sau đó, lại lượn lên nhìn tên những giáo viên sẽ dạy lớp mình. Toàn những người dạy giỏi có tiếng của thành phố.

Nhím chấp hai tay đằng sau, đi lòng vòng trong lớp, bỗng cửa lớp mở, có hai cậu con trai bước vào, một người da trắng như tuyết, chắc chắn là một tên công tử nhà giàu, còn một người, rất đẹp trai, cao ráo. Hai người tách nhau rồi cái người có làn da màu đồng đó tiến đến bàn cô và ngồi, cô biết rồi, cậu là chính là Tổng Ngọc Dương.

Con tim Nhím đánh mạnh một hồi, cô nhìn cậu mãi, thật cuốn hút. Cô chính xác đã bị thần tình yêu bắn trúng và cô tự nhủ trong đầu mình, sẽ chiếm lấy cậu!

Nhím đến bàn mình, rụt rè nhón chân lên vào phía trong rồi ngồi xuống. Nói nhỏ, cô giả bộ thế thôi, chứ phải đùa khác, cô đã bỏ nó ra rồi ung dung bước vào ấy chứ, ở đây là ôn en.

Dù sao thì, lần đầu gặp mặt, cũng nên tạo ấn tượng tốt.

Sau khi tới giờ, thầy giáo lên, thầy chủ nhiệm rất là soái nhé, còn trẻ nữa. Thầy dạy môn Tiếng Anh, môn cô ghét kinh ghét khiếp. Thế rồi, thầy đã phong cho cậu cùng bàn chức lớp trưởng. Chao ôi, mắt nó long lanh lên, cậu làm lớp trưởng là hợp nhất còn gì.

Mà nhớ lại, cậu cũng kiêu lắm cơ, từ khi ngồi tới giờ cũng đến gần một tiếng mà một câu chào làm quen cũng không chịu mở mồm ra, thậm chí một ánh nhìn cũng chẳng thèm vút qua làm nằng Nhím cứ ngồi tay chống cằm chờ đợi trong vô vọng.

Khi không thể chịu nổi nữa, nàng Nhím đành lên tiếng trước

- Chào... Tớ tên Nhi, hoặc cậu có thể gọi tớ là Nhím.

Nói rồi, cô đưa tay ra trước mặt cậu, thế mà cậu chỉ nhìn một cái lạnh lùng rồi đáp

- Ủ.

Có nhất thiết phải kiêu ngạo vậy không chứ, nghĩ mình đẹp trai, body chuẩn mà có quyền kiêu à, ai thêm yêu, gớm, cô thêm vào. Hừ....

Nói cho oai mồm thôi chứ Nhím chả chết đừ đừ ấy à, càng kiêu cô càng thích, càng khó lấy thì mới càng hăng chính phục. Để xem, cậu lạnh lùng đến bao giờ.

Cho đến bây giờ, mỗi lần nhìn cậu, cô lại mừng rỡ đến cái duyên vô tình đã đưa hai người trò chuyện với nhau. Mặc dù cái hoàn cảnh nó không được lãng mạn mà còn làm cho hai người rất ái ngại nhưng dù sao mà nhờ nó nên cô cũng có cơ hội quen thân hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lớp Trưởng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Kế hoạch chinh phục lớp trưởng

Cô về phòng kí túc một cách ngẩn ngơ, dõi luôn cả hai đứa bạn. Cô nằm vắt tay lên trán suy nghĩ làm sao để tiếp cận lớp trưởng tiếp bây giờ. Loay hoay mãi mà chưa nghĩ ra cách.

- Bây... Có chuyện gì, nói đi, ta nghĩ ra cách giúp con?

Gia Lạc từ đâu mò sang nắm đứng trọng tâm câu truyện và thế là Nhím tuôn ra bằng sạch. Lạc ngồi gật gù ra vẻ như một bậc thầy về tình yêu.

Và Lạc đã nói như này: “Con đường ngắn nhất đến trái tim người đàn ông là thông qua cái dạ dày!”. Nhím hết sức tôn thờ chân lý đó. Vậy là cô quyết định, mọi giờ ăn sẽ bám theo cậu, rồi gấp đồ ăn cho cậu ăn, cho cậu nhớ, cho cậu thương. Yêu đến chết thì mới thôi.

Vậy là mỗi buổi trưa, người ta lại thấy một cô gái lẻo đẻo theo một chàng trai trong canteen, miệng lúc nào cũng cười tươi, nói liến thoắng, tay thì gắp hết cái nọ tới cái kia cho cậu, bắt cậu ăn, mà toàn thứ ngon thôi nhớ.

Còn cậu chỉ tập chung duy nhất một chuyên môn là ăn... và ăn, chấm hết. Thi thoảng, Hắc lại buông những lời lạnh lùng

- Cậu ăn đi. Đừng gấp cho tôi nữa, tôi không biết ơn vì điều ấy đâu!

Nhím chỉ cười cười, hai mắt nhắm díp lại, lúm đồng tiền trên má lõm sâu xuống rất dễ thương. Cậu đã nhìn thấy, cậu ngượng, quay ngoắt đi làm cô cứ tưởng cậu không thích, mặt ỉu xiu rồi lăm lăm ăn cơm, không gấp cho cậu nữa, trông đến tội. Cậu nhìn thấy hơi động lòng bèn gấp miếng cá chiên tẩm bột vàng ươm vào khay cơm của cô, nói nhỏ

- Tôi không thích ăn cái này... Cậu ăn giùm tôi.

Nhím nhìn Hắc, một cái nhìn ngơ ngác, rồi cô lại nhìn miếng cá, nó như nở ra bông hoa, y như cái lòng của cô lúc bấy giờ. Cô tủm tỉm cười, cậu rõ ràng là thích ăn mà lại nhường miếng cuối cùng cho cô, hi hi, cô biết tông rồi nhớ.

Sau khi ăn xong, cô cầm hộp sữa cam mát lạnh dúi sát vào má cậu làm cậu giật nảy mình. Cậu quay lại lườm, chân mày cau lại nhưng thấy nụ cười của cô, gương mặt lại dần ra, tay nhận lấy hộp sữa.

Sau buổi trưa hôm đó, cậu cứ ôm hộp sữa, mãi tới lúc đi tắm mới chịu đặt xuống bàn. Ấy thế mà chớp mắt, khi cậu bước ra thì hộp sữa đã nằm trên tay của Tiểu Bạch – thẳng bạn cùng phòng, may mà ra kịp chứ không thì còn nước non gì.

Cầm hộp sữa trong tay, cậu đi lên sân thượng ngồi hóng gió và ngẫm nghĩ cuộc đời. Trong lòng xôn xao khó tả, cậu... hình như là... biết yêu rồi.

Khóa huấn luyện quân sự đầu năm này vô cùng thú vị, được giao lưu, được học hỏi rất nhiều điều, hơn nữa, còn được ngắm cậu trở tài mình.

Cô cứ say đắm trong mỗi động tác cậu làm, vừa chính xác lại vừa có thẩm mỹ, những bài kiểm tra đều được thông qua một cách dễ dàng. Nhưng cô cũng đâu có kém, cũng luyện tập rất chăm chỉ, cũng cố gắng để có thể đứng ngang với cậu một cách đường hoàng. Cô cố gắng để cậu để ý đến cô.

Nhưng những cố gắng của cô hình như cậu chẳng mấy quan tâm, cô buồn lắm nhưng cô không bỏ cuộc, cô vẫn cứ cố gắng, cố gắng theo đuổi cậu, dành cho cậu những điều tốt nhất.

Rồi bỗng một ngày, cô nhận ra cô yêu cậu mất rồi, không chỉ đơn giản là thích nữa

- Này.... tớ thích cậu thật đấy!

Cô đứng trước mặt cậu, đồng dạ tuyên bố lời trịnh trọng, chẳng một phút lưỡng lự, cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều. Con tim cô bảo rằng nó thích cậu thì miệng nói là thích cậu thôi.

Cậu vẫn cứ lạnh lùng, đôi mắt tường vô tâm ấy không nhìn cô, cậu nhìn ra cửa sổ, nơi có nắng và gió lồng lộng. Hôm nay, một buổi chiều lộng gió, cô đã đem hết lòng mình bày tỏ với cậu.

Cậu không trả lời...

Năm đầu kết thúc, năm hai cấp ba vội vã bắt đầu. Năm nay, cô quyết định phải làm cậu gục ngã trước cô.

Nhím quyết tâm lắm, trưa nào cũng bám theo và gấp đồ cho lớp trưởng, cô lẻo đẻo theo cậu xuống thư viện, cậu xem sách gì, cô xem sách ấy, chỉ đơn giản, cô muốn mình có thể trở thành một người nói chuyện tâm đầu ý hợp với cậu thôi. Hai người, cùng ngồi cùng nhau trong thư viện, nghiền cứu về bom và thuốc nổ.

Rồi dần dần, cô thích chúng, lại càng hăng tìm hiểu luôn. Đến một ngày, cô phát hiện ra, mình yêu bom và thuốc nổ như cậu ấy. Bùm.... mạnh mẽ.

Mùa đông nhanh chóng đến bên thềm cửa sổ, những chiếc áo bông lấp ló trên đường, mùa đông năm nay, lạnh quá. Cô đan một chiếc khăn tặng cậu, một chiếc khăn xấu nhất cậu từng thấy, xấu đến nỗi cho cũng chẳng ai thèm lấy. Nhưng đó là tình cảm của cô, nó là công sức, là hy vọng, là tình yêu là sức mạnh mà cậu rất trân trọng. Cậu nhận lấy, nở một nụ cười mỉm làm cô sung sướng đến mất ngủ nhưng sau đó chẳng bao giờ thấy cậu đeo

- Cậu chê khăn xấu nên không mang à?

Mặt cô buồn thiu, ừ ừ hỏi cậu. Cậu vẫn cứ chăm chú vào quyển sách dày cộp mà lác đầu

- Cát rồi!

Cô chẳng hiểu ý cậu, cô nghĩ là cậu chê nên cất đi, không mang ra dùng, nhưng ý cậu khác, cậu không muốn dùng vì những sợ len lỏi vào lòng cô ấy có thể rơi ra bất cứ lúc nào, cậu sợ làm hỏng nó nên đã cất đi, thì thoảng lòi ra ngắm nghía, vuốt bông cho mượt.

Một hôm, cô nằm ườn ra bàn, cô bị đau bụng, mặt mũi nhăn nhó. Mấy cau lại, cơn đau từng hồi từng hồi hành hạ. Cậu nhẹ nhàng ngồi bên cạnh, dùng cánh tay chắc khỏe đỡ cô lên rồi đưa cho cô một chai trà gừng. Cô cố cười, cảm lấy, chai còn ấm hơi, cô ôm vào lòng

- Uống đi... cho bớt đau.

Cậu chỉ nói nhiều đó rồi lại lòi sách ra ôn bài. Cô uống. Trà gừng vừa ấm, ngọt ngọt lại cay cay, làm cho cô đỡ đau, làm tim cô ấm nữa. Cô đâu biết rằng, chai trà gừng này, cậu đã ấp trong lòng cậu từ đầu tiết tới tiết bốn, ấp bằng cả tình cảm của một người khô khan.

Vừa uống xong, cô ngay lập tức thấy đỡ, công hiệu thật ấy, đúng là nước lớp trưởng cho, như nước thần. Cậu thấy vậy cũng chỉ cười tủm tỉm. Đây là lần thứ hai cô thấy cậu cười, làm cho cậu mờ mờ đã khó, cười lại càng khó hơn. Ấy thế mà cô có niềm phúc được chiêm ngượng tới hai lần, làm tim đập chân run.

Mùa xuân đến, trường Tân Lập tổ chức Đại hội Thể dục thể thao. Mỗi lớp sẽ phân chia các học sinh phân chia thi theo những môn mà mình yêu thích. Nhím chọn thi bắn cung. Ban đầu chỉ có ý định đó thôi nhưng năm nay lại có thêm mục chạy điền kinh đôi. Nhím không ngần ngại đăng kí ngay một xuất với lớp trưởng. Khi cậu biết, cậu cứ lờ mờ mãi nhưng về sau đành chịu vì đơn đã đăng kí rồi, không thể rút lại được. Còn cô, cứ cười hí hí suốt từ đó đến hôm thi.

Ngày hội diễn ra rất tấp nập, phong bật, loa đài và dụng cụ được chuẩn bị từ chiều hôm trước. Phần thi bắn cung không phải quá khó với cô. Tiếp cận với cánh cung từ khi lên 10, cô đã có những kinh nghiệm cơ bản, tuy chưa phải xuất sắc nhưng rất có tố chất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lớp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cậu bắn súng giỏi quá!

Trường THPT Tân Lập hôm nay đông vui đáo để, băng rôn, bóng bay, duy băng lộng lẫy hoành tráng. Mọi người ai ai cũng nô nức, hừng khởi. Những đám đông đứng xen nhau ồn ào, không những thi thể thao mà còn có những gian hàng hội chợ ẩm thực của THCS Tân Lập cùng tổ chức một ngày luôn. Nhím vừa bước đến cổng trường là mắt tích ngay con bé Gia Lạc đi cùng, khổ thế cứ nị, sáng nay nàng Lạc không ăn cơm, không hiểu vì sao, hóa ra để bụng bây giờ đi đánh chén trong các gian hàng.

Nhím lắc đầu ngao ngán, mắt ngó lảo liên tìm cậu lớp trưởng mà chẳng thấy đâu cả. Chán nản, mặt xù ra thì bỗng thấy bóng dáng Tiểu Bạch – thằng bạn thân của lớp trưởng ở xa xa. Không một giây nghỉ ngơi, cô phóng bằng tất cả sức bình sinh của mình ra chỗ Bạch hỏi rối rít

- Cậu... cậu có thấy Dương đâu không?

- Dương nào? Tôi có quen người đó à?

Mặt con cún Tiểu Bạch ngờ ngợ ngác ngác, mắt tròn xoe nhìn Nhím như kiểu có ý nói “Hey! Bà nhầm người rồi.”

Nhím đang định giải thích thì lớp trưởng lững thững xuất hiện phía sau, mặt đen như đất xoong

- Hừm... Nó không biết ai tên Dương đâu, hỏi mất công.

Tiểu Bạch giật mình chột nhớ ra.. cậu tên Dương. Khổ lắm, từ lúc bé tới giờ, có kêu Dương bao giờ đâu mà nhớ, góm, cứ gọi là Hắc đi lại còn.

Nhím chỉ biết gượng cười nhìn mặt hai anh chàng hờn nhau, rồi nàng túm áo lớp trưởng kéo ra đằng sau khu thể chất

- Tí cậu với tớ thi chạy ba chân đấy nhớ. – Nhím vừa nói vừa cười hớn hở

- Tôi biết rồi!

Hắc nói, mặt lạnh tanh, mắt lườm lườm, cậu vẫn không thể tha thứ cho con yêu quái này, tính lấy cậu ra làm trò đùa à? Ai khiến đăng kí chạy cho cậu chứ, cậu nhờ à? Hừ...

Cậu vào trong tủ đồ lấy quần áo để chuẩn bị cho cuộc thi đầu tiên trong đại hội thể dục, đó là môn bắn súng. Cậu bắn rất cừ, lên 12 tuổi, cậu được anh Thiên dạy bắn súng, mỗi ngày cậu đều tập luyện khắc khổ, từ gần đến xa, từ yếu tố ngoại cảnh, gió, bão, mưa, rồi dần làm quen với các loại súng từ dễ đến khó dùng. Hiện tại, khả năng bắn rất tốt, lần này cậu hy vọng mình sẽ mang về cho lớp giải cao.

Cô cứ lảo đảo theo cậu huyền thuyên đủ thứ, trên trời dưới đất, cậu không khó chịu cũng chẳng nói gì, cậu chỉ bảo là nên đến địa điểm thi để làm quen ngoại cảnh trước, sẽ có lợi. Nhưng cô không nghe, cô bảo muốn nhìn thấy cậu thi.

Đang hờ hờ xem cậu ra sân bắn thì có tiếng thông báo trên loa phóng thanh của trường:

- “Đề nghị các vận động viên thi môn bắn cung tập trung trên đồi dã quỳ sau trường để chuẩn bị, cuộc thi sẽ diễn ra nhanh hơn dự định. Cuộc thi sẽ bắt đầu sau 50 phút nữa. Xin thông báo lại...”

Cậu nhìn cô cười hiền, còn cô thì xù mặt xuống nhìn cậu nuối tiếc. Đùa chứ, ngàn năm mới có một lần được chiêm ngưỡng tài thiện xạ mà lại phải đi.

- Thôi đi đi. – Hắc nói rồi quay người đi, miệng cười tủm

- Lát cậu đến xem tớ chứ?

Nhím hỏi, nhưng nói lí nhí như chẳng muốn cậu nghe thấy, khuôn mặt dễ thương đỏ hồng lên, mắt cứ nhìn xuống dưới chân rồi lại tròn xoe ngược lên nhìn cậu, tỏ vẻ cầu xin khẩn thiết. Cậu quay lại nhìn, gương mặt ấy, đôi mắt ấy khiến tim cậu run run, cậu áp ứng nhưng rồi ngay lập tức hắng giọng

- Để xem như nào đã!

Nói rồi, Hắc bước vào trong bãi bắn súng, bên trong đã có nhiều các bạn dự thi tập trung, tuy không nhiều nhưng cùng đều là người rất giỏi và đều được huấn luyện từ nhỏ, trong số đó, cậu cảm thấy khá nhất là Daive, là người gốc Mỹ nhưng sống ở Việt Nam. Daive có gương mặt trắng, khá điển trai, đặc sệt nét Châu Âu, hơn nữa, cậu ta còn một cô em gái tên là Renma, xinh xắn, ưa nhìn, và hình như cũng thi cuộc thi bắn súng. Renma khi nhìn thấy Nhím Hắc liền vui vẻ đến bắt chuyện, cậu cũng từ tốn đáp lời chào trước trận đấu.

Nhím đứng bên ngoài, mặt tuy hơi buồn nhưng con tim chớm hy vọng, cậu nói vậy nghĩa là 50% cậu sẽ sang xem cô thi đấu. Cô tự cười, chột trong đầu cô nảy ra một ý tưởng, cô cười gian manh, cô nghĩ, còn 50 phút nữa mới thi bắn cung cơ mà, trong khi đó từ đây lên đồi dã quỳ chỉ mất có 5 phút, thay quần áo mất 5 phút nữa, vậy là có tận 40 phút để xem cậu thi đấu. Vừa nghĩ vừa cười, đôi chân rón rén đi theo cậu vào bên trong, phải nhẹ nhàng thôi, cậu tinh lắm nhé, hơn cả chó nghiệp vụ. Cậu mà biết cô chưa đi thi cậu tóm cổ quăng một cái lên đồi luôn.

Xa xa, Nhím nhìn thấy Hắc rồi, rõ lắm, nhưng cũng bực ghê cơ, xung quanh cậu bao nhiêu là gái, toàn gái xinh mới tức chứ. Hừ, thấy trai đẹp là sân si, là bám vào, không ra thể thống gì, con gái con lửa, chẳng biết ngưng là gì, mất giá!

Nhím cứ nấp xa xa mà chửi thảm thảm con gái vây quanh Hắc. May là Hắc là người lạnh lùng, chắc hồi nhỏ có tiêm phòng virus gái rồi nên không có bị nhiễm. Cơ mà ngứa mắt nhất là cái con bé người Mỹ lớp A5 nhớ, xấu như ma, da thì trắng, tóc thì xoăn, môi thì đỏ, chả được cái mẹ gì mà cậu cũng tiếp chuyện nó.

Ày, con nhỏ đó lại còn điệu đà vén tóc, mắt chớp chớp, mồm đớp đớp, định cua lớp trưởng lớp cô à, trong cái mặt nó là muốn ghét luôn cả họ hàng nhà nó. Táo bạo đấy, tối về nhớ thắp hương cho tổ tiên đi, vì ôm nay Nhím không thể đường hoàng giáp mặt nhé, không thì thế cái mặt trắng như trứng gà đó với tổ ong không khác nhau là mấy đâu!

Úi giờ, cậu thi cứ cười tươi như chó gắp lá mơ ý, ngứa mắt, cay mắt, đỏ mắt. Lộn cả mề. Nhím cứ thế mà chửi mà rủa. Nhím thề đấy, nếu đây không phải lên lút ngắm cậu thì cô đã xông ra và cho nó và vài con nhỏ xung quanh mấy cái vì tội dám nói chuyện với bạn cùng bàn của cô. Đã nhìn thấy gì chưa, “cua” cô nhé, là bạn cùng bàn hay cái mô tê gì mà có chữ “Cua Cò” thì đừng có bao giờ mơ màng tới, cô lột da đầu chơi cho biết đó nha! Hừ.

Cuối cùng thì cuộc thi cũng bắt đầu, màn đầu tiên nhanh gọn cậu đứng thứ nhất với ba phát trúng hồng tâm nhẹ như bẫng. Cô sướng tới mức muốn hét lên, nhưng lại sợ cậu nghe thấy nên chỉ dám kêu nho nhỏ, tay đánh đen đét vào đùi, mấy đứa con gái xung quanh cứ nhìn cô chăm chăm, tỏ thái độ không bằng lòng. Cô quay lại nói

- Nhìn cái gì, chưa thấy gái đẹp bao giờ à?

Vừa nói vừa lườm, con mắt như muốn rạch cả mặt lũ con gái khiến bọn họ sợ run, lùi ra chỗ khác. Cô lại tiếp tục nhìn cậu, ván thứ hai cũng rất nhanh chóng, tuy có khó hơn vòng đầu ở chỗ bia đỡ di chuyển nhưng chắc chắn nhằm nhò gì với cậu đâu, cậu vẫn bắn trúng với 29 điểm mà.

Nhưng lần này Daive tuyệt đối 30 điểm nên Nhị Hắc và Daive cùng cân bằng đứng ở vị trí số 1. Vòng thứ 3 là màn xác định người thắng cuộc, cô chấp tay thề cầu nguyện cho cậu từ xa. Công nhận đúng là ván chốt hạ mà, khó gì mà khó điên vậy, đã bia di chuyển thì chớ, người cũng phải đứng trên bàn di chuyển, lại còn rung rung nữa.

Các thí sinh thi môn súng dần dần bó tay vì đến bia đỡ còn chẳng bắn trúng, huống chi là ăn điểm. Cuối cùng cậu cũng chậm rãi, bình tĩnh bước lên bàn xoay, hai mắt nhìn chăm chú những tấm bia để tìm ra quy luật di chuyển. Động tác rất chậm, chắc chắn, và viên đạn đầu tiên cũng rất chắc chắn bay đi và trúng ở vòng 9 điểm.

Cả khán đài hò reo, cô không phải ngoại lệ. Và cậu đã nghe thấy mang máng thì phải, cô thấy cậu cứ vừa đứng vừa ngó nghiêng xung quanh nên cô đành cúi thụp đầu xuống.

Chết rồi, chết rồi! Cô cứ vừa cúi vừa lăm lăm nhưng một lát sau vẫn chưa thấy gì nên lại ngẩng lên. Có một người bất thành linh đứng ngay trước mặt cô, cô giật bắn cả mình, mắt tròn tròn lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cô là siêu cung thủ

- Cậu là ai?

Nhím giật thót, cứ tưởng cậu đã phát hiện ra nhưng không phải, đây là một thằng con trai, tuy không đẹp trai men lý bằng cậu nhưng không không đến nỗi tệ

- Hi... Cậu vui tính thật đấy! – Cậu bạn đó cười

Cười cái gì cơ chứ, bộ thấy người khác phải trốn chui trốn lủi vui lắm hay sao, bà lại và cho mấy cái vào mặt. Cái lúc không có ai thì sẽ là như thế, còn ở đây hơi đông người nên Nhím mỉm cười nói nhẹ nhàng

- Bạn quá khen, nhưng có truyện gì thế?

Nhím chỉ muốn nói nhanh nhanh để còn xem cậu thi tiếp, cái tên này cao quá, che hết cả tầm nhìn, kiễng chân cũng không thấy gì, cô nóng vội hỏi

- Mình là Trí Nghĩa, mình học lớp 11A10, ngay kế bên lớp cậu á, nãy cậu làm rơi dây buộc tóc nè!

Nghĩa nói rồi chìa chiếc dây cột tóc nơ đỏ ra trước mặt Nhím, cô vội nhận lại chiếc dây cột rồi miệng cảm ơn liền thoáng, chân chạy thật nhanh ra chỗ thoáng để xem cậu tiếp. Còn Nghĩa, mắt vẫn trông theo cô gái cá tính, thân hình rất đẹp và gương mặt còn đẹp hơn nữa, như một bông hoa phù dung nhỏ. Nghĩa cười mỉm, cậu bắt đầu thấy thú vị cô bé này rồi đấy. Mỗi tội, tình địch cũng không phải kẻ dạng vừa, Nghĩa vừa nghĩ vừa đưa mắt về phía sân thi bắn súng, hướng đến cậu con trai khôi ngô, đẹp trai, vẻ ngoài lạnh lùng, và nhất là tài bắn súng cự phách đó.

Viên đạn thứ hai của Nhị Hắc chuẩn xác hơn, trúng ngay hồng tâm, điều đó cũng chẳng làm cậu cao ngạo, vẫn là ánh mắt thận trọng, động tác chần chẫn. Cậu đi xuống trong sự reo hò của nhiều cô gái để nhường phần thi đấu vòng 2 cho Daive. Thực sự hai người đang vô cùng cân tài cân sức, một 9 một 9,5. Daive làm rất tốt với một phát ngay giữa vòng tròn đỏ, Daive đi xuống và đưa một ánh mắt thách thức với Nhị Hắc.

Cậu tiến lên để bắn nốt phát chốt hạ, gương mặt vẫn điềm tĩnh, động tác nhanh nhạy nhưng chắc chắn, bỏ qua ánh mắt khiêu khích của Daive khiến hắn ta tức điên vì nghĩ cậu coi thường hắn.

Cậu đang ngắm bắn, màu đỏ dần dần tiến vào giữa thước ngắm, ngón tay trở co lại. Bỗng, có một hình bóng quen quen lấp lo phía trên khán đài, cậu bị thu hút, mắt cậu rời khỏi điểm ngắm mà di chuyển theo người con gái xa xa.

Đó chẳng phải cô? Đang làm gì ở đây? Tóc cô bay bay trong gió, đôi chân cô kiễng lên để thấy cậu rõ hơn, gương mặt xinh đẹp quá.

Rồi cô cũng thấy cậu đang nhìn về phía mình, cô luống cuống cúi xuống như lúc nãy nhưng muộn mất rồi, cậu đã nhìn thấy rõ ràng mười mười rồi.

Vấn đề là ...

ĐOÀNG...

Cậu lơ tay bóp cò, viên đạn lao đi và găm vào ô 8 điểm. Cả khu rừng sò, không thể nào, hai lần đầu bắn rất tốt mà. Điều này khiến ban giám khảo cũng rất bất ngờ, đứng cả dậy. Lý do gì khiến Hắc mất tập trung và tụt phong độ thế? Cả đám xì xào.

Nhị Hắc đặt khẩu súng AK xuống bàn trước mặt, kết thúc phần bắn của mình và bước ra khỏi sân bắn. Khi chân cửa chạm cửa, đôi mắt cậu đã nhìn khắp nơi nhưng hình bóng nhỏ bé ấy đã biến đi đâu mất, cậu chỉ biết thở dài ngao ngán, vì ai mà...!

- Này, sao thế? – Hạo Bối liền vỗ vỗ vai cậu

Hạo Bối là bạn thân của cậu, rất hiểu tính khí cậu, chẳng bao giờ cậu làm một việc lơ đãng như thế, nhưng lần này, Bối không thể không hỏi lý do

- Tôi hơi mệt.

Hắc cười cười, lấy tay vỗ vai Hạo Bối và chúc Bối thi tốt rồi nhanh chóng chạy mất hút. Bối đằng sau cứ ngơ ra nhìn mãi, không hiểu chuyện đã xảy ra.

Cậu sẽ đi tìm cô, cho cô biết tay, hừm, chính cô là người làm cậu mất tập trung. Mà công nhận con mèo này chuồn rất nhanh, mới đó đã không thấy tăm hơi đâu rồi. Cậu nhìn đồng hồ thì thấy cuộc thi bắn cung đã bắt đầu nên đi một mạch đến đôi đã quy luôn.

Ở đôi đã quy, cô vừa chạy vừa thở hồng hộc, vừa đến nơi thì cuộc thi bắt đầu. Cô thở phào, tất cả đều đúng như dự tính. Cô lấy lại phong độ chờ đợi gọi đến tên. Nhím thay một bộ quần áo bắn cung màu đen ôm khá sát, vì đầu mũi tên được bọc nhựa nên không cần tới lớp bảo vệ, dây đai ôm chặt eo màu da nâu, đi một đôi giày ống cao màu trắng nổi bật. Mái tóc ngắn lửng ngang vai được buộc cao tận đỉnh đầu, cô đội một chiếc mũ màu đen nổi làm nổi bật làn da trắng bóc.

-“Thí sinh Mã Lệ Nhi và Tôn Thi Yến vào vạch bắn.”

Cô tự tin bước lên trên phía vạch trắng, cầm chiếc cung trong tay, cô mỉm cười tự tin liếc qua đối phương. Thi Yến cũng rất xinh đẹp, phải, cô ta cũng có thần thái nữa, Nhím cũng công nhận vậy. Hai người con gái xinh đẹp ở vạch trắng làm cho đám con trai phía khán đài đằng sau lưới bảo hiểm reo hò âm ỹ, rung cả một góc đồi cây. Và tất nhiên Trí Nghĩa cũng có ở đó, không hò reo mà chỉ khoanh tay cười thầm, thực sự chờ mong.

Đằng sau Trí, Hắc cũng đang đứng nhìn, tay cũng khoanh lại trước ngực, mắt nhìn chăm chăm người con gái bên trong lưới bảo hiểm, gương mặt nghiêm túc như bỏ đi xem con gái thi vậy.

Nhím tự dưng thấy tim mình đập thình thịch, cô phần khích quá chăng? Vòng đầu tiên chỉ là đứng một chỗ và giương cung bắn nên không khó khăn gì với một đứa được luyện tập từ bé. Dễ dàng ăn điểm và mũi tên găm vào hồng tâm, cô cười nhẹ rồi lùi ra sau cho thí sinh khác.

Với thành tích này, cô vẫn đang ở top 1, cô nhắm một ngụm nước lọc mát mát, sáng nay trời oi quá.... Rồi hình như cô thấy có bóng người quen quen nhưng đứng lấp trong đám người nên không thể nhìn ra đó là ai. Chỉ biết là, bóng hình thân thuộc thôi.

Vào vòng thứ hai, bìa bắt đầu di chuyển, cô tặc lưỡi thờ dài, chẳng lẽ không còn gì khó hơn cái trò lặp đi lặp lại đại hội nào cũng như vậy hay sao? Chính vì thế, với cô, trò này đã quen thuộc, nằm trong lòng bàn tay nên việc được đứng nhất cũng chẳng có gì khó khăn. Nụ cười ấy cứ kéo dài mãi trên môi, khuôn mặt tươi tắn với những giọt mồ hôi lấm tấm rơi khiến cô trông quyến rũ hơn hẳn mọi ngày. Tim ai đó trên khán đài chợt đánh thịch một cái phải vội đưa tay đặt lên ngực trấn an.

Cô thi cả 2 phần rất tốt, phần thứ 3 di chuyển đến giữa đồi, khi tới đó, cô trông thấy đề độ chục con ngựa, những tấm bìa xếp thành hàng dài theo con đường. Không lẽ “cưỡi ngựa bắn cung”? Cô nghĩ rồi cười thầm, cuối cùng cũng có phần thú vị, cô khởi động, xoay khớp chân tay trước khi leo lên ngựa. Con ngựa màu trắng rất ngoan, nó để im cho cô leo lên, còn ngoái cái cổ lại rụi vào chân cô nũng nịu, cô chìa bàn tay vuốt ve chiếc bờm trắng mượt, cúi xuống thì thầm tai ngựa: “Bé ngựa ngoan chạy chậm chậm để chị bắn cho dễ nhé, nghe lời lát về chị cho em ăn cỏ non.”

Con ngựa hí lời một tiếng rất vang khiến mọi người chú ý, mà quan trọng là người con gái trên ngựa quá xinh đẹp nên người ta ngắm nhìn không rời mắt.

Cậu đứng xa xa vẫn khoanh tay nhìn, cậu tin cô làm tốt, cơ mà tại sao tim cậu lại đập mạnh thế nhỉ, cậu bị sao vậy?

Trí Nghĩa rời khán đài, bước lùi ra đằng sau, mắt đảo quanh nhìn rồi thì thầm với một thằng nào đó, đôi mắt không ngừng chú ý xung quanh, hình thái mờ ám vô cùng, nói xong, anh ta cười khềnh rồi đi thẳng tới khúc cua thứ sáu. Cậu đã nhìn thấy, cậu liền đi theo, chắc chắn, hẳn có ý định không tốt với ai đó trong cuộc thi. Tuy chẳng phải việc của cậu, ai bị hại cũng chẳng liên quan tới cậu ý, nếu bình thường là thế nhưng lần này, đôi chân cậu chẳng yên phân... vì... vì... ở đó có cô tham gia.

Đến vòng cuối chỉ còn duy nhất 8 người, những chiến mã đứng tại vạch đích, thí sinh đã giữ chắc cung trong tay, sẵn sàng giơ lên bắn, đầu cô là người thi thứ 6 nên phải chờ hơi lâu. Cuối cùng cũng đến lượt, như con chim sổ lồng, chú bạch mã phóng nhanh như gió đến những chiếc bia tròn thì dần giảm tốc

độ lại, những chiếc bia nhanh chóng bị bắn bay, đà chiến thắng đang nắm trong tay, chỉ còn duy nhất một bia cuối cùng.

Bia gỗ đang ở ngay trước mắt, nụ cười hé trên đôi môi xinh đẹp, kết thúc ở đây là được rồi. Cô giương cung, ngắm thật kỹ, chú ngựa cũng giảm tốc lại, chiếc tên phóng đi đồng thời một tiếng nổ vang lên khiến mọi người hoảng loạn, nhất là chú ngựa trắng mà trên đó có cô.

Bùm...bùm...bùm...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cường hôn

Tiếng pháo nổ lên ngay sát con ngựa khiến nó sợ hãi nổi điên lên lao đi, nó chạy lồng lộn lên khiến tất cả mọi người có mặt ở đó đều lo lắng cho cô gái ngồi trên yên ngựa. Nhím cổ gắng ghì cương lại mà không thể vì con ngựa sợ quá trở nên bất trị, cứ thế mà hí lên, cổ quật người trên lưng xuống.

Cậu đang vất vả chạy đuổi theo con người, mồ hôi ướt đầm trán, nghiêng rặng, đôi mắt đỏ lừ “Chuyện quái quỷ gì vậy?”

Khi chạy tới chỗ con ngựa thì thấy nó đang cố gắng vuron hai chân trước lên để đẩy Nhím xuống, gương mặt cô sợ hãi tột độ, mới tốc độ chạy này mà bị rơi xuống thì sẽ bị thương nặng, chưa kể đường còn nhiều sỏi đá.

Như muốn phát điên lên, chắc chắn là do thằng cha lúc nãy gây ra rồi, cậu đã linh cảm không tốt mà, chỉ tại cậu quá chủ quan. Khi chạy đến gần quãng đường cua thì bất gặp một con ngựa ô đang đứng ở đó, chắc có lẽ của cung thủ trước bỏ lại, nó đang thông dong ăn cỏ. Hắc nhảy phát lên con ngựa đuổi theo con Bạch Mã đang lồng lộn phía trước. Cố gắng lắm mới bắt kịp thì trước mắt lại là sườn thoải.

Cả người lẫn Bạch ngựa đều lao phăng phăng xuống vách, Hắc nhảy ra khỏi ngựa, tay vói theo cố bám lấy tay cô nên chính cậu cũng ngã xuống theo nhưng cậu nhanh chí, tay nhanh chóng bắt được tay cô. Chợt cậu nhìn thấy có một thân cây to bằng cổ tay bị gãy đoạn nham nhở, sắc nhọn chọc thẳng lên thì giật mình, dùng sức kéo mạnh cô vào lòng mình, để cô ở phía trên.

Như một lời báo trước, gốc cây sắc nhọn đâm sượt qua bả vai cậu, chảy thấm đỏ một mảng áo rộng. Cô bất ngờ, nép chặt trong tay cậu, nhưng khi thấy cậu bị chảy máu thì lập tức hốt hoảng. Cô lo lắng ngồi vùi dậy khi cả hai người không còn lẫn nữa. Cậu tuy đau cũng chỉ nhăn mày lại, cố gắng ngồi dậy.

- Cậu ngồi im đó, để tôi cầm máu giúp cậu

Cô lo lắng giữ chặt tay cậu lại, không cho cậu đứng lên. Loay hoay một hồi, cô giật phăng ống tay áo của mình ra, xé thành hai mảnh bằng nhau rồi buộc lại thành một dải dài.

- Cậu cởi áo ra. – Cô nói

- Không cần đâu, tôi tự làm được.

Khi thấy cô tự xé áo mình, cậu đã thấy giật mình, giờ cô đòi băng bó cho cậu thì vô cùng ngạc nhiên, tim cậu rung nhẹ, lưng chừng không chịu cởi. Nhím cau mày, đưa tay giật hàng cúc áo của cậu ra, đã bị thương rồi còn điều, cô bực mình. Cậu bị bất ngờ, chỉ biết đứng hình một chỗ, hình như mặt cậu đỏ!

Cô nhẹ nhàng dùng dây vải quấn từng vòng tỉ mỉ để cầm máu cho cậu, gương mặt nhăn nhó vừa sợ vừa lo. Hón hết là cảm giác áy náy, chính là tại ai mà cậu ra nông nỗi này cơ chứ? Sau khi quấn xong, cô mặc lại áo cho cậu một cách khó khăn vì cậu không thể gờ tay lên được vì đau. Cô kiên nhẫn xỏ từng tay áo cho cậu.

- Này, cài lại cúc vào cho tôi.

Cậu nói khe khẽ, ồm ồm, gương mặt cúi xuống, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt ai kia, nghe mà dễ thương chết đi được.

- Để đó cho nó mát...

Cô cười cười ranh mãnh, hai mắt cứ di chăm chăm vào ngực săn chắc và cơ bụng sáu múi của cậu, vừa ngắm vừa xuýt xoa: “tại sao lại có một khuôn ngực đẹp như vậy nhỉ, giả mà được chạm thử một cái thì có chết cũng cam lòng.” Vừa nghĩ vừa cười, hai mắt híp vào.

Cậu ngồi bên cạnh cứ thấy lạnh lạnh lưng và nhìn cái khuôn mặt cười khả ái của cô thì càng thấy lạnh hơn

- Cậu đang làm tôi sợ đấy! – Cậu nói lí nhí

- Thật sao?

Cô vừa nói, vừa ngồi xích xích vô cậu, gương mặt chẳng che nổi sự sung sướng tới phát điên, đôi mắt vẫn không rời khỏi, bỗng nhiên cô đè cậu xuống.

Hắc bắt ngờ nhưng vì bả vai đau nhói nhất thời không thể chống đỡ được nên bị cô đè xuống dưới, mặt bắt gác đồ lụng lên.

- Cậu... cậu... làm... làm gì vậy?

Cô chẳng nói chẳng rằng, cúi xuống, môi chạm lên môi cậu, ngậm chặt. Môi xen môi, cậu đưa bên tay còn lành lặn lên cổ đẩy cô ra, Nhím dùng tay mình hất tay cậu ra, mặc sức hôn lấy hôn để, dùng cả răng cắn môi cậu đỏ lên, rớm máu. Cậu bị cưỡng hôn tới mức khó thở, mặt đỏ gay lên thì cô mới chịu buông ra, vừa lúc người của nhà trường trèo xuống tới nơi. Cậu nhanh chóng ngồi dậy, cô lườm cậu, làm bầm:

- Lần sau cậu mà còn lấy thân mình ra làm lá chắn cho tôi thì tôi sẽ không để cho cậu yên đâu, cậu bị đau ngoài da, còn tôi thấy cậu như vậy lòng tôi đau lòng lắm, đau muốn điên lên cậu có biết không?

Nhím nói rồi liền được y tá của trường choàng khăn đưa lên trên, cậu cũng được sát trùng băng bó rồi đưa lên ngay sau đó. Từ khi bị cưỡng hôn tới giờ, cậu im lặng, cậu không nói gì, đôi mắt cũng mờ đi: “Tôi làm sao đương mặt nhìn cậu bị thương được, cậu là người thân duy nhất của tôi.”

Nhím lên tới bên trên thì Gia Lạc và Đậu hai đưa bạn thân cùng phòng của cô đã đứng bên trên, Lạc còn mếu máo, nước mắt ngấn nước mắt dài, bên cạnh Hạo Bối nắm tay đỡ dành luôn miệng nói: “Họ ôn mà... ôn mà.” Khi vừa thấy cô, Lạc liền nhào lấy ôm cô, nhìn ngắm cô từ đầu đến cuối xem cô có bị thương ở đâu không, riu riu hỏi thăm, sợ hãi tới mức nước mắt không kìm lại được. Còn Đậu thì trầm lặng hơn, chỉ đến bên cô mỉm cười: “không sao là tốt rồi, về phòng nghỉ ngơi thôi.” Mặc dù gương mặt tươi cười nhưng trong đôi mắt ấy, rõ ràng, cô thấy sự lo lắng chiếm hơn phân nửa.

Nhím được hai người bạn đưa về phòng, trong lòng cũng hỗn loạn cảm xúc, quay người lại, thấy cậu được đưa lên an toàn mới yên tâm trở về trường. Cô sợ lắm, cô không thể mất cậu được, cô vốn dĩ đã không có ai bên cạnh chăm sóc, ba cô luôn luôn chỉ có công việc, đi miết từ sáng tới tối, còn mẹ thì bị một căn bệnh quái ác hành hạ cả chục năm nay đang chữa trị ở nước ngoài. Cô được cậu lo lắng, quan tâm đã vô cùng cảm động, vì thế, cô thà chết chứ không thể nào để cậu bị thương vì cô được, nhất định không thể để cậu hy sinh vì cô thêm nữa.

Tiểu Bạch thấy cậu lên sân lại lấy tay riu cậu, Hạo Bối cầm lấy chai nước đưa cho Hắc uống

- Sao lại bắt cần thế? – Bối hỏi

- Tại nhất thời mất bình tĩnh. – Hắc khó khăn mở miệng

Tiểu Bạch đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm mặt Hắc, khiến Hạo Bối cũng nghi ngờ mà nhìn theo

- Môi bị sao thế này, chảy máu này. – Bạch nói

Hắc lập tức đưa tay lên miệng lau lau, ngón tay dính chút máu thật, hầy, quỷ nhỏ, làm cậu bị chảy máu môi, cậu tự dưng mặt đỏ ửng tai khi nghĩ lại khoảnh khắc vừa rồi, nhanh quá cậu chưa có cảm giác gì cả, chỉ biết là, trái tim đến giờ còn đập thình thịch thôi. Cậu nhất định sẽ trả cả vốn lẫn lãi, cứ chờ mà xem

- Chắc va vào đá thôi. – Hắc nói

Vậy là một ngày thể thao khép lại, tuy đã xảy ra nhiều chuyện không hay nhưng trong lòng ai cũng xốn xang. Nằm trên giường nghỉ lại, Nhím vẫn còn thất run, không hiểu lúc đó cô đã lấy can đảm ở đâu ra mà mãnh liệt thế, chẳng may cậu lại hất ra thì có phải nhục không. Thật mất cật quá, ai đòi con gái con đưa lại đi cưỡng hôn con trai, mà lại nhân lúc người ta bị thương nữa chứ, cô cứ làm bầm “Bi ôi, quá bi ôi...” Vừa nói vừa cốc đầu mình.

Trời đêm xuống rất nhanh, bả vai không ngừng đau nhức, tuy đã được khâu tại nhưng vừa tức vừa khó chịu, không thể nằm ngủ một cách nghiêm túc, chỉ có thể nghiêng một bên hoặc nằm sấp lại. Chính vì vậy mà cậu cứ thao thức mãi chưa ngủ được, cộng với đầu óc cứ không thôi nghĩ linh tinh về việc hồi sáng, cậu đã để im cho một cô gái hôn mình, tại sao vậy?

Cậu thừa sức đẩy cô ra, không phải sao? Nhưng cậu không làm vậy, cậu đã để im cho cô muốn làm gì thì làm. Nhục thật đấy, đường hoàng là chí nhân quân tử lại bị một cô gái chân yếu tay mềm cưỡng hôn cho đến nghẹt thở, mặt đỏ hết cả lên, thực là xấu hổ quá. Cậu suy nghĩ mông lung: “Ngày mai phải giáp mặt như thế nào đây.”

Ngón tay cậu bắt gác chạm lên môi, thấy ở đó tuy đau mà ngọt ngào khó tả, vị ngọt thơm thơm, rồi lại nghĩ lên đôi môi ấy, chúm chím miết lấy môi cậu. Cái cảm giác tiêg tiếc bỗng dừng lại nổi lên trong lòng, làm cậu muốn ném lại đóa hoa ngọt ngào ấy một lần nữa. Sau một hồi mê man suy nghĩ, cậu lấy tay gõ cốp vào đầu mình, tự cảnh cáo bản thân ngưng những suy nghĩ không trong sáng đó lại. Không ngờ, chỉ vì một nụ hôn chẳng đâu với đâu lại khiến cậu thốn thức, hồi hộp như thế. Y như bị xét đánh trúng vậy, lúc nào cũng mơ mơ màng màng.

Buổi sáng hôm sau, cô đến lớp thấy cậu đã ngồi sẵn ở lớp từ lâu rồi, liền đi thẳng xuống chỗ Gia Lạc năn nỉ Hạo Bối:

- Hôm nay cậu lên chỗ tôi ngồi một hôm được không? Tôi xin cậu đó. Hôm nay tôi có chút không tiện.

Hạo Bối nhìn Nhím chần chừ một lúc lâu, định hỏi lý do nhưng lại thôi, không nên nhiều chuyện. Tuy đứng lên một cách uể oải thì Hạo Bối vẫn tới được chỗ Nhím Hắc thành công. Cậu tuy không nói gì nhưng trong lòng lửa giận đng gùn gục, đã làm rồi, giờ lại trốn tránh là sao?

Gia Lạc ngạc nhiên khi thấy Nhím mò xuống chỗ mình, bình thường, bámlớp trưởng như sam cơ mà, hôm nay ăn cái gì mà chịu nhả ra vậy?

- Sao đấy, hôm qua ngã nên đầu có vấn đề à? – Lạc hỏi

- Đau, tại nhớ mày quá áy mà. – Nhím cười hớn hở mà hơi giọng

Nhím biết thừa áy, chắc chắn là mắc chuyện gì với lớp trưởng rồi cơ mà chẳng qua không muốn nói ra thôi. Đang ngồi tám chuyện vui về thì lớp trưởng đứng lên, lù lù đi xuống phía dưới thẳng bàn Nhím đang ngồi, gương mặt tuy vẫn bình thản nhưng sâu trong ánh mắt áy, có một ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lớp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cô bị ngã

Dám cưỡng hôn cậu rồi bây giờ định chạy làng à, cậu càng nghĩ càng tức, cô coi cậu là ai chứ, đường hoàng là lớp trưởng cơ mà. Thế là chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, cậu lao xuống chỗ ngồi của Gia Lạc, nắm cổ tay Nhím kéo về chỗ cũ. Nhím thấy mặt cậu đen kìn kịt cũng sợ lắm, sợ toát hết cả mồ hôi trán, chảy cả xuống mặt. Bàn tay nhỏ bị bàn tay lớn ép chặt, vừa đau lại vừa sợ.

- Đau, đau quá! - Cô kêu nhỏ

Cậu giật mình bỏ bàn tay đó ừng bị cậu kéo, gương mặt không khá hơn, giọng nói bị ghim xuống trầm nhất

- Ai cho cậu đòi chỗ?

Nhím thấy gương mặt Hắc đánh lại thì càng sợ hơn, thì ra, cậu không hiền như cô tưởng. Nhưng cậu hỏi như thế thì cô biết trả lời làm sao đây? Chẳng lẽ lại bảo là tại hôm qua cưỡng hôn cậu nên bây giờ ngại không dám đòi mặt. Miệng cô cứ lắp bắp mãi không nói lên lời, cậu đuổi Hạo Bối xuống rồi ngoáy cô luôn, mắt cứ dán vào cuốn sách

- Xin lỗi!

Nhím nói lý nhí, đầu cúi xuống chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu, cô ngượng quá, hai má đỏ hây hây hại cậu lớp trưởng cũng thẹn theo. Cậu giả vờ

- Lỗi gì mà xin?

Ý cậu muốn nói về việc chuyển chỗ lung tung cơ, nhưng chả hiểu sao có người lại nghĩ về việc gì gì áy, đâm ra cứ gãi đầu gãi tai, giọng lướt nhanh như gió

- Tại bữa trước tôi hôn cậu... mà... mà chưa được cậu cho phép.

Cậu bất động, dây thần kinh xấu hổ giật giật, vội vã đứng lên, rồi lại ngồi xuống, hành động rõ ràng là luống cuống, sau đó còn quay mặt đi, rồi quay lại đọc sách, cố tình không nhìn cô, tai đỏ tía lên. Khổ thật cơ, mà cô nào có hiểu, cô cứ cảm râm bên tai giải thích:

- Tôi không muốn làm vậy đâu, nhưng tại lúc đó tức quá không làm chủ được ý, chứ không phải tôi có ý đâu. Hơn nữa, nó... nó lại là nụ hôn đầu của tôi ớ!

Nói xong, cô ngượng nghịu cúi đầu, đôi mắt lướt trên mặt cậu dò xét thái độ, chỉ thấy mắt cậu nhắm nghiền lại lăm lăm

- Cậu tưởng mình cậu lần đầu chắc!

Cô nghe thấy rồi đấy nhớ, tai cô thính lắm, tim cô sướng như điên cứ nhảy thành thịch khiến tay cô bất giác phải đưa lên giữ chặt lại sợ nó rơi bắn ra ngoài. Cả buổi sáng hôm ấy, chẳng ai nói chuyện gì với ai, cũng như mọi ngày thôi cơ mà hôm nay lòng cô vui rộn ràng khó tả lắm. Ai nha! cứ thế này thì đêm nay mất ngủ ý. Cậu đẹp trai vậy chẳng lẽ trước giờ chưa từng thương ai? Mà thôi, tóm lại cô cũng chẳng cần biết làm gì mấy cái việc này, chỉ cần biết first kiss của cậu đã nằm trong môi cô là cô yên tâm rồi. Từ nay đỡ sợ mấy con sắc nữ đến cướp hôn cảm tử cậu của cô nữa. Cả năm tiết hôm ấy, thi thoảng cô lại cười hí hí làm cậu cũng buồn cười theo. Chính cậu cũng chẳng ngờ được rằng, nụ hôn đầu trong trắng của cậu lại bị cướp một cách trắng trợn mà đáng yêu đến thế

- Chiều nay mình đi hóng... hóng tí gió được không? - Cô vui quá nên giọng cứ lạc đi

Cậu không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ. Cô cũng thấy hài, đây đích thị là cô đang tán cậu mà, chứ cứ ờn ờn như cậu thì còn ế dài nhớ. Phải như Lương Tiểu Bạch kia kia, vừa biết tán gái, vừa biết làm trò, đám con gái cứ thế đổ đứ đừ, còn cậu, rặn mãi chẳng được một câu nói ngọt ngào mà không hiểu sao cô vẫn đổ cậu như say rượu áy. Chỉ cần nhìn gương mặt, nhìn hành động của cậu thôi, cô đã muốn dâng hiến cuộc đời mình rồi.

Chiều nay, cô quyết tâm rủ cậu đi hú hí, rồi nhân tiện làm quả second kiss luôn cho tiện. Nhím khoái lắm, cứ nhả nhỏ hoài. Chuông kêu teng teng, cô đứng dậy định lao về phòng khoe với hai con bạn thì đúng là ông trời cho xui tận mạng. Chưa bước ra khỏi lớp đã ngã sấp mặt tợp cả chân. Còn sao nữa, là do con mấm Kim Tú chứ ai, không hiểu cô đụng độ gì đến nó mà nó nở lòng nào ngoác chân cho cô té, đã vậy còn chẳng có một câu xin lỗi cho tử tế, mồm vừa cười vừa ườn ẹo

- Xin lỗi bạn Nhi nha, hôm nay tớ đi đôi dày mới có chực triệu nên nó hơi bon ý, chứ không phải có ý đẩy chân lên trước làm bạn ngã đâu.

Nói rồi ả cười, chân đau thì chớ, lại còn bị mọi người cười, cô tức mình không biết nói sao thì Gia Lạc đến ngay trước mặt Tú, vung tay đến đập một cái vào mặt ả

- Ui chết! tớ cũng đang có cái đồng hồ mới, Tú đứng ở đây nên tay tớ nó lại trượt quá phóng thẳng lên mặt bạn. Tú có sao không? có sợ mũi giả bị gãy không? Hay là xuống phòng y tế nhé!

Giọng Gia Lạc dịu dàng mà khiến ả Tú tức tím mặt, hậm hực bỏ đi, chân dậm cồm cộp, khổ thân đôi giày mới.

Khi ả đi rồi, Gia Lạc đỡ Nhím dậy lon ton, mặt mũi nhăn nhó

- Đi đứng mất mũi để đâu mà để ả Tú lợi dụng đã thương thế?

- Haz... đang vui. Mà tao không sao?

Vừa lúc đó, lớp trưởng đi nộp sổ đầu bài cũng quay lại lớp để lấy cặp đi về, nhìn thấy Gia Lạc đang riu Nhím thì mặt mày không khỏi khó chịu, lấy tay đỡ Nhím lại

- Sao thế?

- Không sao, ngã nhẹ thôi! - Nhím vừa nhăn nhó vừa cố cười

Cậu chẳng nói chẳng rằng, bế bổng Nhím lên mang vào trong lớp, làm tìm ai đó tí thì nhảy ra ngoài. Gia Lạc cười rồi cùng Hạo Bối đi về, để cho đôi chim sẻ tự nhiên

Cậu đặt cô trên bàn học, cẩn thận đưa chân cô lên xem xét, mày cậu cứ cau lại, làm cho cô hồi hộp lại lo bị cậu mắng, nhưng cậu chỉ nói rất nhỏ

- Bong gân rồi, tôi cõng cậu xuống phòng y tế.

tay cô run run níu áo cậu lại, miệng thỏ thẻ

- Tôi nặng lắm, cậu cõng được không?

Hắc không nói gì, lặng lặng đeo hai cái balo ra đằng trước, một tay nhắc bổng cô đặt yên vị trên lưng rồi đi ra khỏi lớp. Nằm trên lưng cậu thích lắm, vừa to lại vững chãi. Cô ước gì được ở trên này mãi thôi. Áo cậu thơm mùi thuốc được, tóc cậu cũng thơm lắm, chắc cậu là tuiếp người ưa sạch. Cô bối rối, thì thầm, vừa mong cậu nghe thấy lại vừa không muốn

- Tớ bị đau như này.... đằng ấy có... thương tớ không?

Chẳng một tiếng trả lời, cô chắc mẩm chắc cậu chẳng nghe thấy rồi, chán ghê. Mặt cô áp sát vào lưng, tai cô nghe rõ cả nhịp tim của cậu. Hình như mỗi lúc một nhanh hơn. Cậu đang xấu hổ à, vì chẳng nhìn thấy mặt cậu nên cô đoán thế. Khi bước xuống cầu thang, cậu nói nhỏ, vẫn là âm thanh trầm ấm ấy

- Bám chắc vào, không ngã.

Cô nghe vậy liền được nước bám chặt lấy người cậu, một tay vòng qua cổ một tay bám vào vai. Mồ hôi trên trán cậu nhỏ giọt xuống áo đồng phục trắng. Trời nắng chang chang, vạch theo một con lổn đi nửa sân trường, ai mà chịu được, nhưng cậu là ngoại lệ vì cậu khỏe lắm, thấm vào đâu.

- Hết đoạn nguy hiểm rồi, ôm lỏng ra được rồi, tôi có chạy đi mà ôm khư khư thế? - Cậu dừng lại trước cửa phòng y tế

Cô ngại ngừng nhưng không buông tay ra, giọng còn leo lẻo

- Tớ là cứ phải ôm chặt như này cho chắc ăn không ngã phất nữa thì khổ.

Nói rồi lên cười, càng ôm chặt cậu hơn. Cậu đành chiều theo tên tiểu yêu quái, cậu chỉ lo ôm chặt quá, cô lại nghe được nhịp tim đang hỗn loạn của cậu thì ngượng lắm. Trong phòng y tế chả có ai, cô Tường Vi đi đâu mất. Cậu nhẹ nhàng đỡ cô ngồi xuống giường trắng, ngồi xuống, hai đứa đợi cô. Nhím bất chợt đưa tay lên trán lau mồ hôi cho cậu, làm cậu giật bắn mình, không kịp xoay sở, hai má được đả lại đỏ ửng lên.

Đợi lâu ời là lâu mà không thấy cô đâu, cậu đành đứng lên, nói

- Thôi, để tôi băng bó cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lớp Trưởng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vòng hoa giấy

Cô cứ trần trần nhìn cậu. Cậu vừa bảo cái gì ấy nhỉ? Cậu băng bó cho cô ư? Không nghe lắm đấy chứ?

- Cậu nói gì cơ?

Cô cố tình hỏi lại, không phải vì cô không nghe rõ đâu mà là vì cô muốn nghe nó một lần nữa. Cậu nhìn cô, hơi cau mày, lặng im, nhẹ nhàng mở hộp thuốc ra, đôi tay ấy đang cầm băng vải và thuốc tói gần cô mà ngồi xuống.

Nhím nhắm chặt mắt lại, đợi chờ đôi tay ai đó chạm chân. Hắc cùi xuống, ngồi chống chân ngay trước mặt Nhím, thấy cô nhắm mắt sợ thì không khỏi mỉm cười. Hình như cô không mạnh mẽ như cậu tưởng. Ai biết đâu được là cô nhắm mắt lại chờ đợi sự sung sướng chứ nào có phải sợ hãi gì như cậu nghĩ.

"Cô ngốc này."- Cậu cười, mà cô không thấy.

Bàn tay nhẹ nhàng, còn một chút nữa là hai lần da chạm nhau. Tim cô đập thình thịch, sung sướng. Lý trí quẩn rối rít như tơ vò. Chết mất, ai đó hãy giết cô đi. Cô muốn cười mà phải nén chịu đựng, cứ tưởng áp lực tói bức cả bụng chứ. Nhanh lên, nhanh lên, cô thầm cầu mong trong sự sung sướng điên loạn

- Ủa... em, bạn làm sao vậy?

Cô Tường Vi từ cửa bước vào, cô vừa tới canteen lấy đồ ăn, bây giờ mới quay lại, cơ mà hình như cô thấy có mùi gì khen khét ý. Cô ngó trước ngó sau, liệu có phải đang bị ai lờm không nhỉ? Cô thấy mùi sát khí tỏa ra nồng nặc.

Nhím như bị một cây kéo cắt xoẹt mắt sợ sung sướng lại. Đôi tay từ từ bỏ khỏi khuôn mặt, đôi mắt long song sọc lên, con ngươi như muốn lộn ra khỏi hốc mắt. Cô đáng sợ quá! Nhất là cái lúc này. Cảm giác này còn đau hơn cả khi bị ăn liên hoàn tát vô mặt.

"Chết tiệt!" - cô rủa thầm

Chính từ lúc này, cô Tường Vi chính là kẻ thù không đội trời chung của Mã Lệ Nhi này.

....

Một lúc sau, vết thương đã được băng bó cẩn thận. Khớp bị trật cũng đã về đúng vị trí cũ, mỗi tội sưng u như quả ôi, tím tím, nhìn mà thấy đau ứa nước mắt. Cô Tường Vi đưa cho một hũ thuốc bôi tiêu sưng giảm đau và dặn dò không nên đi lại quá nhiều không thì sẽ lâu khỏi. Cậu cảm ơn, rồi lại còng còng trên lưng đi đến canteen nhưng đã quá muộn, cơm cũng hết nhẵn, cô bảo cô ăn bánh ngọt cũng được nhưng cậu lắc đầu, cậu còng cô ra ngoài cổng trường

- Cậu mang tôi đi đâu đấy? - Nhím ngạc nhiên hỏi

- Bắt cóc cậu! - Nhị Hắc cười, một nụ cười hiểm hoi.

- Thật hả, vật nhờ cả vào cậu đó! - Nhím cười híp mắt

Cậu chỉ còn biết lắc đầu cười trừ thôi, cô gái này, là người đáng yêu nhất trong lòng cậu. Cậu ước, khoảng thời gian này dừng trôi nữa, cứ mãi mãi như thế, để cậu có thể gần cô thêm một chút, để được cô quan tâm, để được cô yêu thương và nhất là cậu có thể bảo vệ cho cô. Cậu cần lắm, trái tim bé nhỏ này. Lòng cậu vui mon mồn, trăm hoa như đua nở.

Cậu còng cô đi qua các con đường, chẳng biết đi đâu, chân cứ bước thôi. Còn cô, ở trên lưng cậu, thì cậu có mang cô đi tới tận đâu, cô cũng chịu, miễn là nơi đó có cậu. Những con người không nhận được tình cảm cha mẹ, có lẽ đã cảm thấy được sự tương đồng, dễ dàng hiểu và cảm thông được cho nhau hơn những người không đồng cảnh ngộ. Một điều tương trưng như đơn giản mà nhiều năm qua, hai người cũng chẳng có lấy một chút. Bây giờ coi nhưng được bù đắp lại, không tự thương lấy nhau thì đợi ai thương nữa. Sống thì nên chủ động một chút.

- Nay... cậu còng tôi như này đến khi chân tôi khỏi được không? - Nhím hỏi nho nhỏ, vì ngại.

Cậu im lặng, tới một con đường lớn, cậu đợi đèn xanh mới qua đường. Mọi người cứ nhìn, nhìn như điều gì lạ lắm, có khi nào họ nghĩ đây là một cặp đôi tình cảm không hay là chỉ mỗi mình cô cảm thấy thế.

Đèn xanh.

Cậu thận trọng đi qua đường, dòng người dừng đèn đỏ hai ở hai bên chăm chú nhìn người con trai còng người con gái qua đường, như nổi bật hẳn so với đám người cùng đi vội vã, xung quanh hai con người ấy, có một màu xanh tươi mát, một màu đỏ nồng nàn. Cô quàng tay qua vai cậu, xiết chặt thêm một chút. Lưng cậu rộng lại ấm áp, khiến cô thấy tim mình yên tâm lắm.

- Cậu có thấy ngại không? - cô thì thầm, lo cậu ngại khi bị mọi người nhìn

- Có! - cậu trả lời. - Ngại vì cậu cứ nói sát vào tai tôi ấy.

Nhím cười thầm, nhìn tai cậu đỏ rực, cô biết cậu ngại nhưng cô nghịch lắm, càng thổi thổi vào tai cho cậu buồn. Cái tai cứ đỏ theo cấp số nhân, cô lại phì cười. Dễ thương như cậu, tại sao bây giờ cô mới biết đến nhờ, không là cô đã tán cậu lâu lắm rồi ý chứ chẳng để mốc tới tận giờ đâu. Cậu cũng cong môi cười, cảm giác nhồn nhột thích thú, đây có lẽ là lần đầu tiên. Cũng phải, với bộ mặt lạnh lùng của cậu thì ai có gan làm trò ý chứ? Cô bạn này, rất biết cách khiến người khác vui.

Cậu đưa cô đến một con đường, một con đường ngập tràn hoa giấy, bức tường dài vô tận phủ kín màu trắng hồng. Những bông hoa tưởng như mỏng manh lại mãnh mẽ vươn lên trong gió, trong nắng. Gió thổi hiu hiu nhẹ, cô khen hoa đẹp, thế là cậu đặt cô xuống băng ghế gỗ ngay cạnh giàn hoa. Sau đó, cậu chọn những ngọn hoa giấy dài ngoằng, bẻ cho gọn lại, nhiều lắm, đi một đoạn đã thu được một nắm lớn. Cậu bảo cậu tia cho gọn á, để dài quá người ta đi qua giẫm lên thì bị nát mất. Cô cười, cậu cò có trái tim ấm áp nữa, áp áp với tất cả mọi thứ, hình như cô đang ghen với những bông hoa trên tay cậu.

Hai đứa ngồi trên ghế gỗ, ngắm nhìn mọi người, xa xa là cây cầu Long Biên cổ kính, không có quá nhiều xe, thì thoảng mới có chiếc xe lớn qua lại, không biết có phải nó cũ không. Nhưng ở đó nhiều người lắm, già có trẻ có, mọi người ra hóng gió, lũ trẻ nô đùa với nhau. Trời đột nhiên mát hẳn, nắng tắt lịm từ bao giờ, trời trong xanh, có đám mây trắng khổng lồ lơ lửng lơ trôi trông như một chiếc kẹo bông, chiếc kẹo trong ảnh mà bà ngoại cho cô xem thời xưa ấy, Nhím ngồi bên dưới tha hồ tưởng tượng mọi hình thù, rồi lại cười hi hi. Bỗng nhiên, có thứ gì đó đặt nhẹ trên đầu cô, đưa tay lên chạm. Một cái vòng đội đầu được tết bằng hoa giấy. Cô vội vàng lôi điện thoại ra sẫm soi

- Sâu đấy! - cô thốt lên.

Nhím hớn hờ vừa nhìn cậu bằng con mắt sung sướng, mồm cứ cười mãi không ngậm được vào. Thích đến run người, lòng mề cứ nhảy nhộn nhạo trong lòng. Cậu khéo tay quá, thế nào mà con nào không đồ cô vái ngay làm cụ.

- Cho... cho cậu đấy! - Cậu e thẹn ngồi xuống bên cạnh, gỡ đầu gỡ tai

- Tui thích lắm á! - Nhím cứ mân mê mãi chiếc vòng hoa xinh đẹp

Cậu không có hoa tay, chẳng biết làm gì, cả tấm lòng mình chỉ biết gói gọn trong đó để tặng cô, miễn cô thích là được. Cậu thấy cô cười, tự dưng cũng muốn cười lắm, hình như bên cạnh cô, cậu được cười nhiều hơn ý. Vòng hoa đẹp, được đội trên đầu một cô gái đẹp thì càng có giá trị hơn, nó quý hơn vô số vàng bạc trên thế gian này.

Cả tuần sau, ngày nào cậu cũng công cô đi học rồi lại công về, thì thoảng còn cho cô ra ngoài ngắm cảnh đường phố hay lên đồi dã quỳ sau trường ngắm hoàng hôn.

Hình như càng lúc, cô càng thích cậu nhiều hơn và rồi nó trở thành tình yêu lúc nào không hay.

Năm lớp 12 đã đến, cũng là năm cuối của đời học sinh, cô muốn tỏ tình với cậu, tỏ tình một cách thực sự, một cách nghiêm túc chứ không phải những lời bày tỏ vu vơ có nói hàng trăm lần. Vấn đề là cô không biết làm như nào để cậu đồng ý. Cậu hình như chưa một lần nói thích cô, cô sợ lắm, nếu cậu trả lời của cậu là "Không" thì cô biết làm sao bây giờ? Lấy lý do gì để tiếp tục.

- Mày dốt lắm, tán trai đẹp là phải chai mặt. Hiểu chưa? Chưa đồ thì lại tán, mà đồ rồi thì nâng lên tán tiếp cho ngã sập mặt luôn - Lạc quân sư cho ý kiến

- Mày nói gì ghê vậy? Thì ra mày dùng cách đó nên lão Bồi mới đồ mày điên đảo đúng không? - Nhím cười trêu lại Lạc

- Mày....vớ vẩn. - Lạc đỏ mặt, chạy biến.

Cô thờ dài, nói vui thì vậy thôi, cậu mà để tán thế thì đã mừng, đây cậu lại chẳng nói gì, thích chẳng kêu mà ghét cũng chẳng nói. Không biết thế nào mà lần. Rốt cuộc cậu muốn như nào, cô chẳng muốn ngồi im đợi cậu mang kiệu tới rước đâu, nhất như cậu chắc cô chết già mất.

Những tiết học năm 12 nhẹ đi rất nhiều, trôi qua cũng rất nhanh. Vì sao, vì trường cô không phải thi vào đại học trên giấy, mà thi theo kiểu thực tập, đạt tiêu chuẩn thì tuyên thặng, còn đâu tùy mức độ có thể lưu chuyển đến các trường đại học quân đội khác trong nước. Cô đã vượt qua được huấn luyện cuối năm vừa rồi, được hân bằng vượt cấp nhưng cô không thích, cô muốn học với cậu. Cậu lý lắm, cậu nhận được bằng từ năm lớp 10 cơ, mà cậu không chịu, cậu bảo "Học hết chương trình phổ thông rồi nhảy chưa muộn." Ừ, cậu thì giỏi rồi, môn gì chẳng đứng đầu, cô lại khác, ngoài thành tích thể thao ưu tú và tài bắn cung siêu đẳng ra thì lẹt đẹt, may mà còn vương lại tí hóa, tí toán không thì đúp mất. Có phải cô không muốn học đâu mà là học không nổi, cô nhanh quên lắm, vừa học thuộc đoạn sau đoạn trước đã quên rồi. Cậu vẫn hay nói cô là nảo cá vàng, cá vàng đầu mà cá vàng, nếu là nảo cá vàng thì sao hình ảnh cậu trong đầu cô đâu lại in đậm tới tận bây giờ?

Cô suốt ngày bị cậu mắng "Chỉ được cái cái chính quyền là giỏi!", ừ thì sao, một nhà phải có một người nhu hiền, một người ghê gớm thì mới không bị hàng xóm láng giềng bắt nạt chứ, và cô rất sẵn lòng làm cái thiên chức ghê gớm đầu bò ấy, việc của cậu chỉ là yêu cô thôi. Hàng ngày đến lớp, gặp cậu, cái cảm giác lâng lâng xao xuyến thuở mới gặp nhau còn rung lên rất mãnh liệt, đã ba năm bên nhau rồi đấy, trải qua nhiều sóng gió, nhưng cô vẫn chưa thể biết được lòng cậu. Có phải cô ngốc không? Hay do cậu giấu quá sâu?

Buổi sáng hôm nay rất đẹp trời, cô nhận bài kiểm tra điểm 3 môn văn, cậu hỏi cô một câu vu vơ

- Cứ học hành thế này thì cuộc đời đi về đâu?

- Cậu ở đâu thì tôi đi về đó! - Nói rồi cô cười khi khi

Cậu chỉ cười nhẹ rồi lắc đầu. Cậu bảo cậu bó tứ chi rồi. Cũng có ngày loa phát thanh bị điểm kém môn văn hay sao? Cô bảo cô cãi nhau là giỏi chứ văn thơ lại lảng cô xin khiêu.

Từ giờ, chiều nào cậu cũng xuống thư viện và chưa bao giờ cô bỏ cậu đi một mình, bám riết, cậu đọc gì cô đọc đấy. Hai người cùng nhau đọc, tìm hiểu. À quên, bây giờ cô và cậu đã nằm trong đội tuyển cấp Alpha học về chế tạo và tháo bom rồi. Cuối tháng sau là thi quốc gia, suôn sẻ là được ra nước ngoài đào tạo.

Cô và cậu, chẳng biết từ bao giờ lại đam mê cái chuyên ngành nguy hiểm nhất như này nữa. Sống chết vì nó. Sách đọc trong những năm qua xếp chắc cũng cao như một ngọn núi, cô rất có duyên với những quả bom, nhất là quả bom nặng 70 kí ngay trước mặt cô, không biết bao giờ nó nổ, chỉ biết cô đã chăm ngồi rất nhiều lần mà chưa xi nhê. Hết đọc sách, tìm hiểu trên mạng, cậu lại tới phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm này chỉ dành riêng cho việc chế tạo và thử nghiệm bom, hơn nữa, không phải ai cũng được vào, chỉ những người được cấp thẻ và huy hiệu của đội tuyển Alpha thôi. Cả căn phòng trắng, rất rộng và được chia thành nhiều phòng nhỏ đặc chế để phù hợp với từng loại bom mìn khác nhau. Hai người mặc đồ bảo hộ mũ, áo, kính, đeo găng tay đầy đủ, bước qua cửa khử trùng mới bước vào chính bên trong.

- Hôm nay làm ở đâu đây? - cô hỏi, tay cầm sẵn hộp dụng cụ

- Bom AAC. - Cậu nói nhanh gọn rồi đẩy cửa phòng "Bom từ AAC"

Thực ra ở cái năm 2036 này thì bom từ còn khá là lạ, trong vòng 10 năm qua, mới có vài nước được sở hữu loại bom này, nhưng loại được cấp phép lưu hành thì không có sức công phá lớn, loại nặng nhất cũng chỉ xóa sổ một thành phố thôi, nhưng tất nhiên quả đó không ở đây rồi. Phòng thí nghiệm hầu hết chỉ là mô hình hoặc cùng lắm là bản nguyên tử hiển vi, tức là rất nhỏ, không phóng xạ. Cô nói cậu rất thích thử nguy hiểm quả là không sai, để cậu ở đây chắc cậu say sưa mấy ngày không biết trời biết đất nữa.

- Này! - Cậu nói rồi đưa cho cô một bản mô hình

- Sao tớ không được dùng bản thực nghiệm, xem mô hình thì có gì cơ chứ! - cô hậm hực, lần nào cậu cũng hất cô ra rìa.

Cậu chẳng nói nữa mà tập trung tháo dỡ quả bom hiển vi, cô cũng chẳng dám làm cản nên ngậm ngùi ôm đống mô hình ra một góc xem, thật là, cái đồng mô hình này không biết cô đã tháo ra lắp lại không biết bao nhiêu lần rồi, nhắm mắt cũng lắp được. Miệng cô tức, cứ chia ra, phụng phịu, cậu nhìn mà vừa thương vừa buồn cười, con gái con đũa gì đâu không vừa ý là đều cái mỏ ra như vịt.

- Hừm...Lại đây! - Cậu hắng giọng

Cô sung sướng, tí ta tí tòn bám tay cậu, cười híp cả mắt cả mũi vào nhau. Cô biết mà, cậu không đành lòng làm cô khó chịu đâu. Hai người đang làm, nghiêm túc nhất, không nói chuyện, cậu nhẹ nhàng hướng dẫn cô tháo rời ra. Cô nhìn cậu làm một lần cho rõ rồi cô bảo để cô tự làm. Cậu đồng ý, thì thoảng vẫn ngo sang để đảm bảo tất cả đều đúng.

Cậu hy hoay một lúc, hết bỏ thứ này lại bỏ thứ kia ra, rồi ghi ghi chép chép, dưới máy hiển vi, cậu muốn nhìn cho thật rõ lớp cấu tạo. Trong khi đó, Nhím khá ngỡ ngàng, thực sự bản thật với bản mô hình nó khác nhau tới 40%, có nhiều bộ phận cô không biết, lịch kịch mở sách ra dò từng cái một chữ vỡ vụn động lung tung gây nổ thì lần sau chỉ có nước ôm mô hình mà ngắm.

- Quái lạ, đây là cái gì mà sao dò mãi trong sách không có nhỉ? - Cô vừa nói vừa lấp kẹp kim loại định đưa vào gấp ra

Cậu nhìn sang, mặt mũi hốt hoảng, buông khỏi máy hiển vi, vừa lao vừa nói để ngăn cô lại

- Tránh xa ra... đó là kíp từ gây nổ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cậu sẽ làm bạn trai tôi chứ?

Nhưng muộn rồi, cô đã chạm đầu kẹp kim loại và đó, nhanh như chớp, cậu liền xoay người kéo cô ra đằng sau, đưa lưng ra chắn trước mặt. Cô sợ hãi, tinh thần hốt hoảng, kèm theo sau đó là tiếng nổ không quá lớn nhưng cũng làm kính cửa kêu rầm rầm, đen cả một mảng bàn thí nghiệm. Hai người ngã nhào ra sau, mặt cậu nhăn lại, tìm cô như chết đứng vài giây.

Sau khi hoàn hồn, Nhím nhanh nhẹn ngồi dậy, đỡ cậu ra một bên, cậu lại hi sinh vì cô rồi, cậu có vẻ rất thích dùng bản thân mình ra để bảo vệ người

khác. Cả vạt lưng hông bị bóng, chiếc áo trắng bị xém đen lại cả. Nhím mau chóng cởi chiếc áo trắng ra, rồi tiếp đến là lớp áo đồng phục. Cậu im lặng, khuôn mặt vẫn bình thản lắm, còn cười cười nhìn Nhím luống cuống nữa chứ. Chẳng hiểu sao cậu lại thương cái mặt này mà không tiếc tính mạng mình chứ lại. Hồi này sứt chút nữa là toi rồi, đúng là không cái đại nào bằng cái đại nào mà. Nhưng thấy cô vội vội vàng vàng chạy tìm bông băng với nước sát trùng mà tìm cậu ầm lậ lừng, một vị ngọt cứ lâng lâng khiến cậu bất chợt mỉm cười.

Cô lo lắng, vãi cả mồ hôi, tay chân luống cuống, đầu óc loạn lên, cứ mở nắp thùng rác để tìm bông băng rồi lại chui xuống gầm bàn tìm nước sát trùng. Cô điên thật rồi, điên tới mức nổ tung. Một sự lo lắng rất lớn này sinh, miệng cô cứ lảm rảm chửi cậu ngốc, có ai trên đời này lại ngốc như cậu của cô không? Đôi tay run lẩy bẩy cần gói bông ra thấm nước sát trùng thấm cho cậu. Máu không ngừng tuôn ra, cô sợ xanh cả mặt, da cậu tím dần, cô sợ hãi cởi chiếc blu trắng của mình ra rịt chặt vết thương ở eo cậu lại, mồ hôi đổ như mưa rào. Cô sợ, hơi thở gấp gấp, tim cứ nhảy uỳnh uỳnh trong ngực như muốn nổ tung. Chết rồi! Làm sao đây?

Cậu cười, nắm chặt bàn tay còn run run giữ chiếc áo dịt trên eo

- Không cần phải lo, chuyện thường thôi mà!

Cô tự dưng khóc òa, cô sợ quá, cô thấy máu dần dần thấm ra ngoài chiếc áo trắng đang dịt, cô dựa trán lên vai cậu nức nở, cả người cô cứ rung lên từng hồi, cổ họng nghẹn đắng:

- Tại tôi.... tất cả là tại tôi, tại tôi ngu dốt nên cậu mới bị như này

Cậu im lặng, nhìn những giọt nước mắt trên gương mặt xinh xắn đỏ rơi xuống mà tim cậu đau nhói, không phải lỗi của cô đâu, là tự cậu muốn thế, vốn dĩ là đâu thế đứng im nhìn cô nguy hiểm, cậu nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mái tóc mượt đen nhánh của cô xoa xoa để an ủi, cảm cậu tựa nhẹ xuống chạm đỉnh đầu cô, nhắm mắt lại:

- Nếu cậu bị thương thì tôi không những sợ mà còn đau lớn lắm. - Cậu thì thầm

Cô nghe rõ, từng từ như giọt mật ri vào tai cô, tim cô rung nhẹ nhẹ, cô muốn hỏi lại cậu, cô muốn nghe cho rõ hơn nhưng cô không dám, cô sợ cậu chối đây đây. Thôi, cậu chỉ cần nói như thế thôi, miễn cô nghe được là được rồi, cô hạnh phúc quá. Ngọn lửa cứ bập bùng trong lòng, cô vẫn có chuyện muốn hỏi nhưng lại sợ làm mất không gian lãng mạn này nên cố nén lại. Ừ thì tạm thời cứ như này đã.

Hắc ngồi một lúc cho đỡ đau thì cũng đứng lên, lấy một lọ thuốc ở tủ thuốc tự bôi, trong giây lát, máu được cầm lại, bông gạc được dán lại miệng vết thương, chiếc áo blu trắng của cô loang lổ màu đỏ cậu vắt lên chiếc ghế, rồi cậu mở tủ lấy một lon nước cam đưa cô uống.

Nhím nhận lấy lon nước, rồi lại dụi mặt lên hai đầu gối. Giả như cô là người bị thương có phải tốt không. Cậu bị thương mà gương mặt cậu chẳng hề biểu lộ sự đau đớn gì, cô cũng biết, ba năm học trong trường quân đội Tân Lập này, cậu đã phải đổ bao nhiêu máu, đã bị thương nặng hơn như này rất nhiều lần nhưng không hiểu sao, lần này, cô cảm thấy khó chịu, cô đau tới mức bật khóc. Cậu cứ như vậy, cô chẳng dám tới gần cậu nữa đâu. Những vết sẹo trên người cậu, cô không muốn mình là nguyên nhân, cô tủi thân lắm, trong khi cô chẳng làm gì, chẳng giúp được cho cậu mà lúc nào cũng khiến cậu bị thương, hết lần này sang lần khác, vẫn cứ là cậu từ bị cứu cô.

Nhị Hắc ngồi xuống bên cạnh Nhím nhìn đồng chiến trường ngồn ngộn mảnh kính vỡ với những mảng đen khét lẹt ở bàn, cậu lắc đầu, lại mệt rồi. Hắc tu mạnh lon nước có ga, cậu yên tâm hơn hẳn, lúc đó mà cậu không lao tới kịp, cô có bị làm sao thì cậu ân hận cả đời mất.

Hai người, ngồi cạnh nhau mà mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, ai cũng muốn mình là người chịu đau, không muốn người kia bị tổn thương, nhưng lại quá khó để diễn đạt thành lời. Nhím bỗng dưng hỏi một câu vu vơ

- Cậu thật tốt quá! Nhưng liệu có phải một người nào đó trong hoàn cảnh vừa rồi thì cậu đều lao ra cứu phải không?

Cô nhìn cậu bằng một ánh mắt chờ đợi, cô chẳng biết cô chờ gì, nhưng cô cứ chờ, cứ hy vọng, cứ mong cậu sẽ không nói "ừ". Cô cần cậu, cô muốn cậu là của cô, cô muốn yêu cậu, không muốn thích cậu nữa. Có thể là cô quá ích kỷ khi lúc nào cũng muốn cậu của riêng mình, nhưng vốn dĩ, trí óc chưa bao giờ bảo được con tim, trí óc sẽ ngăn cản mình không làm những việc không tốt, không có kết quả, còn trái tim thì mách bảo mình cứ theo đuổi, cứ thích cứ yêu cho dù chẳng biết sẽ đi đến đâu, chả ai lý giải nổi con tim mình đâu, nhất là trong chuyện tình cảm. Cứ phải đuổi theo như này, cô sợ lắm, cô sợ cậu chẳng thích cô, cô sợ chỉ có mình cô là ảo tưởng. Sự thật như vậy cô không tài nào chịu được.

Cậu nhìn cô, cổ lẳng đi ánh mắt chăm chăm ấy, cậu bối rối, miệng cứng đờ không biết nên trả lời như nào. Cậu đứng lên, đi bước ra khỏi cửa phòng thí nghiệm thì bị cô nắm tay lại

- Làm ơn! Hãy trả lời được không?

Cậu im lặng, tấm lưng cậu quay về phía cô lạnh ngắt, cô sợ sệt, cô không dám khóc, tại sao cậu lại lạnh lùng thế, không lẽ ba năm cô theo đuổi vẫn chưa xứng đáng để cậu nói một lời yêu thương lại với cô hay sao? Cậu không trả lời, cậu bỏ đi, cậu bị cô làm cho khó xử ư? Thú nhận một việc rằng cô thích cô hay không khiến cậu lưỡng lự vậy hay sao? Cô dần dần buông lỏng tay ra...

Có lẽ, cô đã biết cậu trả lời rồi....

Cô nhận ra rồi, giọt nước mắt ấy bất chợt rơi mà chẳng thể kìm lại được

Cũng chỉ tại vì cô yêu cậu quá nhiều. Mong muốn nhận lại cũng quá nhiều. Lòng ích kỷ thì quá lớn. Thử hỏi có dễ dàng không khi nhận một lời từ chối?

Nhị Hắc quay người lại, ngồi xổm trước mặt cô mặc cho vết thương bị căng ra đau nhói, nhẹ nhàng lau giọt nước mắt trên làn da trắng, cô ngốc này sao mà mau khóc thế, cậu còn chưa nói gì đã chạnh lòng mà khóc rồi, bao nhiêu năm qua vẫn vậy, vẫn mạnh mẽ lắm cơ mà, vẫn tự tin là cura đồ cậu cơ mà, không lẽ bây giờ nản nên muốn bỏ cuộc rồi? Cậu cũng chẳng muốn làm tổn thương nữa, chỉ là cậu chưa thấy thích hợp để nói ra mọi thứ, cậu muốn âm thầm bảo vệ cô hơn, rốt cuộc thì cô cảm thấy như nào, cậu không rõ. Cậu cũng muốn giang lớn vòng tay để ôm cô trong lòng mình lắm, nhưng cậu cũng sợ.

Sợ rằng cô sẽ vụt mất, sợ rằng một ngày nào đó không có cô, cậu sẽ không chịu được, cậu chẳng muốn cô trở thành yếu điểm của mình. Như thế, chỉ bằng đợi một thời gian nữa, khi cậu đã trưởng thành, đủ lớn để có thể làm lá chắn, làm bầu trời của cô, thổ lộ tình cảm cũng chưa muộn, cô sẽ hiểu cho cậu thôi.

Nhưng bây giờ, có lẽ kín tiếng quá cũng không phải một cái hay, nhìn cô khóc rầm rút như này, cậu lại muốn tặng cho chính bản thân mình vài quả đắng, chắc nói gì đó làm cô ấm lòng một chút cũng không sao nhỉ? Cậu nói rất từ tốn và chắc nịch

- Tôi lao đến.... chính là vì cậu, Lệ Nhi!

Cô ngược mắt lên, trong mắt cô long lanh toàn nước, từ Nhi cậu gọi sao mà nó ấm, sao mà nó mềm thế, người cô như mắt kiểm soát nhả nhòai ra nên gạch men lạnh, mắt cô mờ mờ, người ta gọi đó là sốc vì tình liệu có đúng không nhỉ? Cô chẳng biết nữa, toàn một màu hồng búa vây xung quanh rồi mọi thứ im lìm, cô ngất.

- Nhi à... Nhi!

Nhị Hắc lo lắng bé Nhím lên, chạy một mạch ra ngoài, quên mất cả việc mặc áo lại. Thế là cái cảnh một soái ca bán nude sáu múi cuộn cuộn bề trên tay một em gái xinh đẹp được toàn thể bản dân thiên hạ ở sảnh trước phòng thí nghiệm chiêm ngưỡng hết, họ còn lấy cả điện thoại ra ghi lại khoảnh khắc đó. Đẹp và lãng mạn như trong ngôn tình

- Em ấy bị sao? - Cô Tường Vi y tế diu Nhím xuống giường

- Dạ... em cũng không biết! - Hắc gỡ đầu gối tai, cậu làm sao biết được chứ, bỗng nhiên lăn đùng ra sàn.

Cô Tường Vi lấy đeo ống nghe nhịp tim ra coi có vấn đề gì không. Sau đó, xem xét qua cơ thể xem có bị va chạm mạnh không. Cuối cùng thì chẳng có gì, cô ngẩng lên cất đồ dùng rồi nói với Hắc

- Chắc bạn ấy mệt quá mà thiếp đi thôi, các em còn trẻ, làm gì cũng hãy từ từ, hăng say quá cũng không tốt đâu nha.

Cô nói rồi cười, đi ra ngoài đóng cửa lại để hai bạn có không gian riêng. Hắc thì cứ vò đầu, cậu có làm gì đâu mà hăng say quá. Kiểm cái ghế, ngồi ngay bên cạnh, kéo chân cho cô, trong giây phút mặt sát mặt, tim cậu đập nhanh thình thịch, đôi môi hồng hồng ấy nhìn muốn chạm vào quá. Cậu đang vô cùng khó khăn để kiểm soát bản thân mình. Bất giác cậu đỏ bừng mặt vì hiểu ra lời cô Tường Vi lúc đó.

Vội vàng rót ly nước mát để dịu lửa trong người. Hâm thật đấy, tại cô mà cậu ngại quá. Thật là có tiếng mà chẳng có miếng. Ngồi một hồi ngắm cô chán chê cậu mới chợt nhận ra cậu còn còi trần, bảo sao bị người ra hiểu nhầm, Nhưng cậu không dám quay lại phòng thí nghiệm lấy áo, giờ bên ngoài rất đông người. Ngày mai lại có hình ảnh trên báo tường thì thôi rồi lượm ạ, cậu sẽ bị chúng bạn trêu cho toét mũi.

Vớ tạm chiếc chăn mỏng quàng lên cho đỡ lạnh, cậu mỉm cười, cậu tự dưng thấy lòng mình vui khủng khiếp, bụng cậu cứ nôn nao như hàng ngàn con kiến bò. Sau tin nhắn nhờ lấy dùm áo thì Bối xuất hiện với khuôn mặt đờ đờ sát khí

- Áo này... ra ngoài có cái áo cũng quên thì còn nhớ cái gì nữa không? - Hạo Bối mở cửa bước vào, trên tay cầm một cái áo phông mới con Hắc

- Cảm ơn... Tại lúc đó vội quá nên quên.

- Gái đẹp là phải đặt lên trên tất cả nhỉ? Hẹn buổi chiều đi bắn súng ở khu K5 mà đợi dài cổ chẳng thấy bóng dáng đâu. Ngồi bên người đẹp thế này thì còn nhớ tới thằng bạn nào nữa. Mà vết thương thế nào rồi?

- Xoàng thôi. Về trước đi, lát tôi về sau. - Hắc gỡ đầu gượng gạo

Hạo Bối cứ càu nhàu, sau đó bỏ Hắc về phòng trước, cả buổi chiều dài mồm ngồi chờ một thằng đang vui vẻ bên tình yêu thì chịu làm sao nổi. Dính vào gái gú là bỏ hết anh em, lại còn bị thương mắng lớn nữa chứ, trông mà sốt cả ruột. Cậu cũng chỉ biết cười trừ, làm sao được chứ, rõ ràng là... cô quan trọng hơn mà.

Nhím tỉnh dậy, mặt mày còn ngơ ngác sau khi có chuyến du hành tới một thiên đường cực lạc, ôi, trái tim cô đang đang thình thịch đây nè, làm ơn ai đó hãy nói với cô đây là sự thật đi. Cậu có phải vừa bày tỏ với cô rồi không, đó là lời nói thích đúng không? Rõ ràng cậu phải thích cậu mới cứu cô chứ.

Cậu cứ ngồi nhìn cô mặc dù tỉnh mà trông chả tỉnh tí nào, không khác gì người đang luyện công thì bị tẩu hỏa nhập ma, mắt cứ trợn trừng nhìn lên khoảng không vô định trước mặt, cậu lay lay mà cô chẳng phản ứng gì. lấy tay vỗ nhẹ vào má thì cô bất chợt ngồi dậy, nắm chặt tay cậu giữ khư khư trên má mình rồi cười điên dại

- Cậu bị sao thế? Đừng làm tôi sợ chứ, không lẽ bị ảnh hưởng bởi bom từ?

Cô lắc đầu nguây nguây rồi lao thẳng ra ngoài, Hắc cũng hốt hải chạy theo, mặt cô lúc nào hớn hờ, mắt nhắm tịt vào, không khác gì một bệnh nhân tâm

thần, cô chạy đến khuôn viên vườn hoa hồng thì đứng lại, cậu đuổi theo mệt nhoài, lảo đảo

- Cậu tới đây làm gì?

Nhím cười cười, đưa tay ngắt một bông hoa hồng đỏ nhất, đẹp nhất, thơm nhất, mùi hương thanh nhã thoang thoảng theo chiều gió tỏa đi khắp khu vườn. Trên đó còn lấp lánh những giọt nước li ti, điểm xuyết như những viên kim cương càng làm cho bông hồng kiêu sa điểm lệ. Tổng khu hoa hồng này đẹp nổi tiếng khắp bốn phương, hàng năm đều có khách du lịch tới thăm, nhưng khu trồng toàn hoa hồng đỏ Vương Hậu quý hiếm này thì không phải ai cũng có thể đặt chân tới, người chủ của khu hồng Vương Hậu này chính là cô, mất gần 3 năm để trồng và chăm sóc, chỉ đợi chờ cơ hội duy nhất này, chính là ngày mà cô chính thức tỏ tình với cậu. Cô dành cho cậu cả khu vườn này, đẹp và rộng lớn như trái tim cô, thắm đỏ như tình cảm mà cô giành cho cậu.

Nhím quay người lại, đưa cho Hắc, tay kia nhẹ vén mai tóc sang một bên, đôi môi đỏ chúm chím

- Đến đây... vì tôi muốn tỏ tình với cậu.

Cậu bắt ngờ nhìn không chớp mắt người con gái mạnh mẽ như hoa giấy đang tỏa sáng trong nắng hoàng hôn. Tim cậu loạn nhịp đập rối bời.

Cô im lặng một chút, rồi tiếp tục nói, những tiếng run run

- Cậu... làm bạn trai của tui chứ... lớp trưởng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lớp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Biến lớn hay cơ hội?

Lời cô nói nhẹ tựa gió thoảng nhưng cũng khiến tim ai đó run lên từng hồi. Cậu chẳng nghĩ cô lại bạo dạn tới vậy. Rất cá tính, lúc nào cũng phăng phăng đi trước. Cậu định chính cậu mới là người tỏ tình cơ, giờ lại để người ta tỏ tình trước, liệu có phải hơi mất mặt không?

Cô nhìn cậu chăm chăm, má hây hây đỏ. Nói xong, cô mới thấy gan mình to, chẳng biết lấy dũng khí ở đâu mà bạo giữ. Nhưng nói rồi lại lo, nhờ cậu không đồng ý thì sao? Chính vì sợ, cô mới đón đầu tiếp

- Cậu nói đi. Đồng ý hay không? Còn nếu chưa đồng ý thì để tôi theo đuổi tiếp.

- Tôi... thực ra... - Cậu ngại nên ấp úng.

Cô mạnh mẽ thật, đây chẳng phải điều cậu muốn sao, dù hơi sớm so với dự định nhưng cậu đồng ý luôn cho rồi.

- Tôi...

Cậu còn nói dở, bỗng điện thoại reo lên ỳnh ỏi. Cậu dành trì hoãn, lấy máy ra nghe.

Cô lộn cả ruột, suýt thì cầm cái máy ném đi. Gọi lúc nào không gọi, ngay cái lúc lãng mạn mùi mẫn của người ta thì phá đám. Liệu có phải cô gây thù chuốc oán với ai không vậy?

"Mẹ thầy... bà mà biết ai, mà thiên..." - Cô nhìn cái điện thoại lăm lăm, nghĩ thầm trong đầu

- Được, em sẽ qua phòng thầy bây giờ. - Hắc nói

Cô bỗng xị mặt, có cần thiết phải vội vã thế không? Có chuyện gì quan trọng hơn cái việc tỏ tình này à?

- Mình phải đi trước, Nhi cứ ở đây ngắm hoa nhé!

Hắc nói rồi chạy như bay ra khỏi khu vườn, Nhím ngồi bệt xuống băng ghế gỗ màu trắng. Kết thúc bi thảm thật, bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu chờ mong, tất cả đều kì công chuẩn bị. Đúng là người tính không bằng trời tính. Cô ngồi buồn thiu, ngắm hoàng hôn đỏ au dần dần chiếm trên bầu trời xanh, ánh nắng dịu lại, gió hiu hiu. Thôi thì, đã chờ được ba năm, chờ thêm một chút cũng không sao, cậu chưa từ chối thì nghĩa là còn hy vọng, mà kẻ là cậu có từ chối, cô cũng vẫn sẽ theo đuổi tới khi nào cậu gật đầu thì thôi.

Uể oải đứng dậy, vác cái bụng đói meo móc ra khỏi cổng vườn hồng Vương Hậu. Đôi mắt luyến tiếc nhìn lại nơi mỹ cảnh lần cuối, có lẽ, lần sau, cô nên tìm một nơi khác, nhất là phải không có sóng điện thoại.

- Này... Cậu đi đâu đó.

Nhím đang đi thì có tiếng nói vang lên từ đằng sau, một cậu nam sinh trông quen mắt từ từ bước đến đ bên cạnh. Cô chẳng quan tâm nữa, cũng không trả lời câu hỏi ấy, chắc nhầm người thôi.

- Này... Sao không trả lời? - Cậu ta lại hỏi

Cô đứng lại, ủa, vậy là đang nói chuyện với cô sao, nãy giờ tưởng nhận nhầm. Mà rõ là cô cũng không quen mà

- Mình là Trí Nghĩa 12A10 ngay bên cạnh lớp cậu nè. Không nhận ra sao?

- Ủa, ngoài lớp trường lớp tôi thì tôi chẳng biết thằng chó nào hết - Nhím vừa lững thững đi vừa nói, chẳng thèm ngó mắt tới cậu ra

Nghĩa cắn chặt môi, cố nuốt trôi lời nói của Nhím rồi lại nở nụ cười, chạy lên trước đối mặt cô

- Đi ăn tối với tôi được không? Tôi mời. - Cậu ta lại cười, một nụ cười của gái rất điệu nghệ.

- Tôi không ăn đồ bồ thí. Xin lỗi ha. - Nhím nói rồi lách người qua đi thẳng

- Sao lại là đồ bồ thí... Tôi có nhã ý mời cậu mà. Dù sao thì hôm nay canteen cũng đóng cửa để sửa chữa, cậu mất công ra ngoài tìm quán ăn, chi bằng đi với tôi.

Cô cay mảy khó chịu, tự dung chui đầu ra một thằng vịt gười lăm mồm, đã bảo không mà lại cứ cố níu kéo, bà có chết đói cũng chẳng thèm com nhà mảy. Trông cái mặt đã khó ưa, chẳng đẹp trai như cậu, lại còn lăm mồm chẳng điểm tình như cậu. Miệng cứ cười như kiêu rằng mình đẹp lắm ý, trông chẳng ra cái hồn gì cũng đòi của gái. Những thứ trên mặt cậu ra khiến cô thấy ghét khi mới chỉ nhìn thôi.

- Hôm nay tôi đợi lớp trưởng, cậu cứ ăn trước. Cảm ơn!

Cô nói rồi chạy biến. Nghĩa đứng lại, miệng nhếch lên cười "Rồi để xem, tôi sẽ can thiệp vào cuộc đời các người thế nào!"

Cô bước chân nặng trĩu về phòng, Gia Lạc đang ăn pizza thấy Nhím thểu thướt về thì cũng không khỏi nhìn từ chân đến đầu. Mắt hút từ sáng, giờ vác cái bộ mặt thảm hại này về, không phải là bị lớp trưởng mắng đấy chứ?

Mà ôi dào, mụ Nhím thì có ngày nào là không bị lớp trưởng mắng đầu, mắng suốt ấy, mà càng bị mắng càng thích hay sao mà mồm cứ cười tận mang tai. Tình yêu khiến người ta có sức mạnh phi thường, toàn làm những điều điên dờ.

- Ăn com chưa? - Lạc hỏi

- Không ăn.

Nhím trả lời một mồi, thả người úp như thìa xuống giường nghe nặng phịch. Không hiểu mụ dờ mặc bệnh cười hôm nay làm sao. Lạc cũng chẳng buồn hỏi, làm xong bài tập lập tức ngừng quẩy cái mông đi chơi với Hạo Bối đang đợi bên dưới.

Cô mết mồi lời điện thoại ra, chẳng một tin nhắn, không biết cậu đã xong việc chưa, có đói không? Nhím nhấn một tin hỏi thăm mà chẳng thấy trả lời. Từ trước tới giờ vẫn vậy, toàn là cô chủ động, ngay cả bây giờ mọi chuyện được thổ lộ rồi, cậu vẫn chẳng hề thay đổi suy nghĩ hành động của mình. Vẫn cứ lạnh lùng như thế, cô thật muốn chết quá. Rốt cuộc là cậu đã đồ chưa?

Cô đau đầu suy nghĩ. Bỗng ngồi bật dậy, nếu trước mặt khó nói quá, chi bằng nói qua điện thoại lại dễ hơn thì sao. Tuy không thể nào thích bằng tự tại tự mất chiêm ngưỡng dung cánh ấy nhưng miễn cậu đồng ý thì lời nói yêu thương để dành lại một thời gian cũng được.

Cô nhấn tay vào số máy của cậu, tiếng tút dài vang lên cùng con tim hưng phấn đập thành thịch, cô nửa cười nửa khóc, lòng vừa lo vừa run, nôn nao khó tả.

" - Alo" - Tiếng cậu trầm ấm

- Lớp trưởng à? Xong việc chưa? Ăn gì chưa, tớ mang com cho đằng ấy nhé! - Nhím nói run run

" - Chưa, còn một số thứ nữa, không cần mang com đâu, tối rồi, Tiểu Bạch mua com cho tôi rồi." - Cậu vẫn đáp lại bằng giọng lạnh lùng như gió Bắc

- Chuyện hồi chiều ý, nói nốt được không? Một câu thôi.

" - Ờm, thực ra thì tôi cũng...Khoan đã, thầy Hy gọi tôi, nói chuyện sau nhé." - Hắc vội vàng nói rồi cúp máy

Nhím ú ớ gọi, đáp lại chỉ là tiếng tút dài, cô quăng chiếc điện thoại đến cốp một cái vào gầm giường, kéo trần trùm đầu, muốn phát điên lên. Năm lần bảy lượt bị phá đám, hỏi ai chịu cho nổi. Chuyện xương máu cả đời, mà cứ có người cản mũi là sao? Có một câu vài giây cũng chẳng cho nói nốt. Cái cảm giác ăn không ngon ngủ không yên nó

Giờ ngủ cũng chẳng ngủ được, tức đầy anh ách một bụng thì chịu sao được, Nhím bức mình lấy quần áo đi tắm, cả căn phòng trống hoắc, ai cũng đi với cặp của mình, có sao cô lại cô đơn tới mức này. Ông giời đúng là toàn làm khổ người đẹp thôi.

Tắm xong, bụng réo inh ỏi, cô lê thân ra ngoài, gió lạnh thổi khiến cả người rét run. Quên áo khoác rồi, đành kệ vậy, đi kiếm quán ăn trước cái đã không thì ngất ra đây mất.

Đang ngó nghiêng một hồi ở đoạn đường ngã tư thì bỗng một chiếc áo khoác mỏng được quàng lên người cô, Nhím giật mình quay lại, cái bàn mặt không ưa nổi của tên Nghĩa hồi chiều lại nhe nhon ngay đằng sau

- Nói đi cùng tôi rồi mà, lớp trưởng lớp cậu bạn lắm.

Nói rồi cứ bám riết Nhím đi cùng luôn. Cô cũng ậm ừ đáp lại vài câu, trời lạnh có cái áo chừa khoác tạm cũng chẳng chết ai. Không làm gì có lỗi với cậu là được.

Hai người vào một quán ăn nhanh trên đường, cô ăn uống rất thoải mái còn Nghĩa chủ yếu là ngồi nhìn. Tầm 9h thì cô ra khỏi quán đi về, cậu ta lại hộ tống về tận nơi, trên đường cũng nói nhiều chuyện, chủ yếu cũng là cậu ta nói, cô chẳng để vào đầu. Cô ghét bọn đàn ông nói ngon nói ngọt như rót mật vào tai, tất cả chỉ được cái mồm chém gió, cứ như cậu ý, chẳng nói năng gì, nhưng hứa gì làm nấy, không hứa cũng làm, thật thà chân thành mới là mẫu đàn ông lý tưởng của cô. Đến cổng kí túc xá, cô bỏ áo khoác ra trả cậu ta, miệng nhanh nhẩu

- Cảm ơn.

Nói rồi bước nhanh lên cầu thang, Trí Nghĩa vẫn đứng nhìn, không quên nói với theo

- Lần sau chúng ta lại đi ăn nhé!

Cô không đáp lại, đi thẳng bi hăm à? Không có đâu nha, có thời gian cô sẽ rủ Hắc đi ăn, chưa tới lượt cậu ta đâu. Nghĩa ngao ngán lắc đầu, biết cơ hội của mình gần như con số không nhưng để có được cô, thủ đoạn nào cũng dùng sẽ làm. Hơn nữa, cậu ta đang biết một việc rất quan trọng, có thể sẽ xoay đổi tất cả. Và cũng có thể, cô sẽ trở thành của Trí Nghĩa này.

Khi ấy, Hắc ở phòng văn phòng thầy hiệu phó Phi Hùng, có cả giám thị Hy nữa, thực ra không phải cậu đã gây tội gì mà họ chỉ muốn nói chuyện với cậu, một việc quan trọng

- Đây là cơ hội tốt nhà trường đã dùng hết sức lực để dành về cho trường mình hai tấm vé sang đó huấn luyện. Mong em sẽ suy nghĩ kĩ về việc này.

Hiệu phó đã lựa chọn rất kĩ, rất nhiều lần, cuối cùng mới chỉ quyết được cậu. Cậu đã rất bất ngờ, quả thực, đây không phải chỉ là cơ hội tốt, mà là cực tốt.

Tại một trường quân sự nổi tiếng của Mỹ đang mở một cuộc chiêu mộ học viên giỏi về bom mìn để huấn luyện. Cả hiệu trưởng lẫn hiệu phó trường Tân Lập phải khó khăn, móc ngoéo nhiều mối quan hệ mới có thể cạnh tranh lấy được hai vé quý hiếm. Cậu chính là người được ưu tiên chọn đầu tiên, và còn được giao cho quyền chọn người đi cùng mình, sở hữu tấm vé thứ hai, một người mà cậu tin là phù hợp.

Cậu mỉm cười thầm, lòng vui phơi phới, đây chẳng phải là một cơ hội quá tốt sao, sự huấn luyện sẽ làm cậu am hiểu và thành thạo hơn, từ đó sẽ vững vàng hơn khi vào đại học, thậm chí còn dễ dàng lọt được vào "Biệt chủng đặc nhiệm Cao cấp TAC", một giấc mơ mà không học viên nào không mong ước. Cơ hội này, giá nào cậu cũng phải nắm chắc trong tay, vấn đề là người còn lại.

Cậu chào hai thầy rồi về phòng, không quên hỏi một số thứ cần trong hồ sơ

- Em chỉ cần nộp các giấy tờ tùy thân, hộ chiếu và giấy kiểm tra sức khỏe là được.

Cậu cười rồi về phòng... Kiểm tra sức khỏe thì mai đi là được.

Đêm, Hắc thao thức, cậu muốn người ấy đi cùng cậu, nhưng trong đội có nhiều người rất tài, đây cũng là cơ hội tốt của họ. Cậu nên làm gì bây giờ, có nên ích kỉ chỉ nghĩ cho bản thân mình không. Nhưng nếu được đi cùng cô, hai người vì vụ đất Mỹ, rồi cậu sẽ đáp trả tình cảm của cô, hơn thế còn tỏ tình với cô một cách hoành tráng.

Cảm giác phân vân theo cậu đi vào giấc ngủ.

Một giấc mơ không mất tốt đẹp ghé thăm làm cậu bừng tỉnh

"Không! Không thể nào" - Cậu tự trấn an

Thực chất, đây có phải một cơ hội tốt, hay là đầu ngon sóng gió mà cậu phải trải qua. Rồi họ đi cùng nhau, hay một người đi một người ở lại ngóng chờ, đơn giản như một tờ giấy, chỉ là ta không đủ can đảm để viết lên đó những lời ngọt ngào.

Lời yêu chưa nói đến, có sao lại chia ly?

Cậu có thích cô không? Lòng hai người tự khắc hiểu rõ, chỉ có điều, cơ hội này, chưa thể nắm giữ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lớp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Liệu có thể ôm tôi một cái không? Tự nguyện

Sáng hôm ấy, Nhị Hắc làm thủ tục rất nhanh rồi vào khám ở bệnh viện thành phố. Mọi thứ hoàn tất trong buổi sáng, giờ chỉ còn đợi lấy kết quả. Hành lang bệnh viện đông người qua lại, cậu thấy ngột ngạt, mùi thuốc khử trùng ghê rợn.

Ra khỏi bệnh viện, cậu trở về nhà, cũng lâu lắm rồi, tranh thủ qua quét dọn một lần trước khi đi.

Con Kawasaki H5 của cậu đã để ở nhà nên không còn cách nào khác ngoài đi xe bus. Nói vậy thôi chứ thực ra cũng có thể đi tàu điện vì nó nhanh hơn, cái chủ yếu là cậu muốn ngắm khung cảnh bên ngoài. Tàu điện ngầm trong lòng đất thì chẳng thể ngắm gì ngoài hầm điện cả. Với lại đi xe bus rẻ hơn hẳn các phương tiện khác.

Nhị Hắc tiết kiệm lắm, cậu bảo là mình chưa thể tự kiểm tra tiền thì không nên phung phí.

Tiền nong từ trước tới nay đều do một tài khoản lạ mà cậu chỉ biết đó là bố mẹ được gửi vào ngân hàng. Bố mẹ của cậu thuộc cục tình báo quốc gia NAP nên hành tung và thông tin bị phong tỏa rất bí mật, cậu bị tách ra, gặp cha mẹ mình được vài lần khi còn nhỏ xíu, giờ đến mặt mũi, cao thấp trắng đen béo gầy cũng chẳng thể hình dung ra nổi, đến một bức ảnh cũng chẳng hề có, hồi nhỏ còn có ông bà nhưng chẳng lâu sau thì hai người cũng mất do tai nạn ô tô. Nhị Hắc được anh Hạo Thiên- anh trai cùng cha khác mẹ của Hạo Bối cur mang vì Hắc và Bối là bạn từ nhỏ.

Anh Thiên vô cùng thích cậu, thích ở cái vẻ ngoài lạnh lùng, hành động dứt khoát, kiệm lời, giống anh Thiên như một bản sao ngoại trừ cái tính đào hoa phong trần là chưa bị nhiễm. Ở với anh Thiên, giống như một con hổ non được nuôi dưỡng từ một bầy hổ lão luyện, Hắc được các cao thủ truyền thụ cho rất nhiều môn võ, luyện súng, ám khí và mê khí, trở thành thiếu niên nhất hạng Hắc bang khi mới tròn 15. Cho đến năm 16 tuổi thì Hắc quyết định về lại nhà cũ sống tự lập, từ bỏ danh vọng Vô địch Thiếu niên Nhị Hạng Kỳ Bang trong thời điểm cực kì phong độ. không hề hẹn ngày tái ngộ.

Căn nhà khi trước ở, tuy không ở nhiều nhưng dù sao nó cũng là cái kỉ niệm, cái gọi là chứa đựng tình bố mẹ cha con từ thuở thơ ấu, không thể bán đi được.

Cậu nhảy xuống bên trên phố Đình Tiên Hoàng, chỉ là bỗng dưng muốn dạo quanh con phố cạnh hồ Guom xinh đẹp này. Đang tha thần ngắm nhìn thì cậu bỗng giật mình quay lại đằng sau, không khỏi bất ngờ khi cô đang lơ đãng, miệng còn ngậm cái kẹo mút ngọt ngào

- Cậu đi đâu vậy? - Hắc hỏi

- Thì đi theo cậu chứ còn đi đâu nữa.

Nhím cười ngây ngốc, khuôn mặt xinh xắn ấy tươi như đóa tường vy trong gió mới. Nói rồi lại tha thần bước từng bước dài theo cậu.

- Này... cậu mới đi đâu đó?- Nhím hỏi

- Tôi đi công chuyện một chút. Cậu đi theo tôi từ khi nào vậy? - Hắc đi chậm chậm chậm lại đợi tiểu ngõ nhỏ.

Cô cười tươi như hoa, nắm tay cậu rụt rè nhưng cũng dứt khoát, giọng tho thê

- Đi cùng từ lúc xuống bến xe. Hôm nay vốn định qua kí túc rù cậu đi đọc sách thì cậu không có ở đó, đành ra ngoài dạo mát một hồi, ai ngờ lại gặp. Thế chắc là do duyên số cậu nhỉ?

Nhím cứ huyền thuyên đủ thứ truyện, cậu cũng chỉ còn biết lắc đầu cười, cái miệng nhỏ cứ liến thảng, làm cậu choáng váng cả đầu óc nhưng sao trái tim cậu bình yên thể nhĩ, như mùa đông này không hề lạnh.

Hai người đến thư viện giữa tình phố, rất rộng, rất đẹp, kể từ khi ebook phát triển rầm rộ thì người ta gần như lãng quên những quyển sách. Thư viện vắng lặng và yên tĩnh, ngoài cô nhân viên trông coi thì cũng chỉ rải rác vài người đến sử dụng máy tính hoặc cần những quyển sách lịch sử nghiên cứu sâu xa. Cảnh tượng này đã quá quen thuộc với hai người vì đây là nơi hai người hay cũng nhau đến, cùng nhau trốn đi đánh lè.

Lấy vài quyển sách dày cộp về bom mìn, hai người lại tìm cho mình cái chốn cũ bên cửa sổ tầng hai, bên cạnh có chậu phong lan nhỏ. Cô đọc thì ít, chủ yếu là ngắm người nào đó thôi, nhưng mà người ta thì đầu vậy, chữ chăm chăm đọc sách, thì thoàng ngược lên nhìn, mỉm cười rồi lại cúi xuống đọc tiếp.

Nhím đứng dậy, xuống tầng, sang cửa hàng bên cạnh, mua hai chiếc bánh ngọt, một ly trà sữa và một cà phê đá. Cô mỉm cười, nhảy chồm vào thư viện, bỗng nhiên, cô nhìn thấy một người phụ nữ, đội chiếc mũ rộng vành rất to, gần như che hết cả khuôn mặt, mái tóc nâu dài buông xuống quá vai. Nhìn cách ăn mặc rất giống một quý bà. Người phụ nữ đó ngồi ở ngoài sảnh quán cafe mà cô vừa mua, cái chỗ mà bên ngoài vỉa hè ấy, mắt ngược lên tầng hai thư viện nhìn.

Cô cũng ngẩng lên theo, là cậu mà, chính là cái hướng nhìn đến cậu đang ngồi bên cửa sổ kính ấy. Người phụ nữ này là ai? Sao lại...

Mới nghĩ xong, lúc quay xuống đã thấy người phụ nữ biến mất như con gió, còn tro lại cốc cafe nguội lạnh.

Cô bước nhanh lên tầng hai, trong đầu không thôi nghĩ về người phụ nữ kì lạ, có thể là họ hàng gì với cậu đây.

Ngồi lại chỗ, cô ngay lập tức nhắc đến người phụ nữ, miêu tả như một điệp viên FBI nên bị cậu cốc đầu

- Xem phim hành động ít thôi không lú.

- Người ta nói thật mà... rõ ràng người đó là ngắm cậu một lúc rất lâu, nhìn như kiểu si tình lắm ấy.

Cậu không nói gì, vẫn cứ chăm chú đọc sách, miệng nhấp một ngụm cafe, trong đầu tự dung cảm thấy khó hiểu, cậu cũng không hẳn là nghi ngờ lời nói của Nhím vì ngồi trên này cậu cũng có cảm giác bị ai đó theo dõi.

Vậy.... người đó là ai?

Sẩm tối, hai người đi xe bus về nhà

- Lốp trường, tối nay, tôi ăn cơm nhà cậu được không?

Hắc nhìn Nhím trong giây lát rồi khẽ gật đầu, bảo cô vào trong nhà, ngồi đợi cậu ra siêu thị mini bên cạnh mua đồ ăn.

- Muốn ăn cơm cậu nấu cơ. - Nhím nhõng nhẽo

- Tôi nấu không được ngon lắm đâu. - Cậu gãi đầu lúng túng

- Miễn là cơm cậu nấu, tôi ăn cả đời cũng được. - cô ngọt ngào nịnh

Nhím cười híp tít cả mắt, nói đúng ý nghĩ còn gì, dù dờ nhưng miễn là cơm lốp trường nấu, cô sẽ ăn bằng hết mới thôi.

Hai người sang ORIA mini bên cạnh mua thịt, rau, trứng, cá, gia vị đủ cả, kèm theo nàng Nhím còn chọn mấy loại hoa quả rồi kem sữa chua cho cậu tắm bồ mặc dù biết là cậu chẳng ăn mấy thứ đó đâu, nhưng cô cố tình chọn vị trà xanh để gợi vị giác của cậu.

Vì ít khi về nhà nên trong bếp cũng chẳng có mấy vật dụng nấu ăn, quốc thêm cái xong với cái chảo, tậu hai cái bát xứ và hai đôi đũa màu xanh đẹp rụng ròi, cô cho cả vào xe đẩy của cậu đằng sau, phui tay đến quầy tính tiền.

Cô thích thú, tay bám lấy cậu cười nói, khoe tài ăn năm bát cơm của mình, cậu chỉ biết cười, trêu là ăn nhiều vậy mà chẳng thấy có mỡ gì cả. Đang mở cửa nhà thì một chị hàng xóm xinh đẹp đi qua, đột nhiên buông lời hỏi thăm

- Ấy cha, lâu lắm mới thấy Dương về nhà đó, đợt này phong độ quá nha!... Người yêu hả?

Chị gái xinh đẹp ấy hích vai cậu, cô thì e thẹn nhưng mồm miệng nhanh lắm, đáp lại trước cả cậu.

- Em chào chị. Em vẫn đang theo đuổi cậu ý, mà mỗi tội cậu ấy cứng quá, mãi chưa nhận lời chị ạ.

Chị ấy cười, hai người bọn họ tám truyện mê mệt trời đầy, vác cả ghế ra ngồi buồn, cậu thì khệ nệ vào bếp, đeo tạp dề nấu nướng. Chị hàng xóm tên là Xuyên Chi, đang ngồi nhà đợi chồng về ăn cơm chán quá mò ra ngõ cho khuấy khóa, thế nào mà lại gặp nhau, nói cười như đồ buồn trước cửa nhà.

Chị bảo cậu từ bé đã làm li ít nói, nhưng tính lại rất cẩn thận chú đáo, từ khi ông bà mất, ít khi thấy Dương về nhà, nghe nói là được anh họ nhận nuôi.

- Khổ thân, xa bố xa mẹ từ nhỏ, may mà không bị tự kỉ, chị cũng mong thằng bé nhanh chóng tìm được người yêu thương để có gì còn tối lửa tắt đèn.

Cô cười tùm tùm, chị tốt ghê cơ, cô là cô cũng mong lắm rồi, năm sau sang đại học là quất luôn, cậu không chịu cũng bắt về nhà làm chồng.

Đang dờ con nói thì chồng chị ấy gọi ới ới về nhà, đành tiếc rề hẹn nói nốt miệng vào hôm khác, cô cũng đứng lên đi vào trong nhà, chợt ngửi thấy mùi thức ăn nồng nàn khó cưỡng, cậu hì hụi trong bếp, thi thoảng lấy tay quạt mồ hôi trên trán, bất quá không chịu được lao đến ôm lấy cậu

- Làm gì vậy... tôi đang nấu ăn mà. - cậu dừng lại, bối rối trong vòng tay mềm mại

- Muốn ôm cậu một chút thôi mà. Không cho sao? - Nhím phụng phịu

- Cho... thì cho.

Cậu đứng im, cả người run nhẹ, trái tim nhảy loạn lên, cô cứ như vậy, làm sao cậu bình tĩnh được đây?

Ôm một lúc thì cũng chịu rời ra, cậu bảo cô đi tắm, cô ngoan ngoãn nghe lời, cậu còn chu đáo lấy bộ quần áo của mình hồi cấp 2 đưa cô mặc.

Phòng tắm của cậu trông rất cổ điển nha, nhưng cũng đẹp lắm, vòi hoa sen thiết kế tinh tế, sữa tắm trà xanh thơm dịu dịu.

Tắm gội sáng khoái, cô mặc quần áo của cậu, miệng cười hớn hở, cứ tưởng tượng như hai người là cặp vợ chồng son ấy. Tuy là quần áo cấp 2 của cậu nhưng đối với cô thì còn quá dài và rộng, mặc gần như bơi trong đó.

Khi ra ngoài, cậu nhìn thấy chỉ biết cười thầm vì sự đáng yêu ấy.

Ngồi xuống bàn, những món ăn đơn giản mà ngon mắt ấy khiến cô chảy nước miếng, nhanh chóng xới hai bát cơm trắng, thích thú vùi vào vàng gạo miếng thịt kho bở mềm mềm dù nóng hổi hổi, đồ cả mặt mũi thở ra lớp khói trắng. Vị ngọt vị mặn hòa tan thấm đượm vào nhau, hơi cay cay khiến cho cả cơ thể nóng ấm

Như này mà cậu bảo cậu nấu không ngon sao?

- Không tệ chứ?- Hắc nói

- Ngon quá trời quá đất luôn,

Cậu chỉ mỉm cười, cô ăn tận ba bát cơm, cậu thì dừng lâu rồi, chỉ ngồi ngắm cô ăn thôi, đột nhiên cô buông đũa bảo

- Cậu này... cậu nấu cơm ngon quá, Nhim thích cái khẩu vị này. Ờ... Nhim bảo này...

- Gì? Sao mà cứ vòng vo.

- Nhim không biết nấu ăn, sau này nếu được cậu nấu ăn cho thì tốt quá...

Cậu nhìn cô ngại ngùng mà cũng ngại ngùng theo, cậu ậm ừ rồi bảo “từ từ để tôi tính...” chỉ câu nói đó thôi mà cô như bay lên trời xanh.

- Mà muộn rồi, cậu đi tắm đi, để đó tôi rửa bát cho. - Nhim nhanh nhẩu dựng cậu đứng lên rồi đẩy lên cầu thang.

Hắc cun cút nghe theo, lấy quần áo đi tắm.

Có chút bát đĩa, rửa tí là xong. Làm xong nhanh đâm ra chẳng có việc gì làm, chán chán thế nào lại lên phòng cậu, nhủ là chỉ ngắm một tí thôi chứ không có phải là gì đâu...

Phòng cậu nằm trên tầng hai, thực ra ngôi nhà này cũng chỉ có hai tầng thôi, và tầng hai cũng chỉ có một cửa duy nhất hé mở nên không mất thời gian tìm. Đây cửa vào trong, một không gian mờ mờ, bóng đèn màu vàng nhỏ được thấp lên

- Không lẽ sợ tốn điện hay sao mà lại bật có cái bóng đi ngủ thế này? - Nhim lăm lăm trong miệng

Lần mò tìm cái công tắc đèn lớn hơn. Đèn tuýp lớn vụt sáng, cô nhìn xung quanh căn phòng mà cô hàng muốn vào. Một căn phòng màu trắng xám hòa trộn, điềm tĩnh, dịu êm mà cứng rắn, như chính cậu vậy.

Bên phòng tắm trong đó còn tiếng nước chảy róc rách, những tiếng động làm tê liệt trái tim ai đó bên ngoài. Cô mừng rỡ ra thân thể cường tráng của cậu trai mười tám đôi mươi mà máu mũi như muốn xịt ra ngoài.

- Nóng bỏng quá!

Vừa buột miệng nói, ngay lập tức lại tự vả miệng mình, kêu là đòi trụ.

Loanh quanh xong, lại ra bên cửa sổ nhìn, chắc cậu cũng hiếm về lắm nên cửa bám một lớp bụi dày, lấy tay vuốt lớp bụi trắng cổ ả ra, bên ngoài là một vườn hoa rất rộng, tường vôi leo thành lối đi đỏ hồng choáng ngợp. Đám hoa cỏ cũng đua nhau mà nở ngay giữa trời tối, những bóng đèn sáng rực bốn góc làm cho khu vườn thêm long lanh. Chiếc xích đu màu trắng ngà ở chính giữa tuy hơi gỉ, lộ ra những miếng sắt nhỏ màu nâu đen nhưng cũng tạo nên một cảm giác trang nhã bất ngờ. Chắc có lẽ, chiếc xích đu đã ở đây lâu đời rồi.

Không lẽ, khu vườn này đối với cậu lại trân trọng tới như vậy, phòng của bản thân mình có thể tối, có thể bụi một chút nhưng khu vườn sau nhà lúc nào cũng tươi tốt, phải thật sáng và được chăm sóc tỉ mỉ.

Đang mãi mê ngắm nhìn, chợt có tiếng mở cửa, cô quay lại thì chợt sững người trước một bức tượng vạm vỡ để trần, mặc chiếc quần jogger màu ghi, ngược da màu nâu đồng khỏe khoắn cuốn hút, cơ vai săn chắc cuộn cuộn, bụng tám múi rõ ràng. Thành thử ra, mắt ai đó cứ mê mê nhìn ngắm, ánh mắt dò xét, chăm chăm từ đầu đến chân, mồm miệng lắp bắp

- Cậu...cậu...

- Đầu phải chưa bao giờ nhìn thấy, có cần phải há cả miệng ra thế không? - Cậu từ tốn, cầm khăn lau nhẹ mái tóc ướt.

- Ừ thì không phải lần đầu, nhưng mà...

- Nhưng nhĩ gì, lại đây lau hộ tôi cái tóc. - Cậu ngồi xuống tắm nệm dưới chân giường, tay chia cái khăn ra trước mặt Nhim.

Cô nhanh nhẩu cầm lấy, xoa nhẹ lên mái tóc cậu, mắt cậu nhắm lại, lịm đi, tóc cậu thơm mùi trà xanh, khiến cô cứ thích hít hà.

Tóc cũng lau xong, cô vứt cái khăn sang bên rồi ngồi xuống dưới ngay trước mặt cậu, miệng hỏi

- Tối nay tôi ở đây được không?

- Không. - Cậu chưa suy nghĩ gì, liền trả lời luôn

Mặt cô trùng xuống, cái môi cứ thế dẩu ra, gì mà ki bo thế, ở một đêm không được à?

- Tại sao chứ? - cô không chịu

- Vì ở đây không có phòng cho khách. - cậu mặc áo khoác, nhất định không đồng ý

- Tôi ở phòng cậu cũng được mà, nằm đất cũng được, cậu cho tôi ngủ đâu thì tôi ngủ đó mà...

Nhím năn nỉ dứt cả lưỡi mà Nhị Hắc không chịu, cậu nói

- Chúng ta không nên ở cùng nhau, cậu biến thái lắm...

Cậu nói vậy thì cô có đau không cơ chứ? Cô làm gì nên tội mà bảo cô biến thái, mới có cường hôn vài lần, xé áo dầm bảy lần, ôm trộm vài chục lần, có gì to tát đâu chứ, mà hầu hết là đều có lý do riêng đây nhó.

- Có lý do riêng mà... không phải lợi dụng đâu? - cô lý nhí giải thích

- Thật là không phải lợi dụng...? - Cậu nhú mày

- Thì... một xíu thôi. Nhưng mà tôi thề với danh dự một người con gái, tôi sẽ không làm gì cậu nữa. Thề!

Cô quả quyết, kết quả là vẫn bị cậu lạnh lùng đèo về, trên xe mô tô, cô ôm ghì lấy cậu, mặc dù là chẳng phải sợ xe đi nhanh đâu nhưng ôm cho đỡ ghét, sao lại nở lòng nào mà đối xử với trái tim một người con gái yếu đuối là cô như vậy. Đến cửa nhà Nhím, cô thì thào trước cậu, bịn rịn chẳng muốn vào

- Liệu có thể ôm tôi một cái được không? Tự nguyện. Vài giây thôi cũng được.

Cậu im lặng, giây phút đó, tim cô như muốn vỡ ra, sự hồi hộp làm cho thân thể run bần bật. Cô liều nhưng cũng sợ lắm, sợ cậu nói “không”. Vốn dĩ trước giờ là vậy, tình cảm còn chưa được xác nhận nên cô không dám hy vọng quá nhiều. Chưa bao giờ dám

Bỗng, nhẹ như một cơn gió lạnh mùa đông thoảng qua.

Cậu ôm lấy cô, tuy không chặt, bàn tay để hững trên lưng nhưng đó là cậu tự nguyện. Cô thề là giây phút đó cô chỉ muốn òa khóc, sao mà nó linh thiêng thế?

Phải chăng cái gì càng khó đạt được thì người ta lại càng quý trọng nó. Cái giá phải trả khi theo đuổi cậu ba năm không hề nhỏ, nhưng chưa một lần được cậu ôm với một lòng tự nguyện, cô luôn nghĩ thế. Chiếc ôm lâu hơn cô nghĩ, nó không phải là vài giây như cô ước, mà nó tận hơn năm phút.

Như vậy với cô là quá đủ.

Cô tạm biệt cậu, đứng ngoài cổng đợi chiếc xe phóng đi mất hút trong màn đêm mới quay vào trong nhà.

Khi Hắc quay lại, thờ phào vì đã tách khỏi cái loa phát thanh, lòng cậu vui khắp khối do dư âm cái ôm gió khi nãy đọng lại, nhẹ nhõm bước vào mở cửa, lại đột nhiên phát hiện ở hộp để bưu phẩm có một tờ giấy, bên ngoài ghi “Giấy kết quả sức khỏe”.

“Nhanh quá, đã có rồi!” - Cậu nghĩ

Cởi chiếc áo khoác đen, treo lên móc, nhẹ nhàng cẩn thận kết quả khám bệnh ra ngồi ở bàn sách, tỉ mỉ, mở từng nút thắt hồ sơ.

Mắt lướt nhanh từ đầu xuống dưới, rồi chợt nhìn kỹ, nhìn sâu hơn ở một dòng chữ

- Không... thế... nào...

Cậu như chết lặng, mắt nhòe đi như chẳng nhìn thấy gì, ánh đèn chỉ còn lại một màu vàng đục, sao lại như vậy. Bàn tay cậu nhẹ bẫng, y như chưa tin vào mắt mình, cứ lắc đầu lia lịa rồi lại dí mắt cho sát, nhìn cho thật kỹ dòng chữ

“Chuẩn đoán: Tăng nhãn áp bất ổn”.

Tờ giấy lặng lẽ trượt khỏi bàn tay đang run run, đâu có lý nào lại như vậy? Trước giờ ngoài thi thoảng bị đau đầu ra thì không có biểu hiện gì của căn bệnh này.

Đâu có lý nào.

Con mắt này...

Con mắt này... sắp mù rồi ư?

Cậu đau đớn, ôm lấy đầu mình nhúc nhối mệt mỏi ngã nhoài ra sàn.

Không thể nào.

Một giọt nước mắt.

Roi.

Tĩnh lặng.

Vỡ tan.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tôi không tin cậu có thể làm tim tôi đau đến thế

Không ai biết, chỉ mình cậu thôi, đó là một đêm đau đớn quặn quại, cả một bức tường hy vọng sụp đổ, tất cả những ước mơ cao lớn cũng vỡ tan. Tình cảm của cô, cậu nên lấy gì đền đáp.

Cái viễn cảnh tươi đẹp ấy, cứ tưởng sẽ nhẹ nhàng diễn ra, nào có ai ngờ đã bị một con lốc thăm cuốn đi tất.

Bầu trời không sao, trăng tối mờ mịt, chỉ là những ánh sáng nhỏ lấp ló, những khó khăn cậu trải qua những năm tháng ấy, là gì? Còn ý nghĩa gì?

Con gió ấy, lạnh mà đau như thấu tim gan, chỉ một mình cậu chịu nỗi cắn rứt.

Sáng hôm sau, mây vẫn đẹp, nắng hừng hồng, chỉ có tâm trí cậu là tối mịt, đôi mắt thâm quầng hiện rõ, đôi môi lạnh ngắt như bị hút hết sức sống. Cậu chỉ nhận một cái tin cho Hạo Bối nhờ thông báo nghỉ học.

Mặc quần áo gọn gàng, phong thái đỉnh đặc trưởng thành đó không hề biến mất, có chăng chỉ là bị gương mặt xám ngắt mệt mỏi kia làm lu mờ đi phần nhỏ. Cậu lái chiếc mô tô đến trường, vào từ cổng sau. Ngay bây giờ, cậu không hề muốn đụng mặt ai, nhất là người nào đó.

Cả đêm qua, cậu suy nghĩ và cũng đã thông suốt. Có lẽ, giấc mơ của cậu, nên để tạm sang một bên, dù sao, cũng không còn gì, vậy cậu cũng chẳng có quyền dành đặc cơ hội với người khác nữa.

Nhị Hắc tiến thẳng tới phòng hiệu trưởng, căn phòng luôn luôn im lìm. Gõ cửa, tiếng trầm ổn của thầy Lưu Mộ mời vào

- Em đến rồi, tôi cũng đang có chuyện muốn nói.

Nhị Hắc từ tốn cúi chào, nhưng không ngồi xuống ghế mà vào chuyện luôn

- Hôm nay em đến, cũng có việc. Thực ra, em muốn rút yêu cầu tham gia khóa học bổng snag Mỹ lần này.- Cậu ngập ngừng, thực sự, đây là điều có chết cậu cũng không muốn

- Em..

Thầy hiệu trưởng khá ngạc nhiên với quyết định không tưởng của cậu, một người đầu óc vượt trội, hơi nửa tài năng lại thiên bẩm, không có lý nào lại từ chối cơ hội này, sức khỏe chỉ là một phần, nhưng nó không nghiêm trọng tới mức phải từ bỏ tất cả tương lai sáng lạng.

- Em nghĩ lại đi, đừng nóng vội... - Thầy đứng lên.

Nhị Hắc cúi đầu

- Xin lỗi vì đã để mọi người hao tâm tổn lực cho em, nhưng em xin phép, hãy dành những cơ hội này cho các bạn thực sự phù hợp.

Nói rồi, liên quay người bước ra, đến cửa cũng vừa lúc Hy giám thị tới, có chút bất ngờ trước thái độ của Nhị Hắc, lắc đầu khó hiểu rồi vào trong đưa bản xét nghiệm sức khỏe của Nhị Hắc mà thầy Hy vừa nhận được sáng nay cho hiệu trưởng.

- Có chuyện gì vậy? - Thầy Hy ngồi xuống ghế, từ tốn nhìn theo bóng người cậu cao lớn rời khỏi

- Cậu ấy từ chối học bổng rồi. - Hiệu trưởng thở dài, để tập sức khỏe sang một bên

- Hà? Khụ... Khụ... - Thầy Hy bắt ngờ tới mức sắc cả nước trà đang uống dở trong miệng

Một cơ hội tốt như thế, cả đời may ra mới có một lần. Liệu quá phải quá nóng vội mà đưa ra quyết định bồng bột như vậy?

Nghi ngờ cùng đủ thứ việc, thầy Hy quyết định sẽ nói chuyện lại một lần nữa. Quả thực, về bom mìn, nếu nói Nhị Hắc không đủ tiêu chuẩn thì đến thầy Hán Thanh, giáo viên nghiên cứu về bom mìn cũng không dám nói mình đạt chuẩn. Truyện này, nhất định đã có uẩn khúc, và đây cũng là quyết định bất đắc dĩ mà thôi.

Lệ Nhi trong lớp ruột nóng như đốt, từ trước tới nay, cậu chưa hề nghi học vô cơ thể này, tới qua, mọi chuyện đang êm đẹp cơ mà. Có sao...?

- Hạo Bối, cậu thực sự không biết Hắc nghi vì lý do gì ư? - Nhím vội vàng hỏi Bối khi chuông ra chơi vừa điểm

Hạo Bối chỉ lẳng lặng lắc đầu, hẳn biết sao được, vốn dĩ trước giờ, Nhị Hắc chẳng bao giờ tâm sự chuyện riêng với ai, lúc nào cũng làm ra mình ổn lắm. Có chuyện gì xảy ra, đầu phải hỏi là biết được. Sáng nay hẳn đã cảm giác có gì đó không ổn, nhưng cũng chưa muốn hỏi, vì biết chắc rằng cậu sẽ nói một câu quen thuộc "Không có gì". Tóm lại, tới cứ gặp trực tiếp may ra mới biết được.

Tiểu Bạch từ tổ ba cũng phóng sang, giọng cười cợt vô tư

- Chắc cậu ta định làm badboy một lần xem ý mà. Không lo. Không lo.

Vừa nói xong, bị cả đám Hạo Bối lườm tóa khỏi, đành cụp đuôi ngồi lúi thủi

- Chiều làm vài trận boxing không Bối ca, hôm qua thằng Hoạt Thành ở trường Quân đội Hà Minh 2 thách đấu anh đấy

- Chiều nay bận rồi... - Hạo Bối nói rồi đứng lên đi ra cạnh cửa sổ nhìn bên ngoài, hít chút khí lạnh.

Hắn rõ ràng vừa nhìn thấy cậu, nhìn thấy Nhị Hắc đang đi ở sân sau ra đến cổng, tuy có những bụi cây lấp tầm nhìn nhưng không thể nhầm được. Cậu ta... đến trường, nhưng sao lại không lên lớp?

Có chuyện gì rồi? Giờ thì Hạo Bối tin chắc đã chuyện không hay xảy ra. Nhưng có lẽ vẫn chưa muốn cho hắn và Tiểu Bạch biết nên mới không nói. Điều đó, nhất định phải tìm hiểu.

Cô ngồi năm tiết chỉ mong qua thật mau để đến nhà cậu. Cậu sao vậy, không phải hôm qua cô đã làm gì khiến cậu giận chứ? Chắc không phải đâu.

Buổi tối, Hắc phóng xe ra khỏi nhà, một cách điên cuồng. Cô vừa tới đầu đường lớn bị gió xe của cậu tạt qua ngập ngưỡng suýt té ngã, miệng còn lẩm bẩm chữi

- Thằng điên nào tối mò như này mà phóng xe như điên, chắc muốn lên bàn thờ rồi đây. Tí thì ngã.

Nói rồi lại mau chóng tới nhà cậu, nhưng căn nhà không một bóng đèn, tối um, vườn hoa cũng tắt điện, cảm giác không an toàn trào dâng rõ rệt. Cậu đang làm cô lo lắng, đây là lần đầu cô trải qua cái cảm giác như này. Nó hụt hẫng, tim như nhói lên từng đợt, rất cuộc, cô đã làm gì sai rồi.

Cô là người mạnh mẽ, cô không thể khóc vô cớ, có lẽ cậu chỉ buồn chuyện gì rồi đi loay quanh đâu đó cho khuây khỏa thôi mà.

Cô lại quốc bộ đi về, tính ra đường lớn bắt taxi, đang buồn thối ruột thối gan thì bỗng có một chiếc Yamaha R2 màu đen bóng lướt tới trước mặt, phanh kịch một cái

- Cậu rảnh không? - người trên xe bỏ mũ xuống hỏi.

- Đang rảnh, nhưng thấy cậu tôi lại thấy bận mất rồi. - Nhím đáp lời rồi tiếp tục đi.

Gặp Trí Nghĩa, như kiểu đi trong vườn hoa thì xuất hiện một bãi phân chó giữa đường ấy, cảm giác khó chịu thần kinh khủng khiếp, chẳng biết có thù oán gì hay không mà mỗi khi nhìn thấy là mắt trái máy liên tục.

Nghĩa nhếch miệng cười, con gái càng phủ thì cậu ta lại càng thích, mà đã thích rồi thì phải theo đuổi đến cùng, chẳng cần biết hoa đã có chủ chưa, mà có chủ thì đã sao, miễn chưa có tên xác định trên giấy kết hôn thì cậu ta đều nghiêm nhiên coi đó vẫn là độc thân. Chỉ cần thích thì cái gì mà không dám chơi chứ, không từ mọi thủ đoạn, đã thích là phải lấy cho bằng được

- Đây... hay lên xe Nghĩa đèo về trường, chứ đi bộ đến bao giờ, muộn rồi, con gái đi đêm nguy hiểm lắm.

Nhím quay người lại, nhìn cậu ta cười đều

- Đi với cậu tôi còn cảm thấy không an toàn hơn.

- Đây... nếu cậu đi với tôi, tôi sẽ đèo cậu đến chỗ của lớp trưởng lớp cậu. Thế nào?

Trí Nghĩa đành đưa ra biện pháp cuối cùng, và y như rằng, cậu ta đã thành công. Nhím vừa nghe thấy tên Nhị Hắc đã phấn khởi cả lên mà quên mất trước mặt mình là ai, leo lên xe luôn không một chút do dự.

- Nhị Hắc đang ở đâu? - cô không ngừng phấn khởi mà hỏi

- Tôi đó sẽ biết thôi. - Trí Nghĩa cười thầm

"Để cho cậu biết, hôm nay, chính ngày hôm nay, tôi sẽ bóc cái bộ mặt thật của cậu lớp trưởng soái ca mà cậu hàng hy vọng yêu thương điên cuồng ấy." - Cậu ta cười thầm

Chiếc mô tô đen đồ xịch lại trước quán bar lớn nhất nhì Hà thành "Night". Tiếng nhạc sập xình từ bên trong còn vọng ra, đám công tử ăn chơi trác táng đi ra đi vô, trên người bận toàn hàng hiệu, những cô gái ăn mặc nóng bỏng là lướt đùa ghẹo nhau, tóc nhuộm tím đỏ lòe loẹt, gương mặt trang điểm cầu kì, đậm xít.

Hai người nhanh chóng được qua cửa vì Trí Nghĩa có thẻ VIP, cậu cũng chẳng phải dạng vừa gì, mới 18 nhưng cũng ăn chơi đập phá lắm.

Bước vào bên trong, quả thực không có gì nổi bật hơn là các quán bar lớn khác ngoài việc được đầu tư nhiều tiền hơn, bài trí sang trọng là dành cho giới thượng lưu. Những chùm đèn lớn, nhấp nháy xoay vòng đủ thứ màu tím nâu xanh đỏ. Lòe loẹt, chẳng ai nhìn rõ ai, chỉ có những động tác bay nhau uốn éo là mấy mờ ảo diêu

- Sao lại đến đây, đi về thôi.... - Nhím dang tay ra, định chạy ra cửa

- Nếu cậu không muốn gặp lớp trưởng thì đi về cũng được. - Nghĩa khoanh tay lại đắc ý nhìn cô.

Không khác dự đoán, cô quay lại, Trí Nghĩa dắt Nhím lách qua đám người ồn ào, phía phòng VIP trên tầng 3 mà tiến thẳng đến. Đi qua đám gái lăng lơ mà mùi nước hoa khiến cô chóng cả mặt, đầu óc quay cuồng, chẳng thể nghĩ được cậu lại đến đây. Chắc chắn cậu không có ở đây, nghĩ vậy nhưng đôi chân lại cứ bước theo Trí Nghĩa, tim cô đập bình bịch trong ngực, dự đoán mọi điều sắp xảy ra nhưng còn cậu đang như nào, sao cô không thể tưởng tượng nổi.

Cánh cửa VIP 1 để mở, Trí Nghĩa nhường cô lên trước, miệng giả hoạt

- Tôi nơi rồi.

Cô bước đôi chân run run, nhìn từ ánh đèn đỏ sậm trong phòng, chỗ này... cậu... Cô bước từng bước nặng như đá, tới rất sát rồi nhưng không dám ghé mắt vào nhìn, cô sợ. Cô sợ cậu bên trong đang say sưa thưởng thức hoa nguyệt, sợ tất cả những điều tốt đẹp cô nghĩ về cậu trước đây đổ vỡ.

Nói đúng ra, là sợ bị phản bội nặng nề.

Nhưng nếu không nhìn thì sao biết được!

Cô đưa ánh mắt tới bên trong, những cô gái ngon mon mồn đông đúc tụ hội, mùi rượu nồng pha với mùi thuốc lá. Cô giật mình, hình bóng ấy, không thể nào...

... là cậu.

- Thấy sao? - Nghĩa chống cả thân người vào ngưỡng cửa, cười khệnh khạng trước gương mặt thất thần của cô.

Đôi mắt cô như bị đông cứng, ở duy nhất một điểm, đó chính là cậu. Là vị lớp trưởng nghiêm túc lạnh lùng cô theo đuổi ba năm. Người ta đang được vây quanh bởi bao nhiêu gái đẹp, ngồi giữa cả chục cặp đào mon mồn, trên tay đầm chiêu xoay vòng ly rượu mạnh để thưởng thức.

Có phải ánh đèn lập lòe làm cô hoa mắt rồi không? Chắc là vậy.

Cô cứ như thế, lắc đầu nguầy nguậy, nhắm mắt vào rồi lại mở ra không biết bao nhiêu lần, cốt yếu là để chắc chắn mình không nhầm.

- Tất cả là đang mơ thôi đúng không?

Cô nói, nước mắt chảy dài. Rồi cậu cũng nhìn thấy cô, nhìn thấy giọt nước mắt lóng lánh trên mi mắt, lòng cậu đau nhói. Cậu nuốt con tức nghẹn ở ngực, cố gắng đưa tay mình ra vòng qua eo một cô gái ngay cạnh, để cho cô ta vô tư dựa vào vai, rồi cậu lại nâng cốc rượu, cô gái ấy không ngừng dùng tay ve vuốt cơ ngực rắn chắc của cậu, rồi hít hà mùi hương trên cổ cậu.

Cậu để im, nhắm mắt tận hưởng mà não đông cứng, cậu không dám nhìn cô, không muốn biết biểu cảm đau đớn trên gương mặt đẹp ấy vì cậu mà xót xa.

Giây phút đó, cô tưởng lồng ngực mình như bị ai dẫm nát. Khó chịu, chỉ biết nắm chặt tay lại mà nhìn, nước mắt che mờ tất cả, bóng cậu giờ chỉ còn một màu đen. Cô mạnh mẽ tới nhường nào, sao giờ lại không thể chạy vào trong đó lôi cậu ra, khẳng định cậu là của cô. Dừng khí của cô chạy trốn ở đâu mất rồi?

Hơn nữa, cậu cũng nhìn thấy cô, tại sao lại tỏ thái độ kinh bỉ như vậy, cô là trò chơi à, tại sao lại nhìn cô với ánh mắt như vậy. Cô là ai? là ai trong tâm trí

cậu, liệu có hơn người con gái hờ hững là lướt bên cạnh cậu không?

Quá rõ rồi mà. Chính cậu là người đã thừa nhận, đôi mắt cậu đắm đắm nhìn cô khiêu khích như thể muốn nói rằng đó mới chính là con người thật của cậu. Cô là một oen thô non nớt đang bị cậu dẫn dụ vui đùa hàng năm qua.

Cô đau lòng, quay mặt đi, ngay hôm nay, cô bị cậu phụ đến đau đớn.

- Về thôi. Tôi nhìn đủ rồi.

Chút can đảm cuối cùng của cô đã trôi sạch, bước chân khập khiễng mất điểm tựa. Trí Nghĩa được cơ hội đỡ cô. Giờ thân thể cô chẳng còn cảm giác gì, hoàn toàn là một nỗi thất vọng. Khóe mắt cay, sống mũi đỏ hoe, từ đó tới giờ, cô chưa bao giờ thấu cảm được nỗi đau đớn nào mạnh mẽ tới nhường này. Thì ra đây chính là cảm giác phục bạc đến sụp đổ sao?

Bóng cô khuất khỏi cánh cửa cũng là lúc cậu buông tay ra khỏi eo cô gái, đặt ly rượu xuống rồi lạnh lùng đẩy ả sang một bên. Đôi mắt u sầu nhắm lại. Cậu bắt lực ngã người ra sau.

"Xin lỗi... tôi không thể cùng cậu tiếp tục bước đi nữa. Xin lỗi vì bất cậu phải chịu tổn thương".

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mùa Bão Lạnh rùng

Bước chân nặng trĩu quay đi vội vã, thoát ra khỏi bầu không khí náo nhiệt, Trí Nghĩa chạy đuổi theo.

- Nhìn rõ rồi chứ?

- Tôi không thấy gì cả, về thôi - Nhím nói rồi leo lên xe đội mũ bảo hiểm lại, nhanh thoăn thoắt che đi những giọt nước vội vã rơi trên gò má

Kí túc xá im lìm trời tối khuya, lác đác có những bóng đèn cao áp, cô lách thếch đi từ cổng lên trên phòng mà đầu óc trống rỗng, những hình ảnh ban nãy sao mà hiện rõ mồn một.

Vừa tới cửa, cô liền cởi áo khoác, vứt túi sang một bên rồi đổ rầm cả người lên giường, mặc cho những giọt nước mắt không thể kìm chế cứ rơi, thấm dẫm cả một mảng gối. Loang lổ. Đầu óc mụ mị dần đi, trái tim nhói lên từng hồi, cô hòng nghẹn ứ không nấc được một tiếng túi đờn.

Những gì cô thấy, không phải là sự thật đâu. Hay là do người giống người. Nị Hắc của cô hoàn toàn không phải người như vậy

Dường như giây phút này, cô còn chẳng thể tin vào mắt mình. Ngược mắt nhìn ra cửa sổ, những vì sao hôm nay đẹp, đẹp đến không tưởng, nhưng cô lại thấy không vừa amvts, chỉ muốn gạt bỏ hết xuống. Cô điên rồi!

Cậu lốp trưởng gương mặt, trầm lặng, không hiểu phong tình là gì, mặc cho cô cứ mặt dày theo đuổi cũng không mấy may quan tâm đây ư? Rốt cuộc những năm qua, cô chỉ là con rối ngốc, cứ lèo đèo theo cậu để được bố thí chút tình yêu ư? Có lẽ nào, khi đó lòng cậu rất mãn nguyện không, đang cười thầm với sự chân thành mà cô ngu ngơ trao trọn?

Con người cậu, rõ ràng cô biết rất rõ, chỉ là không ngờ được, lại có mảng tối mà cậu chưa bao giờ cho cô bén mảng đến. Cậu là một khối rubik đủ màu, mà trước giờ, cô mới chỉ là biết được một màu trong đó, chỉ là một mặt trong 6 mặt kia thôi...

Nhím lắc đầu nguầy nguậy, con đau thấu tim gan ủa vào chiếm lấy tâm trí của cô. Không còn gì đau hơn là nhìn thấy người mình thích ở cùng những cô gái khác cả, cô chỉ cố bao biện cho tâm hồn yếu đuối của mình bằng vỏ bọc mạnh mẽ kia mà thôi, chứ thực ra, trong lòng cô đau lắm, chả có một thứ nào để bầu vùi vào, chả có một niềm tin nào được thổi thục.

Suốt ba năm qua cô theo đuổi cậu, nhìn ngắm cậu từ xa, chăm sóc, quan tâm cậu, cố gắng làm cho cậu chú ý đến sự tồn tại của mình, băng bó cho cậu mỗi khi cậu bị thương... và cả... lấy hết dũng khí tích góp bao nhiêu năm chỉ để có thể hôn trộm cậu vài cái. Rõ ràng cậu cũng từng rung động, đâu phải cô không nhìn ra.

Nếu cậu không lo cho cô, thì năm ấy đâu có hy sinh lao xuống vực giữ cô, rồi bị cọc đâm rách lưng. Nếu không thương cô sao khi bom nổ lại chạy tới chắn cho cô. Tại sao?

Không thích, sao lại đối xử như vậy? Sao lại nỡ lòng làm cô mộng tưởng hão huyền tới thế?

Một con ngốc đã tin tưởng vào tình yêu, đã cố gắng níu kéo hy vọng và nhận lại chỉ là cái kết đắng.

Cô mỉm cười, một nụ cười méo xệch.

Nhím hoàn toàn không thể ngờ được kết cục giành cho mình lại đau đớn đến vậy, cô ngẩng đầu nhìn vào chính mình trong gương, khi nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của chính bản thân mình, cô vỡ òa những tiếng nức nở.

Sao khi đó cô tỏ tình, cậu không từ chối luôn đi cho rồi. Để cho cô vỡ mộng, để cho cô đau đớn luôn đi, lại cứ bắt cô mòn mỏi chờ đợi rồi vùi dập trái tim cô thế này? Đau đớn đến không thờ nổi

Mười tình ba năm, sao nói bỏ là bỏ được dễ dàng thế? Bông hoa mọc ba năm muốn dứt là dứt đi ngay hay sao?

Cô không tin.

Cậu là người như thế nào, cô còn rõ hơn chính bản thân cậu. Cô không tin người mà cô dành cả tấm lòng và trái tim lại tệ bạc đến thế, và mặc dù cậu chưa từng nói yêu cô, nhưng cô vẫn tin rằng, trong trái tim cậu, ít nhất, dù chỉ là một chút thôi, cũng sẽ có bóng hình của cô, bóng hình của cô bé si tình cứ lảo đảo đi theo sau bóng lưng cậu, dấn bỏ tất cả mọi thứ chỉ cần có cậu ở bên.

Khẽ đặt tay lên ngực xoa dịu trái tim đang vụn vỡ của mình, Nhím chậm chạp quay trở về giường.

- Trái tim này, vì cậu mà thương, giờ lại vì cậu mà đau khôn tả. Cậu nói xem, tôi có thể buông tay không?

Nhím tự cười một mình, rúc vào tấm chăn, cố gắng bình ổn tâm tình, nước mắt tuy chảy ra nhưng trong lòng cô đã ổn lại, có thể chỉ là hiểu lầm, miễn vẫn là cậu, cô vẫn sẽ bám mãi không rời.

Căn phòng trống, Gia Lạc với Hạo Bối đã đi cùng câu lạc bộ tới Tam Đảo nghỉ cuối kì rồi, Đậu với Bạch không biết là đi hội họp gì từ sáng chưa về nên cô quyết định chốt cửa đi ngủ luôn, không chờ đợi nữa.

...

Sáng hôm sau, mặt trời lên từ sớm, những vàng hồng cam đã ửng lên phía chân trời. Nhím dậy thật sớm ăn sáng, đôi mắt cô đỏ hoe vì khóc quá nhiều đã gây ra khá nhiều rắc rối cho cô trong việc che lấp chứng.

Cô dậm rất nhiều phần lên phần bông mắt, biết làm sao đây? Cứ nhìn vào khuôn mặt sưng húp của mình, cô lại buồn lắm.

Vì đó chính là minh chứng cho việc cô đã khóc, và cô thật sự ghét điều ấy.

Cậu sẽ không nhìn ra chứ?

Nhím lắc lắc đầu.

Sẽ không đâu.

Trong lúc này, nhất định phải mạnh mẽ, hai mặt một lời nói rõ hết tất thấy, yêu hay không yêu cũng phải cho một lời nói chính thức.

Cô đến trường rất sớm nên không có quá nhiều học sinh, mọi hôm, cô đều sẽ đến cùng cậu vào giờ này. Cứ nghĩ đến những điều hôm qua mình thấy, hình như tim cô lại nhói lên một cái. Bật chột mạnh mẽ, hàng hoa sữa ngào ngạt mới sớm khiến cô khó chịu, rồi bời

Rồi từ xa, cô thấy cậu tiến lại gần cổng trường...

Nhưng...

Không phải là đi một mình!

Nhím tự giễu. Là nhìn lầm, nhìn lầm thôi mà...! Cô tự huỷ hoại mình như vậy, cho đến khi, cô thấy cái nắm tay đầy yêu thương mà cậu chưa từng dành cho mình ấy, thấy được nụ hôn ôn nhu nhẹ nhàng lên trán của cậu dành cho một người không phải cô, thì mới bắt chợt nhận ra, không phải cô lắm, chỉ là chưa rõ, nhưng nó là sự thật.

Hắc, lớp trưởng của cô, người cô yêu suốt ba năm, người cô tỏ tình hàng trăm lần nhưng đều bị từ chối, người đã khiến cô dấn thân vào sâu thẳm gọi là Tình Ái, người khiến cô khóc, cười, vui vẻ và hạnh phúc...

... Đang nắm tay và hôn một người khác, điều mà cậu chưa từng chủ động làm với cô!

Những giọt nước mắt đau thương không thể kìm nén được nữa, rơi thành dòng mặn chát xuống gò má tiều tụy của Nhím, làm trôi đi lớp phấn cô đã cố tình dậm lên để che khuất đôi mắt sưng đỏ của mình.

Nhím ôm mặt khóc, cố nén đi tiếng nức nở, sự tuyệt vọng xâm lấn cả trí óc, khiến cho cô hoàn toàn không để ý đến những thứ xung quanh nữa. Trong mắt cô chỉ là hai người đang tình cảm cười nói, tay nắm tay hạnh phúc, cô gái xin xắn cười thật tươi, đưa tay chỉnh lại mái tóc cho cậu. Và hình như câu cũng cười, một nụ cười khả ái mà hồi xưa không biết cô phải chờ bao nhiêu trò mới được chiêm ngưỡng, bây giờ sao lại dễ dàng thế?

Nhím là một người mạnh mẽ, ai cũng tưởng là thế, nhưng chẳng ai biết rằng bên trong lớp mặt nạ kiên cường ấy, là một cô gái có trái tim yếu đuối mong

manh, mong được chở che và tìm được một chỗ dựa vững chắc. Chỉ cần người đó dám ở bên những khi buồn nhất, dám cống cả quãng đường dài vì lo cô mỏi chân. Thì dù người đó ra sao, cô chấp nhận, chấp nhận hết

Nhím chỉ là một cô gái bình thường thôi.

Mơ tưởng về tình yêu, dùng chính trái tim mình để đổi lấy trái tim của đối phương.

Nhưng xem ra... sự hy vọng của cô chỉ có thể đổi lại những giọt nước mắt cay đắng này rồi nhĩ...?

Gia Lạc từ xa đi tới, lo lắng liền chạy tới hỏi han cô. Nhưng cô chẳng nghe được gì nữa cả.

Nhím chạy đi trong cơn thất vọng tột cùng. Đưa tay quệt nhanh đi dòng nước mắt ước nhòa con đường lã chã rơi.

Người đã cho cô hy vọng, lại thẳng tay ném cô từ Thiên đường xuống Địa ngục.

Trái tim này... một mảng trống rỗng... rõ ràng hôm qua đã bình tâm, nay tận mắt nhìn thấy còn cổ chối bỏ. Sao phải cật lực tự xé trái tim của mình như thế? Sao không tới mà ba mặt một lời rõ ràng.

Chỉ tại cô không đủ dũng cảm, chỉ tại cô sợ cậu nói những lời vô tình.

Hắc đưa mắt lên nhìn theo bóng người vội chạy, lòng đau nhói, cậu có thể cảm thấy trái tim mình thực sự đã quá đau đớn.

Có một thứ gì đó đã mất đi...

Một thứ rất quan trọng, rất quan trọng... mà cậu vừa đánh mất... Mũi cậu tự nhiên cay, khóa mết bất lực đòi hỏi.

Thùy Liên đang nắm tay cậu thì buông ra đặt nhẹ lên vai cậu, cười buồn:

- Đau lắm phải không anh? Chị ấy chắc cũng đau đớn lắm, mặc dù trên đời có rất nhiều cô gái tốt nhưng có lẽ không một ai có thể vì anh mà làm từng ấy chuyện trong suốt ba năm trời nữa đâu. Anh đã làm một việc rất có lỗi với chị ấy, và... em cũng vậy...

Hắc đau đớn nhìn Thùy Liên - cô em họ của mình, cảm giác mất đi một thứ gì đó rất quan trọng lại càng mãnh liệt hơn.

Cậu chỉ cười bảo, ánh mắt tỏa ra sự bi thương nào nề:

- Đúng là đau lắm, nhưng sẽ hết thôi. Cảm ơn em đã giúp anh làm chuyện này, Thùy Liên.

Liên chỉ lắc nhẹ đầu rồi tự lên lớp, để cậu đứng một mình hững hờ giữa sân trường vắng, hoa bằng lăng tím rụng xuống, những cánh hoa rời rạc, cô đơn, có sao lại đến nông nỗi này?

...

Hôm nay Nhím đã làm một việc rất điên rồ, đó chính là nghỉ học, việc mà cô chẳng bao giờ làm trước đó.

Nhím tuyệt vọng ngồi xuống thảm cỏ xanh ròn, đón lấy từng làn gió đêm mát rượi mon man làn da mịn màng của mình trên đồi Dã Quỳ, chậm rãi giải tỏa hết nỗi lòng của mình bằng những tiếng nức nở.

- Sao lại ngồi khóc thế này? Vẫn chưa từ bỏ hy vọng à? - Không biết từ bao giờ, Trí Nghĩa đã xuất hiện ở đằng sau cô.

- Đi đi. Không phiền cậu quan tâm.

- Hừm... chưa chi đã đuổi tôi đi thế? À, cô đang buồn, tôi cũng đang chán, đi bar giải khuây một chút, thế nào? - Trí Nghĩa ngồi bên cạnh, từ tốn đưa ý kiến

Nhím ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen huyền ảo, vô thức đồng ý lời đề nghị của anh ta.

Thay đổi một chút, có khi lại là chuyện tốt, đến một nơi không ai biết ai, uống một chút để đầu óc quên đi tất cả...

...

Ánh sáng đèn cầu xanh đỏ xoay vòng vòng điên đảo. Đám người thi nhau lắc lư. Hai người vào một căn phòng, không hẳn là vip những trông cũng khá ổn. Từng ly rượu mạnh được cô nốc cạn, tiếng hát vu vơ vang lên đều đều

"Yêu anh... yêu anh rất nhiều... nhưng anh nào hay, cứ thay đổi làm em mệt mỏi... Tim em đau, đau đến chết mất thôi"

- Nhị Hắc... Nhị Hắc... _ Nhím sau khi uống hết một chai rượu liền rơi vào trạng thái mê sảng

- Này này... cô say rồi, đi về, chúng ta đi về thôi! - Trí Nghĩa kéo cô đứng lên, giằng chai rượu ra

- Tôi không say, biển... anh biển cho tôi!... Nhị Hắc... Hắc...

Trí Nghĩa không giục cô về nữa, dù sao cô đang buồn mà, cứ để cô giải tỏa hết lòng mình ra, có khi còn tốt hơn...

Nhưng mà cái tên đó... tại sao cô lại gọi tên cậu ta chứ? Rõ ràng là người bên cạnh là Nghĩa, sao đầu óc cô lại cất nó ở một nơi khác?

Nhím say mềm nằm gục trên bàn, mái tóc rối bù để xõa trên vai, khuôn mặt vì rượu mà đỏ bừng. Miệng làm bầm nức lên chẳng thành câu.

- Hắc à... cậu có biết không?... Tôi thích cậu ba năm rồi... cũng đã tỏ tình tổng cộng 99 lần rồi... nhưng vì sao cậu vẫn từ chối? Vì sao cậu lại làm cho trái tim tôi đau thế này?...

Trí Nghĩa chết lặng ngồi cạnh bên cô. Cả gương mặt cứng đờ, từng nói nói của Nhím đang sát muối vào tim cậu ta.

"Thì ra tên đó đã làm cho em tổn thương đến vậy ư?"

Thì ra hình bóng hắn đã in sâu vào tim em đến vậy rồi ư?

Thì ra... những cố gắng của tôi chỉ là vô ích hay sao?

Tôi thua rồi...

Tôi thua hắn, thua bởi tình địch của mình... thua vì đã không học cùng lớp em năm ấy, thua vì chẳng thể lạnh nhạt như cậu ta." - Dòng suy nghĩ cuộn lên trong lòng Trí Nghĩa.

Tại sao cậu đã làm chuyện có lỗi với cô, nhưng cô vẫn dành tình cảm cho cậu chứ?

Tại sao cô không thể thử chấp nhận Nghĩa?

- Không... Hắc... cả đời này tôi sẽ chỉ yêu mình cậu thôi... chỉ mình cậu... không yêu cậu thì tôi sẽ không yêu ai nữa cả... không yêu ai nữa... _ Nhím chật vật ngồi thẳng dậy trên ghế, mơ màng gọi tên cậu.

Người ta nói: "Đàn ông khi say sẽ nghĩ tới người phụ nữ họ yêu nhất, phụ nữ khi say sẽ nghĩ tới người đàn ông họ hận nhất", Trí Nghĩa mới hiểu được giờ phút này sự tồn tại của mình thật thừa thãi trong mối quan hệ của hai người.

Nghĩa kéo lấy cổ tay Nhím, mạnh dạn hôn lên má của cô.

"Tôi không có được, Nhị Hắc kia cũng đừng hòng có được!"

Trí Nghĩa mỉm cười, một nụ cười gian manh, dưới ánh đèn nhấp nhoe của quán bar, nụ cười ấy hiện lên mang theo mùi vị của sự đau thương.

Cậu ta hôn lấy chiếc cổ trắng ngần của cô, đúng lúc ấy, Nhím tỉnh lại trong cơn say, sau khi nhận thức được tình trạng của mình, cô dùng hết sức lực tích góp lại đẩy ra, liêu xiêu đứng dậy.

- Cậu làm gì thế

- Tôi không có được cậu, Nhị Hắc cũng đừng hòng có được! - Trí Nghĩa điên cuồng lao tới chỗ cô đứng, trong mắt hắn lên tia tức tối điên loạn.

Đột nhiên, một cái tát vang dội đánh xuống bên má trái Trí Nghĩa, Nhím tức giận hét lên:

- Cậu nghe cho rõ đây! Người như cậu không xứng đáng yêu được cô gái tốt!

Nhím quay đi bỏ lại Trí Nghĩa thẫn thờ đứng một mình với những ánh nhìn không tốt của mọi người xung quanh.

"Vì sao tôi yêu nhưng không thể được đáp lại?"

Vì sao người đó lại có thể khiến em bất chấp tất cả để yêu như vậy?"

...

Nhím không đi học, bên cạnh trống một khoảng mênh mông, tiếng nói thánh thót hàng ngày nhưng thước phim quay đi quay lại liên tục trong đầu cậu

"Tôi đói, cậu mua cơm cho tôi với!"

"Lớp trưởng, uống nước đi, nước anh đào tôi tự pha cho cậu đó!"

"Tôi đổ cậu lâu lắm rồi, sao đợi mãi chưa thấy cậu đổ tôi vậy?"

Những âm thanh nó văng vẳng bên tai khiến tim cậu nhói đau. Tại sao, đôi tay muốn giữ mà không giữ được.

Sau khi Hắc học xong, cậu quay về căn phòng của mình và gọi điện cho anh Hạo Thiên.

"-Alo?" _ Một giọng nói trầm ấm vang lên bên đầu dây bên kia.

- Anh Thiên. Em Nhị Hắc đây.

- Lâu lắm mới nói chuyện. Có việc gì thế?"

Cậu ngập ngừng một lúc, sau đó nghiêm túc nói:

- Anh, có việc cần?

Hạo Thiên cười ha hả

Có việc gì lại khiến đưa em kết nghĩa của anh mở lời khó khăn thế này?

"- Nói đi, miễn là trong tầm tay, anh sẽ không từ chối"

- Anh, em muốn sang Mỹ tham gia khóa huấn luyện đặc biệt theo tuyển bình thường không hưởng học bổng.

"- Sao lại thế? Có chuyện gì à?" - Anh Thiên ngờ vực

- Cũng không có gì, em muốn sang đó học thôi, có gì tới đó sẽ nói với anh sau.

"- Thôi được, anh không quản chú mấy chuyện đó làm gì. Nhưng anh có một điều kiện."

Đó... chính là nguyện vọng cuối cùng của cậu.

Đôi mắt này có mù thì sao?

Cậu không thể từ bỏ ước mơ mà bản thân ấp ủ bấy lâu nay được. Dù có mù, cũng phải mù trong sự đầy đủ, mù lúc ước nguyện đã thành mong, như vậy mới không hối tiếc.

Một chương ngại vật không thể cản được hết một con đường.

- Vâng, anh cứ nói.

"- Được...anh sẽ chi trả toàn bộ chi phí học tập trong vòng một năm tại đó của em, tuy nhiên, sau khi hoàn thành khóa huấn luyện và tốt nghiệp, em phải trở thành cánh tay trái đắc lực của anh, cùng anh quản lý bang Lam Cầm" - Hạo Thiên đề nghị dứt khoát, không có vẻ gì là đùa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tháng ngày bên kia trái đất

Nhị Hắc không lấy gì làm quá bất ngờ với điều kiện, anh Thiên là một người suy tính có sự xảo quyết phải nói là bậc nhất. Chắc chắn không cho không ai cái gì nên điều này cũng là hợp lý thôi. Trước sau gì, khi anh biết một kẻ mù lòa như cậu, rồi cũng sẽ chẳng cần đến thôi. Tạm cứ đồng ý để được bảo lãnh sang đó hẳn.

Mà đó cũng là cách tốt nhất để tránh mặt cô.

- Em đồng ý.

"- Được, tốt lắm, anh sẽ lo chuyển bay, cứ sắp xếp mọi thứ đi."

Cậu vâng rồi cúp máy, trong lòng lung mờ, tất cả mọi thứ, quá nhanh, khiến cậu không kịp trở tay. Mọi thứ rồi sẽ bình yên lại, rồi cô ấy sẽ quên cậu thôi.

Chỉ là bây giờ đau lắm, cả lồng ngực nhức nhối, từng hơi thở cũng đầy quẫn quại. Tay cậu nắm chặt ga giường, đường gân xanh nổi lên rõ rệt vì bất lực của bản thân. Đến người con gái mình yêu thương cũng chẳng dám đưa tay ra giữ, mà cũng chẳng có tư cách giữ.

Hắc nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ sâu.

...

Sân bay Nội Bài.

- Mày không hồi hận chứ? - Hạo Bối nắm mạnh vai Nhị Hắc, Bạch Nhi tay đút túi, gương mặt nghiêm túc nhìn hai người

- Chỉ là đi học một thời gian thôi mà. Các cậu hôm nay đều bận, sao còn tiễn tôi?

- Bận gì thì bận, đây vẫn là chuyện quan trọng, thôi, đi học tập cho tốt. - Bạch Nhi tiến đến vỗ nhẹ vai còn lại, đẩy vali lên vào tay Hắc rồi buồn rầu quay đi khỏi cửa phòng chờ. Long Bạch nào nề đáng sợ, ai ngờ rằng, tiễn một người ở sân bay lại buồn đến vậy!

Máy bay cất cánh, biến mất dần sau những đám mây trắng...

.....

Nhím biết, hôm nay là ngày Nhị Hắc bay sang bên kia, gương mặt nhợt nhạt như mắt hờn ấy không hề xao động, đôi mắt trong veo buồn như một giọt nước. Đi rồi... cuối cùng cậu đã chọn từ bỏ cô, cô biết rồi... cũng không dám giữ nữa, bây giờ, cô chả là ai trong tim cậu, đâu còn có thể làm phiền cậu, như khi cậu còn làm lớp trưởng ở đây. Gương mặt liếc nhìn qua khung cửa sổ, bằng lăng tím vẫn bay lững lờ, sâu thẳm ngàn kiếp, từng cánh từng cánh tiếng đất nhẹ như bông, để lại trong lòng một khoảng không vô định.

Một lồng sắt có con chim vàng anh xồng mạt rồi.

Chơi với.

Nghen ứ.

Ba năm qua là gì?

Chốt cho cùng cũng chỉ mang ba chữ "Bạn cùng bàn".

Nghe sao mà con tim đắng ngắt.

~~New York, Mỹ

Quán cafe C"spit đông khách qua lại. Trên tầng bốn, Hạo Thiên mân mê cốc cà phê nóng, hỏi han Nhị Hắc các thứ, kể cả việc vào khóa huấn luyện cũng được bàn bạc xong, rất nhanh và chuyên nghiệp

- Sao nào? Thay đổi không khí một chút, cũng tốt mà nhỉ?

Hắc gật đầu, mắt nhìn ra ngoài đường phố mới sớm.

- Nghe nói mẹ em về Việt Nam dự cuộc họp quan trọng, gấp chưa?

Hắc lắc đầu, trán hơi nhăn lại:

- Chuyện bà ấy có về hay không, em cũng không có quan tâm lắm.

Trong lòng Nhị Hắc bất chợt nghĩ đến người phụ nữ đội mũ dưới quán nước gần thư viện khi đó. Có khi nào? Nhưng nếu đúng, tại sao lại phải như vậy?

...

Khi nhập học ở đây cần có giấy báo kết quả khám bệnh, Hắc lấy từ trong túi ra tờ giấy chẩn đoán đưa cho vị bác sĩ trung trung tuổi ngồi trên ghế, bác sĩ nói đề tờ kết quả này ở đây, ngày mai hãy tới lấy, Hắc xin phép rồi đi.

Bác sĩ cầm tờ giấy màu vàng trên tay, nhìn lên dòng chữ "Tăng nhãn áp bất ổn" mà cảm thấy vô cùng kỳ quái, bất thường.

Thật hoang đường!

Tăng nhãn áp không phải một căn bệnh mà có thể kết luận được chỉ trong một, hai ngày, thậm chí bệnh nhân còn không cảm thấy có bất cứ dấu hiệu gì thì đúng thật là kỳ lạ. Hơn nữa, triệu chứng căn bệnh khá rõ ràng và dễ nhận biết.

Sau khi kiểm tra lại, vị bác sĩ phát hiện ra một điều mà ngay cả Hắc - người trong cuộc cũng không ngờ.

Tờ thông báo khám bệnh.

Là giả.

...

Quả thực Nhị Hắc mệt mỏi, những ngày gần đây luôn phải tìm cách trốn tránh cô, rồi lại diễn kịch, trái tim cứ da diết đau đớn. Liệu cô có quá đau lòng không? Chính cậu còn đau thấu ruột gan, vậy hỏi một cô gái mỏng manh bỏ ra ba năm trời để yêu cậu có đau hay không, là quá thừa thãi.

Tất nhiên là đau rồi..

À không, từ đau không thể bộc lộ hay diễn tả được, mà phải kết hợp giữa vỡ nát, bi hài, tang thương, đột quỵ, nhức nhối, nổ tung, ảm ức, xót xa, điên cuồng, căm hận.

Rốt cuộc, cái giá của kẻ si tình, bao giờ cũng là địa ngục.

"Tôi xin lỗi vì đã cho cậu hy vọng rồi lại tự tay dập tắt hy vọng ấy của cậu!". Nhị Hắc vô cùng nhức nhối, không chỉ là sự áy náy, không chỉ là lương tâm bị cắn rứt mà là sự tuyệt vọng nào nề.

Cậu chưa từng khóc vì ai, vậy mà lần này, cũng có giọt nước mắt phải rơi xuống đất.

Lạnh băng.

Vô tình.

Cậu chuẩn bị xếp lại quần áo vào trong tủ thì đột nhiên có tiếng chuông điện thoại

- Alo.

"- Chào cậu, tôi là Lăng Đồng, là bác sĩ của trường quân sự NAP University. Tôi đang có một vấn đề cần bàn với cậu, chúng ta gặp nhau vào ngày mai được chứ?"

Tiếng người đàn ông trung tuổi cất lên trầm trầm. Nhị Hắc nhớ đến ông bác sĩ người Việt hồi sáng, trong lòng lại gợn nỗi băn khoăn khó tả. Liệu có chuyện gì mà ông ta phải đích thân gọi điện như vậy?

Đang mãi mê suy nghĩ, thì lại một cuộc điện thoại khác gọi đến, là anh Thiên

"- Chú ra cửa đi, anh đã cho một chiếc xe tới đón chú rồi. Mau đến chỗ anh."

Nói rồi Thiên cúp máy mà chẳng để cho Nhị Hắc có cơ hội từ chối. Đúng như giang hồ đồn đại, Hạo Thiên tuy là ông trùm nhiều tiền nhưng chuyên môn... tiếc tiền điện thoại.

Hắc đã lờ mờ đoán ra nơi mà anh Thiên muốn cậu tới, nhưng vì đang nhờ cậy anh nhiều nên không thể từ chối, đành mặc tạm áo sơ mi, quần âu rồi xuống dưới nhà.

Ngay trước cửa, chiếc Chevrolet Camaro màu đen huyền đang chờ sẵn, tài xế bước gìa mở cửa, anh ta đeo cái kính màu đen cũng ngầu lắm.

- Từ Hậu, mời lên xe!

Anh ta gọi Nhị Hắc là Từ Hậu, có lẽ là tên mới trong bang Lam Cầm của Nhị Hắc. Vừa mới thỏa thuận vài hôm, hôm nay đã trở thành người của Lam Cầm rồi sao. Tác phong đánh nhanh thắng nhanh của Vương Hạo Thiên trước giờ không hề thay đổi.

Chiếc xe đen phóng vút trên đường New York, cậu ngồi nhìn quan sát bên ngoài, quả thực mức độ phát triển quá hiện đại, khung đường sáng rực, đẹp một cách lộng lẫy, những con người đi qua tấp nập. Giờ tay lên, đồng hồ mới điểm 8 giờ tối.

Chiếc xe đỗ ngay trước một sòng Casino lớn, quả thực là rộng lớn, nhìn một lần không thể bao trùm được hết. Ánh đèn sáng trưng, rực rỡ đủ loại đèn trù đèn cầu. Một người mặc âu phục, đeo kính râm, đứng chờ sẵn ở cửa, dẫn đường cho Nhị Hắc vào bên trong.

Bước qua đám người ăn chơi, mùi tiền mùi rượu nồng nặc, những cô gái nóng bỏng mặc trên mình chiếc áo cúp ngực và cái quần shorts ngắn chỉ đủ che hết cặp mông đang bám theo các đại gia râu xồm xoàm mà nũng nịu.

Đi qua những sòng bài lớn, đám người ồn ào vây xung quanh cứ hô luôn mồm bằng thứ tiếng Anh, rồi thì thoảng đám người thua bạc chửi thề hỗn loạn. Quả thực, cậu không hợp với không khí này.

Một ngã rẽ ngay phía cuối dẫn tới cái cầu thang, đi lên trên có vẻ yên lặng hơn, chiếc cửa phòng VIP duy nhất để hé, bên trong chỉ nồng nặc mùi rượu và thuốc lá.

- Hắc... mau vào đây! - Hạo Thiên liền nói lớn khi Nhị Hắc vừa tới cửa.

Cậu mở cửa ra, bên trong chỉ có vào chiếc đèn mập mờ không đủ để nhận ra ai, với lại cũng toàn người không quen biết. Cậu bước chân nhanh chóng vào trong, ngồi ngay bên cạnh Hạo Thiên

- Anh gọi em có gì cần dặn dò?

- Không, chỉ là muốn chú đến đây cho biết, cho quen dần thôi. Với lại các anh đây cũng muốn diện kiến thành viên mới của Lam Cầm.

Hắc chấp hai tay đằng trước, nhìn xung quanh một lượt, già có trẻ có, nhưng toàn là đàn ông, xăm trổ kín người, tóc nhuộm hầu hết, kẻ thì phì phò điếu xì gà, kẻ thì uống rượu mạnh, kẻ lại chơi bida. Hắc bèn đứng lên, nói chậm

- Tôi tên Dương, là người mới.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn với đủ thể loại ánh mắt khác nhau.

- Hạo Đế, chẳng phải cậu nhóc này còn quá trẻ con hay sao, với lại, trông cũng không có vẻ gì là một người của hắc bang. Liệu cậu ta...?

Một tên bụng bự, mặt mày bầm khuyen kín mít lên tiếng kinh rở

- Cậu ta có thể giết ông bằng một phát đạn đấy. - Hạo Thiên nâng cốc rượu uống từ tốn, miệng còn cười nhếch.

Lão bụng bự then quá bèn ngồi xuống, Nhị Hắc cũng tĩnh lặng, ngồi lại bên cạnh anh Thiên

- Anh, nếu không còn việc gì, em xin phép.

- Chú hãy khoan, cần gì phải nóng vội, cứ từ từ thưởng thức đi, đêm còn dài mà.

Hạo Thiên đặt tay lên vai cậu, đưa cho một ly rượu mạnh, bảo uống đi, hôm nay có một vụ quan trọng, cũng là dùng để thử người mới luôn. Nhị Hắc cầm lấy, còn mân mê, cậu không thích rượu, nhất là những loại hăng nồng như này. Đám người tiếp tục cuộc chơi, xung quanh bàn rượu có hai người nữa, chắc là đối tác của anh Thiên. Cậu không quan tâm lắm, ngả người ra lưng tựa đằng sau

- Báo anh, Nhị Hậu, Tam Hậu tới rồi ạ! - Tên mặc cây đen chạy tới nói nhỏ

- Mang đủ đồ không? - Hạo Thiên lặng giọng

- Có mang ạ.

Nói rồi tên đó ra ngoài mở cửa.

Hai người, một mặc vest đỏ rượu, một người mặc vest đen, trên tay mỗi người là một chiếc vali đen, dần tiến lại phía Hạo Thiên rồi ngồi xuống

- Hàng chuẩn bị xong. - Người mặc vest đen lên tiếng.

- Tốt, nhưng có lẽ tên Mick này đang thách thức sự cờ đợi của ta thì phải. - Hạo tiên gằn giọng, dốc nốt chỗ rượu mạnh trong cốc vào miệng.

Khoảng 15 phút sau, tên người bấm báo lại đến và nói rằng ông Mick đã đến. Vừa nói xong thì ông ta cũng đi tới cửa, giọng oang oang

- Hey Devil, I'm late, so sorry!"

Hạo Thiên nhếch mép cười, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào tay lão Mick

- Thời gian với tôi là vàng bạc, ông đã làm lãng phí vàng bạc của tôi, vì thế nếu số tiền ông mang đến không đủ hấp dẫn thì cứ chờ xem. Mấy tháng nay hình như nòng súng của Nhị Hậu của được khai thông.

Giọng nói lạnh lẽo phát ra khiến lão Mick sợ run nhưng vì còn đang cầm tiền trên tay nên vẫn từ tốn

- Dạ... tiền đây. - Lão không dùng tiếng Anh nữa.

- Mở ra... - Hạo Thiên ra lệnh, Tam Hậu tiến tới cái vali trắng và bật nắp lên

Hạo thiên nhìn vào trong, cười kinh bỉ

- Chút tiền này mà cũng đòi mua Lady Tendel ư? Lão khinh thường tôi quá đấy.

- Dạ, Devil, cứ bình tĩnh. Còn đây ạ.

Lão Mick rút trong túi ra một cái túi rút màu đỏ mận, đồ nhẹ ra bàn.

Toàn là hạt kim cườm trắng 40kara, phản chiếu trong ánh đèn phát sáng rực rỡ chói mắt. Đám người tò mò xúm xít lại nhìn và những tiếng kêu xít xoa ước muốn

- Nhất Hậu. - Hạo Thiên quay mặt ra chỗ bida, gọi người thanh niên bảnh bao mặc sơ mi trắng lại

Vậy ra, đó là Nhất Hậu, người đẹp trai lạnh lùng tiến tới bên cạnh Hạo Thiên, lấy từ túi quần ra một cái kính lúp đen lên một bên mắt. Đeo găng tay trắng kỹ lưỡng kiểm tra từng viên kim cương. Hạo thiên nâng ly rượu lên nhâm nhi chờ từng chút một

- Tất cả đều là kim cương thật. - Nhất Hậu đứng dậy, ra ngay bên cạnh Hạo Thiên

- Tốt lắm, giao hàng.

Tam Hậu đưa hai chiếc vali lên bàn, mở ra. Thì ra, hàng chính là khẩu súng cô, được khắc họa tinh tế, hình tổng thể thì không có gì quá đặc sắc, chỉ là phía tay cầm được chạm trổ vô cùng tỉ mỉ, một viên ngọc thạch anh được gắn ngay bên má súng, màu xanh trong lấp lánh sáng lên ngay chính khi đưa vào góc tối. Chiếc vali còn lại chính là một đôi bông tai cô, bên trên nam một viên saphia lấp lánh.

lão Mick trợn trừng mắt nhìn bảo vật, xoắn xít chạm vào, lão chẳng sung sướng tới không nói thành lời. Không chỉ lão mick, những người xung quanh cũng âm ỹ bình luận, trầm trồ.

Cuộc giao dịch thứ nhất thành công, lão Mick ôm chiếc vali đen đi về. Ngay tiếp sau đó, là hai tên quần áo rách rưới, lồm chồm máu me bê bê được lôi vào làm cho cả căn phòng rộng ám mùi tanh.

- Đây mới là việc của chú. Cũng chính là màn ra mắt Tử Hậu.

Hai tên mặt mày xước xát, máu chảy be bét xuống tận cổ, chân tay bầm dập bị xích chặt ra sau cổ. Không biết đã gây ra chuyện gì mà lại bị đánh đến mức này.

- Đây là hai tên đã dám lên vào Mạch Liên Nha ăn cắp Tấn Châu Ngọc Bội đòi Tổng. Hạo Thiên ngồi trên ghế nói

Sau đó là lời van xin gào thét của hai tên đang quỳ rạp dưới đất xin tha mạng. Hạo Thiên cười nhạt một cái rồi quay sang bên Nhị Hắc nói:

- Đến phiên chú trở tài rồi đấy!

Nhị Hắc khoanh tay, nhìn hai tên nước mắt dần giữa hòa lẫn máu tươi nhỏ tành tạch xuống nền gỗ. Miệng nói

- Em không giết người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: New York còn nhớ Hà Nội không?

Đám đông xì xầm trước lời từ chối của Nhị Hắc, có người nghĩ cậu kiêu ngạo, có người lại nghĩ cậu sợ. Tóm lại, lời bàn tán ấy cứ vây xung quanh cậu cho đến khi Hạo Thiên lên tiếng

- Tất cả im lặng.

Sau đó lại quay sang Nhị Hắc nhẹ lời

- Tử Hậu không muốn ta cũng không bắt, cũng là chưa quen thôi.

Sau đó là nụ cười chẳng biết có trêu mến hay không nhưng khi tiếng vỗ từ tay Hạo Thiên phát ra thì tiếng rầm của hai tên trộm ngã xuống sàn, trán lõm đen như cái lốp thùng ở chính giữa, máu cứ thế xối xả tuôn ra. Những gã già đầu một chút cũng phải giật nảy mình còn những gã trai trẻ có vẻ quá quen thuộc với những tiệc rượu đầm máu nên thân nhiên nâng ly rượu lên cùng nhau tươi cười uống. Như thế chẳng còn nhân tính, đây cũng chỉ là một chuyện rất nhỏ trong câu chuyện hàng ngày của giới hắc đạo tàn ác man rợ.

Màu máu tanh nồng nặc khiến cậu khó chịu, đôi mày khẽ nhăn lại, vốn dĩ, cậu không muốn giết người, đang càng không nghĩ đến việc mình đến đây là để giết người.

- Tốt lắm, Tam Hậu.

Thiên nói rồi đưa ly rượu màu đen cho Tam Hậu, đám người mặc áo đen liền vào, lôi hai cái xác ra, đồng thời cũng dọn dẹp sạch sẽ vũng máu thoăn thoắt sạch bong như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Em xin phép, anh Thiên. - Nhị Hắc đứng lên

Thiên chỉ gạt đầu, gương mặt không có cảm xúc, nếu giả dụ như là người khác, chắc chắn lãnh vài viên đạn vì không nể mặt Hạo Thiên rồi.

Tất nhiên những kẻ khác trong căn phòng cũng không ưa sự đối đãi này của Hạo Thiên dành cho một kẻ vô danh tiểu tốt.

Khi Nhị Hắc đi rồi, đầu đó trong căn phòng con vài tiếng nói phong phanh

- Sao anh phải nể mặt cậu ta thế? - Soán Mạnh, một tên cùng làm ăn với Hạo Thiên

- Chỉ cần cậu ta nằm trong Lam Cầm, chúng ta làm bá chủ giới hắc đạo chỉ là điều sớm muộn. - Hạo Thiên quét ánh mắt gian mãnh qua Soán Mạnh

Mọi người nghe thấy câu nói đó, trong lòng cũng không khỏi tò mò. Cậu ta có sức mạnh tới vậy hay sao?

Cậu ra ngoài sòng Casino bằng đường tắt, không muốn giẫm qua đám người ồn ào. Không khí New York những ngày đầu mùa hè không tồi, tuy không nóng như ở Việt Nam nhưng mọi người ăn mặc "thoáng" hơn hẳn.

Hắc thở một hơi dài, đột nhiên trong đầu lại nhớ lại hình bóng ấy, lòng cậu trùng xuống. Cậu còn chưa một lời từ biệt...

Đêm hôm đó, với cậu là một đêm dài...

... với cô cũng là một đêm dài...

"Liệu có thể nào cho thời gian trở lại không?" - Cô/cậu nghĩ

Cô buồn tới mức quên ăn quên uống, nghỉ cả học, cô vẫn chưa thể tin được mọi việc xảy ra trong một cái chớp mắt như thế, người ta làm cho như chết điếng.

Tất cả với người ta, ba năm qua, chỉ là một trò đùa, còn cô là người mua vui à?

Giọt nước mắt trào dâng, sóng lòng sục xoáy. Trái tim như bị ai dùng đá mài cửa đau buốt.

Ai ngờ được rằng, tình cảm, sự trân thành của cô lại bị người mà cô tin tưởng nhất dẫm nát như thế?

Tiếng nấc nghẹn ngào tui hờn văng vẳng qua kẽ lá, sao mà thê lương ám đạm

Giá năm ấy biết có ngày hôm nay thì đã không yêu cậu nhiều như vậy.

Bàn tay này, đã từng nắm lấy nhau, đôi chân này đã từng đi cùng nhau, mái đầu này, cũng đã dựa vào vai nhau khi mệt mỏi...

... chỉ có đôi môi là chưa từng, chưa từng thực sự hôn.

Ai đó, hay đem cô đi thật xa, hãy cho cô liều thuốc mất trí, để quên đi người bội bạc vô tình đó, để quên những tháng ngày hạnh phúc viễn vông.

~~~~~

Sáng ngày hôm sau, Nhị Hắc sốc tốt độ khi nhận được thông báo giấy chuẩn đoán kết quả khám là giả từ người bác sĩ trung tuổi. Cậu cố kìm nén sự tức giận bùng nổ trong con người, cố bình tĩnh nhất có thể, cố họng không thốt nên lời.

Sức khỏe, có thể nói giả là giả được sao?

Nếu đây là sự nhầm lẫn thì chắc chắn đã là một nhầm lẫn không thể chấp nhận được chứ đừng nói là làm giả.

- Ông có chắc chắn không?

- Chắc. Thứ nhất ngay bây giờ tôi có thể đưa cậu đến bệnh viện mắt nổi tiếng nhất New York này để kiểm tra, thứ hai, tôi đã lên mạng tra thì thấy rằng con dấu trong tờ chuẩn đoán bị làm giả, nhìn qua tuy giống nhưng nếu so sánh trực tiếp thì trong tờ giấy của cậu, con dấu làm không sắc nét, bị nhòe.

Cậu lặng thinh, trái tim như bị lỗi nhịp vài giây. Đôi mắt tự nhiên biến vô hồn. Chợt, cậu ngẫm ra

"Vì cái gì mà mình tới đây? Vì cái gì mà mình bỏ cô ấy ở lại?"

Cậu chạy ra ngoài một cách thất thần, nơi cậu chạy đến đầu tiên chính là quán Bar Mix Your Feel của Hạo Thiên, quán bar xập xình nhạc, nhưng cậu đâu có thời giờ mà để ý chuyện đó. Chạy thật nhanh vào căn phòng mạ vàng trên tầng ba, một cách thành thạo như cậu thân quen lắm mà thực ra mới tới có một lần là rất nhiều năm trước đó.

Cậu cũng không biết tại sao, cậu lại chạy tới đây? Đôi chân tự đưa đường, trái tim dẫn lối.

Cậu như được giải thoát khỏi hàng trăm sợi dây thừng ngừng ngoằn ngoề cả tháng qua, cậu chợt thấy tim mình bồi hồi.

Hóa ra... cậu nhớ cô tới điên cuồng như vậy.

Cánh cửa bật mở, quả thực Hạo Thiên đang bên trong, thậm chí còn có các chân dài hầu rượu. Đối diện là một người Hoa, mặc bộ đồ đen đỏ, tóc để dài, cặp kính đen tròn bị hạ xuống vì sự xâm nhập bất ngờ.

- Anh Thiên, em có chuyện.

Cậu thờ hồn hên, cổ đứt từng lời nói, Hạo Thiên cười bình thản đưa cho kẻ người Hoa kia cái vali đen, người đó cúi chào rồi ra ngoài.

- Có chuyện gì mà phải vội vã thế? Ngồi đi. Rượu gì?

- Em có chuyện. Cần nhờ anh.

- Nói đi. - Hạo Thiên vừa nghe vừa rót chai rượu mới

- Em có thể trở về Việt Nam được không? - Nhị Hắc ngập ngừng

Hạo Thiên chợt dừng lại, ngược mắt khó hiểu nhìn Nhị Hắc. Rót cuộc là muốn như nào, nhờ đưa sang thì sang bằng được, khi giúp rồi thì lại muốn trở về. Tính trêu Hạo Thiên sao. Hơn nữa còn có cam kết, đầu thế nói về là về được. Hạo Thiên cố tỏ vẻ bình thường, đưa cốc rượu cho Nhị Hắc

- Cứ bình tĩnh, có chuyện gì mà về gấp thế, và lại, giờ chuyện về không thể nói dễ như lúc đi đâu.

- Em biết, nhưng xin anh. Em rất gấp. - Nhị Hắc khẩn khoản, đây là lần đầu tiên cậu phải hạ mình như vậy.

- Rót cuộc là chuyện gì?

Nhị Hắc giải thích một hồi cho Hạo Thiên mọi chuyện. Hạo Thiên chỉ nhoen miệng cười, vút chiếc điện thoại cho Nhị Hắc

- Video call bất cứ lúc nào chú muốn. Thôi, anh còn có việc. Không tiễn. Gặp lại sau.

Nói rồi để mặc Nhị Hắc ở lại trong căn phòng sáng màu vàng, rõ ràng là thể hiện sự không chấp thuận. Lòng cậu náo nức, hụt hẫng, mọi chuyện từ khi nào trở nên rắc rối như vậy, đã tuột khỏi tầm kiểm soát của cậu rồi.

Nhưng, cậu muốn gặp cô, ngay lúc này. Cậu để lại trên bàn chiếc điện thoại của anh Thiên rồi đi thẳng ra ngoài, bắt một chiếc taxi về nhà.

Tối đó, cậu gọi về không biết bao nhiêu cuộc từ số máy thân thuộc có nhắm mắt cũng đọc được đó. Nhưng, tiếng tút dài vô tận, mãi mãi, như hút vào vô không.

Cậu cầu xin ai đó, cậu sai rồi, làm ơn hãy nhắc máy, cậu dường như phát điên lên. Bắn loạn, cổ tình buông tay, giờ sao cậu lại thấy mình ngu ngốc đến vậy, sao lại sơ xuất như vậy!

Nhưng bây giờ có thắc mắc cũng chẳng giải quyết được gì cả, cái gì diễn ra cũng đã diễn ra rồi, cái gì bỏ lỡ cũng đã bỏ lỡ rồi. Thứ duy nhất cậu sợ đó là trái tim của cô, bị cậu xé ra trăm mảnh rồi thì liệu có lành được không? Người con gái bỏ cả thế giới lều đèo theo cậu mà cậu bỏ xa ấy có còn yêu cậu nữa không?

Cậu gọi cho Hạo Bối hỏi thông tin của Nhím, chỉ biết rằng đã nghỉ học mấy hôm nay, cũng không có xuất hiện, Gia Lạc cũng vì thế mà giận lây cả Hạo Bối, chả nói chuyện gì sất. Nghe thế thôi cũng đủ làm cậu lòng nóng như lửa đốt, căng thẳng tột độ. Chưa bao giờ cậu có cảm giác này, cảm như mình đã bỏ lỡ mất điều quan trọng nhất cuộc đời. Việc không còn bố mẹ ở bên với việc không còn cô ở bên khác nhau lắm.

Cậu biết phải làm sao đây?

Những ngày sau, không còn liên lạc được nữa, tiếng tút cũng mất mà thay vào đó là tiếng của tổng đài báo số không còn tồn tại. Cậu bất lực, tự nhìn mình trong gương.

Cậu với cô, gặp gỡ, rồi lại để lỡ, và rồi nhất định, cậu sẽ quay trở lại, nếu cô còn đợi cậu, nhất định một ngày sẽ trở lại.

Cô là tình yêu, là trí óc, là tình lực, với cậu, nếu mất cô thì cuộc đời này coi như không còn đáng sống nữa.

Tạm xa cô vài năm, để trái tim nguội bớt, để những vết thương lòng trong cả hai người có cơ hội lành lại. Để tâm hồn bình yên một chút, để cô yêu bản thân, chăm sóc cho chính mình.

New York - Hà Nội, hẹn một ngày tái ngộ.

Hạo Thiên hỏi cậu có cần dò ra người đã làm giả giấy khám sức khỏe không nhưng cậu đã từ chối. Tìm được thì làm gì? Biết được ai cũng đâu còn để làm gì nữa, mọi chuyện đã qua rồi.

Hãy quên đi.

Những ngày tháng sau, Nhị Hắc vừa được học các chương trình hạt nhân và bom của đại học quân sự lại vừa được huấn luyện đặc biệt trong môi trường Lam Cầm.

Buổi sáng cậu học thực nghiệm, nghiên cứu ở đại học, buổi chiều đến phòng gym tập luyện, tối có khi đi bắn súng, khi luyện dao, khi thì quyền. Thi thoảng cũng ghé qua Bar nếu Hạo Thiên Gọi.

Thời gian thoãn thoắt trôi đưa, thoáng cái đã hai năm trôi qua.

Nhị Hắc thành Tứ Hậu cường tráng, mạnh mẽ, nhưng còn hoạt động ngầm, không mấy khi xuất hiện trong các buổi hội họp rồi mua bán, cũng không giết người mà chỉ giúp Hạo Thiên quản lý vài quán bar rồi thì thoảng giao nhận đơn hàng đồ cổ.

Còn thời gian rảnh, hoàn toàn dành cho việc bom mìn đạn nổ, không gái không rượu, cuộc sống tưởng như nhàm chán.

Mà cũng nhàm chán thật chứ đâu. Mở mắt ra thì kè kè áo blu trắng, khẩu trang, tay găng. Chiều chiều thì gặp mặt với mấy ông anh đồ con phòng gym, rồi thì thoảng lại vài trận đấu tạ. Cơ thể cậu vì thế mà cũng phát triển mạnh, cơ bắp thêm cuồn cuộn hơn trước. gương mặt cũng trưởng thành, cuồn hút và nam tính khó cưỡng, nước da màu bánh mật ấy làm tan chảy trái tim biết bao nhiêu cô gái ngoại quốc.

Trong Lam Cầm, sức mạnh của Nhị Hắc cũng càng ngày càng được đề cao, tuy cả bốn người sức mạnh như mãnh thú cuồng phong, đều đi theo Hạo Thiên rất trung thành và đoàn kết nhưng có vẻ Nhị Hắc được ưu tiên hơn cả, mặc dù tuổi nhỏ nhất. Hạo Thiên thường tin tưởng và giao cho Nhị Hắc những việc khó, thường xuyên bắt đi cùng tới các buổi làm ăn để học hỏi kinh nghiệm.

- Chú định nấp sau lưng anh đến bao giờ. Hai mươi rồi. - Hạo Thiên ngán ngẩm

- Có lẽ, em sau lưng anh hết cuộc đời thôi.

Thiên biết, Nhị Hắc không dốc toàn tâm toàn lực vào Lam Cầm, hơn nữa lại lảng tránh, ít muốn dính nứ, vào Lam Cầm có lẽ cũng là do cam kết với Hạo Thiên từ đầu thôi. Không biết có thể kiên nhẫn chờ đợi đột phá đến bao giờ nhưng nhìn cậu càng ngày càng phi phạm thì anh cũng an tâm hơn hẳn. Một hạt ngọc, càng mài dũa sẽ càng đẹp và bóng.

Bang phái mafia Mỹ từ khi nghe tin Lam Cầm có Tứ Hậu thần quyền tài giỏi, so với Hạo Thiên một chín một mười thì có phần lo lắng đứng ngồi, lúc lại lao đao. Lam Cầm đã mạnh, thế lực của Hạo Thiên càng lớn dần, người trẻ tuổi như ác thú ngông cuồng mãnh liệt còn ngấm ngầm lấn sang cả Nhật Bản lẫn Trung Quốc, gần đây còn thu phục thêm bao nhiêu đảng phái lớn nhỏ khác. Giờ có thêm người xuất quỷ nhập thần, chưa biết mặt mũi ra sao nhưng thông tin đồn trong giới hắc đạo nhiều vô kể. Quả thực đối với các băng đảng lớn mạnh khác, sự kiện này như rắn mọc thêm đầu, hùm mọc răng nanh. Nguy to đến nơi, cũng chỉ có nước chạm tay hòa bình, nhưng nhìn một chút mới mong được yên ổn.

Chiều nay, cũng như bao buổi chiều, cậu đang luyện boxing thì đột nhiên cảm giác như có ai đang nhìn mình. Một cảm giác vừa lạ lại vừa quen, ánh mắt ấy, khiến tim cậu bất chợt rung lên. Ngó nghiêng xung quanh, vẫn chỉ là những người tập luyện bình thường, cũng có một vài cô gái nhưng đều không quen biết.

Mồ hôi chảy từng giọt, áo ướt đầm, ai đó đã nhìn thấy, lòng ai đó cũng mong mỏi nhưng chỉ còn cách đứng nhìn từ xa.

Cậu ấy.... khác xưa nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vô duyên hay hữu duyên

Nhị Hắc lúc nào cũng cảm giác một luồng không khí vô cùng quen thuộc đang hiện hữu gần đây nhưng lại không thể nhận ra được đó là gì, chỉ là cảm giác, cảm giác của những năm tháng bình yên vô tận ấy.

Người mà cậu đã bỏ lỡ, thứ mà cậu đánh mất trong phút chốc bất ngờ vội vã.

Cuối năm, việc nghiên cứu và khóa đào tạo đến những giai đoạn cuối, Nhị Hắc bận rộn, ban đêm gần như thức trắng, tờ mờ sáng mới chợp mắt. Vì niềm đam mê mà có thể hy sinh tất cả.

Dĩ nhiên, trong Lam Cầm, vị thế của cậu càng ngày càng được củng cố vững chắc, nhưng giải đấu tranh cao thấp lần lượt bị Tứ Hậu soán ngôi. Nhắc đến Tứ Hậu, cả hắc bang đều phải trầm trồ vì sự lớn mạnh kinh khủng và người ta đoán rằng, Hạo Thiên sẽ sớm thôi, lên thay tên Marich làm bá chủ thế giới hắc đạo ở lục địa châu Mỹ này.

Vào ngày cuối cùng, ngày cậu nhận bằng hoàn thành suất sắc khóa học, được cấp giấy phép hoạt động ở các viện nghiên cứu bom mìn loại A thì cũng chính là ngày cậu gặp lại cô, cũng đang hân hoan nhận tấm bằng trên sân khấu cùng cậu. Cậu đã bất ngờ khôn tả, hàng loạt câu hỏi cứ chạy nhao nhao trong đầu, trái tim vỡ òa khó nói nên lời.

"Rõ ràng là cậu luôn ở cạnh tôi mà!"

Cô đứng đưng không một mảy may ánh mắt nhìn sang cậu, cách giữa chỉ có vài người mà sao xa như năm châu bốn biển. Mùa hè nóng mà da cậu cứ nổi run từng chập, nhìn thấy cô rõ quá, cậu lại thần thờ.

Cậu đã từng quần quai để hy vọng nhìn thấy cô, giờ thấy rồi sao lại khó chịu như vậy.

Có lẽ, vẫn là hai người của năm đó, nhưng cô bây giờ không còn là con nhóc theo đuổi cậu, cậu cũng không còn chàng học sinh lạnh lùng cứng nhắc mà ngọt ngào nữa. Mỗi người tưởng như ở một phương trời mà thực ra ngay sát nhau, cũng không hề biết.

Có lẽ nào, đã hết duyên rồi không?

Buổi lễ kết thúc, cô vội vàng trở về căn kí túc của trường, thu gọn sách vở đồ đạc chuẩn bị bay về Việt Nam. Cô băng khuôn lễ mề gấp lại mọi thứ, xếp vào vali, khuôn mặt dường như tiếc nuối, rồi cô khóc, cô chả biết mình khóc cái gì, chỉ là cảm thấy tim mình đập mạnh và đau nhói.

Cảm giác ấy, đã từng rất thân thuộc, sao cậu vẫn cứ ngỡ lơ cô?

Cô khóc, hai năm rồi, đã hai năm rồi. Thời gian không dài nhưng đối với một người như nung trên đồng lửa thì đó chính là cực hình.

Nhớ lại năm đó, là cô học ngày, học đêm, cầm cúi quên ăn quên ngủ, chỉ có duy nhất một mục đích là được dự khóa huấn luyện. Cuối cùng, cầm tấm vé trên tay, cô bật khóc nức nở, những ngày tháng sắp tới, cô nhất định sẽ tìm được cậu.

Nhưng rồi, khi thấy cậu trong trường đại học, lòng cô lại chập chùng sợ hãi, cậu vẫn thế, vẫn là bóng hình trong mơ năm nào, nhưng giờ không còn là một người của riêng cô, cậu có người khác rồi mà.

Cô dứt lòng chọn khóa huấn luyện B, khác lớp của cậu, cô phải đến trường ngày hai, bốn, sáu, nhưng thường thường, người ta vẫn thấy cô có mặt và ngồi nghe nhạc, đọc sách vào những ngày còn lại, dù nắng hay mưa, chọn chỗ gần cửa sổ đối diện với phòng của khóa huấn luyện A. Thi thoảng cô lại đưa mắt ra nhìn, nhìn vào khoảng không nắng vàng trước mắt, nhìn vào bóng người ngồi lặng tĩnh bên kia, tự hỏi rằng, người ta có biết cô đang nhìn và lòng cô thổn thức không?

Tình duyên là gì mà khiến con người phải bị lụy như thế?

Hai năm huấn luyện, cô đã ngỡ ngàng đi theo cậu cả quãng đường dài chỉ để một khoảng cách xa đủ nhìn thấy tấm lưng to lớn đã từng trở che cả tuổi thanh xuân cho cô của cậu, cảm giác không khí của cậu cuốn lại phía sau cho cô thỏa nấn hít ngửi, đôi khi đến tận chỗ cậu luyện tập để ngắm nhìn. Chỉ cần như vậy, một người con gái ngốc như cô, tại sao lại hài lòng vì được mỗi ngày ngắm nhìn cậu chứ? Thật ngốc nghếch. U mê như vậy, người ta nào có biết đâu!

Là cô tự si tình, là cô tự mình mong ngóng cậu, chỉ là không thể đến cạnh cậu mà trò chuyện, không thể sánh vai bên cậu mà nũng nịu như xưa.

Hôm nay nhận giải thưởng và bằng khen, khoảng cách hai người không gần mà cũng không xa, chỉ là ở giữa có bức tường đen quá dày. Cô nảo lòng mà không thể nhìn cậu, không thể quay sang chúc cậu... Không thể.... Cái gì cũng là không thể.

Còn cậu, chỉ muốn chạy đến mà ôm chầm lấy thế giới nhỏ ấy mà bàn tay không với tới được, có một cơn gió, thổi qua một giọt nước nào từ phía đó bay sang thấm vào má cậu, sao mà lạnh thế, xót thế?

Buổi lễ chia tay du học sinh giao lưu kết thúc, cô thần thờ quay gót bước đi, giọt nước mắt chưa khô còn vương trên mí mắt. Cậu chạy tìm khắp chốn, mất cậu nhìn tứ phương, bóng dáng quen thuộc như ngọn gió xưa tan đi đâu mất rồi. Lòng ngực cậu đập lên dòn dập, tại sao cậu lại vô tâm như vậy? Sao lại hèn yếu đến như vậy? Rõ ràng có cảm giác có người theo chân mà không ngoái đầu lại, biết có người nhìn mình mà không thèm nhìn lại người ta. Cậu bị làm sao thế?

"Lệ Nhi, cậu ở đâu, ở đâu rồi. Tôi nhớ cậu, cần cậu! Mã Lệ Nhi...." - Đầu óc cậu gào thét điên cuồng

Mái tóc gài hoa giấy trắng, hồng lấp ló trong biển người nổi lên hằn dưới ánh nắng. Mắt cậu ngay lập tức bị thu hút, khung cảnh năm đó hiện về như thước phim chậm

"Cho... cho cậu đây" - Chàng trai then thùng đặt vòng hoa giấy sắc sỡ lên đầu cô gái

"Tui thích lắm á!" - Cô gái thích thú reo lên

Nhị Hắc chợt như bưng tỉnh, chạy theo người con gái, lách qua đám người bận tám chuyện chụp ảnh, cậu lao người nhanh hơn gió tới thật gần phía người con gái có mái tóc ngang vai ấy.

- Làm ơn tránh đường cho chúng tôi qua.

Tiếng nói cất lên, và ba người vách một khung tranh rất lớn diễn qua trước mặt khiến cậu phải dừng lại, cổ kiễng chân, lòng thầm mong đám người qua ma. Nhưng sau đó, bóng hình cô biến mất, cậu hụt hẫng buông thõng hai tay.

Lòng cậu như xé đôi.

Hết duyên thật rồi, một lần gặp mặt cũng không còn cơ hội nữa.

Nhị Hắc cúi đầu, ngoảnh người lại, bước chậm về phía cổng trường. Trong đầu cậu không còn hiện hữu gì về thời gian, không gian hay bất kì một ai, chỉ còn một cái xác không hồn, sự sống bị rút cạn ra ngoài. Can đảm để nói ra mọi chuyện từ khi nào không còn dễ dàng như thế. Đôi mắt nhì biết nhìn vì đôi tay không thể nắm.

Hai người, bước về hai phía, như chưa từng quen nhau, như chưa từng coi nhau là tất cả. Dòng máu chảy trong cơ thể chưa một giây phút nào thôi mong ngóng, thôi chờ đợi.

Cứ chờ, cứ tìm, nhưng trong vô vọng, vì họ đã để lạc nhau, lạc ở Hà Nội, mà đến New York để tìm thì liệu có tìm được không?

"Ngày mai, nhất định trời sẽ lại ửng hồng" Cô/cậu nghĩ thầm trong lòng.

Đêm mai, vé máy bay được đặt để cô trở lại Việt Nam. Tối nay, con bạn thân nhất của cô là Gia Lạc đứng ngay trước cửa kí túc mím cười ôm cô chúc mừng.

- Tưởng mày đang đi làm nhiệm vụ cơ mà! - Cô bắt ngờ trong quá đổi vui mừng.

- Đây là một nhiệm vụ cao cả còn gì! - Lạc cười vui vẻ, trong đó lẫn cả nước mắt trong hai năm xa cách.

- Nhìn mày xem, trông chả giống ai với ai nữa rồi, đen nhem đi, mà Đậu đâu?

Lạc tự dưng im lặng, không nói một lời nào, nước mắt trên gương mặt xạm đi vì sương gió chiến trận và những vết sẹo mờ chưa kịp khỏi. Ôm thật chặt cô va khóc.

- Có chuyện gì rồi. Đừng giấu tao, chúng ta đều là người lớn hết rồi, có phải, Đậu xảy ra chuyện gì rồi không?

Lạc buông Nhím ra, đầu gật nhẹ.

Hai người ngồi nói chuyện, Nhím cũng không cảm được nước mắt.

- Chúng ta mai về thôi, tao muốn thăm nó, lần cuối.

Trong quán Bar, Nhị Hắc uống ừng ực từng cốc rượu mạnh cay cháy cổ họng. Chưa bao giờ, cậu uống vô độ như này, vì muốn say, vì muốn tạm quên tất cả, chỉ vì muốn đầu óc mình có thể thôi nhớ mong cô điên loạn.

- Chú em, sao thế? - Hạo Thiên mở cửa phòng, đến ngồi bên cạnh.

- Không sao, em hơi chán nên uống một chút. - Nhị Hắc vẫn uống.

Hạo Thiên lắc đầu, nhìn đồng chai ngỗng ngang trên bàn rồi giằng lấy cốc rượu trên tay Nhị Hắc.

- Muốn uống, được. Anh sẽ uống cùng chú. Hôm nay hai ta tới bến.

Hạo Thiên nói rồi rót tẹt chai rượu mạnh ra đầy chai rồi một hơn cạn trắng.

- Anh Thiên, em xin phép.

Hắc nói rồi loay hoay đứng lên, tập tễnh ra khỏi phòng. Hôm nay, cậu chỉ muốn một mình, để gặm nhấm cho bằng sạch nỗi nhớ nhưng, để gạt cô sang một bên, cậu mệt quá.

- Tam Hậu, đưa Tứ Hậu về, nó say quá rồi. - Hạo Thiên chu đáo gọi điện cho Tam Hậu trong xe trước quán bar.

Cậu bước xiêu vẹo ra khỏi cửa, Tam Hậu liền chạy đến bảo vào trong xe để về nhưng cậu từ chối, cậu bảo muốn đi bộ, muốn đi cho tỉnh rượu.

Tam Hậu lắc đầu nhìn cậu đi liêu xiêu phía trước, lắc đầu nhưng nào biết con người lạnh lùng nhất Lam Cẩm này lại đang đau đớn vì tình yêu ngăn trở.

Bi thương quá đôi.

Cậu mệt mỗi bước trên đường, nhìn những cặp đôi vui vẻ tay trong tay, tự dưng nổi trống trải lại hiện lên ưu uất. Lòng ngực nghẹn ứ như bị đè, giả như khí đó, cậu can đảm hơn, cậu sáng suốt hơn, thì giờ có lẽ... Đã không có tiếng thở dài như vậy.

Đi mãi, đôi chân mỏi và cơ thể bỗng nhẹ bẫng, cả thân người cậu đổ rầm trên đường vắng tanh. Ngọn đèn le lói trên cao và gió đêm rít thổi. Cậu mờ mờ trong sự ý thức cuối cùng.

- Nhi... tôi nhớ cậu rất nhiều.

Bóng người con gái mờ trước mắt mà cậu không thể nhìn rõ, đôi mắt dần nhắm lại, một màu đen bao trùm. Chỉ là mùi hương ấy, quen thuộc từ năm xưa theo về.

- Nhi... - cậu yếu ớt nói

Người trước mặt cậu chính là Mã Lệ Nhi, và ngay bên cạnh đường là căn phòng cô đang thuê để ở tạm vài ngày khi rút ra khỏi kí túc. Vết thương này dày vò cô hằng đêm, nhìn cậu đồ gục mà tim cô buốt nhói. Gặp cậu trước cửa nhà vì cô đi mua đồ ăn, có lẽ cái duyên chưa hẳn đã hết.

Cô dùng hết sức diu thân hình to lớn, nặng gấn gáp đôi mình vào trong căn phòng. Lạc ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng đỡ Hắc ngồi xuống.

- Sao cậu ta lại ở đây? Bị làm sao này?

- Không biết nữa, nhưng tao với Hắc chúng khóa huấn luyện.

- Sao cơ. Vậy là mày điên cuồng giành vé huấn luyện sang đây... là vì cậu ta? Con người bội bạc này mày vẫn cònuyến tiếc ư?

Nhím im lặng, lấy nước ấm lau khuôn mặt cậu.

- Cậu ấy bội bạc hay không tao không quan tâm, tất cả là tại tao tự làm khổ mình. Đừng trách cậu ấy.

Lạc lắc đầu ngăn ngấm bỏ ra ngoài tìm cửa tiệm bán đồ ăn.

Cô ngồi bên cạnh cậu. Hai năm rồi, cô chưa được bên cậu gần như này, tim cô nhảy tung tung, cô điềm nhiên thận trọng ngắm thật kĩ khuôn mặt khôi ngô nam tính.

- Cậu... rốt cuộc còn muốn bên cạnh tôi không? - Cô lẩm bẩm, nước mắt không kìm được tuôn rơi.

Đêm đó, cô ăn qua loa một ít bánh rồi lại ngồi chăm chăm bên cậu lo lắng, nấu canh giải rượu cho cậu uống, gương mặt cậu tái tái giờ đã ửng lên, cô cũng nhẹ lòng mà thở phào một cái. Đêm đó, với cô đầy nhưng kí ức xưa, ba năm cậu chăm sóc bảo vệ cô, một đêm cô bên cạnh cậu lúc yếu nhất, lòng cô lại ao ước, lại hy vọng một sự may mắn, một tia nắng rọi qua cứu lấy tình cảm dở dang này.

Đặt bàn tay lên má cậu, làn da chạm nhau như có dòng điện tê chạy qua. Cô biết phải làm sao giờ? Xa không nổi, gần không thể, giữ chặt một mối sầu trong lòng mà như con sâu đục khoét âm ỷ.

Sáng, cô nấu cho cậu nồi cháo, viết lại mảnh giấy. Rồi hai người ra xe taxi bắt đến sân bay làm thủ tục.

Đến trưa, cậu tỉnh lại, đầu đau nhưng không gian ấm áp gần gũi, người đến qua cậu mơ màng, hình như là cô, là người con gái cậu yêu, cô ấy đâu rồi?

Cầm tờ giấy ghi vài dòng ngắn ở đầu tủ cạnh giường, cậu lặng người

"Cậu ở lại, mạnh khỏe và mạnh mẽ, hãy mãi là người tôi từng theo đuổi. Tạm biệt!"

Cậu ngẩn người. Cảm giác gần gũi hôm qua không phải cậu say rồi mê sáng, đó là cô, hơi ấm, tiếng thở và bàn tay mềm đó là của Nhi.

Nghĩ rồi, cậu mặc vội cái áo chạy vụt ra khỏi căn phòng đó.

"Cậu đừng trốn nữa, lần này nhất định sẽ giữ cậu bên cạnh mình!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cho tôi nợ nộ hôn

Nghĩ rồi, cậu mặc vội cái áo chạy vụt ra khỏi căn phòng đó.

"Cậu đừng trốn nữa, lần này nhất định sẽ giữ cậu bên cạnh mình!"

Cậu chạy như bay ra đường quốc lộ, bắt xe taxi đến sân bay gần đó.

Sân bay chật kín người, cậu nhìn quanh nhưng không thấy, đến trước bảng thông tin chuyến bay thì lòng cậu chột chững lại

"Cô ấy đã đi rồi! "

Chuyến bay về Việt Nam cất cánh cách đây 10 phút, không kịp để câu gặp cô lần cuối. Hắc thả lỏng tay, chân bước chậm chạp đi.

"Có lẽ, hết duyên rồi"

Dòng người nghênh ngang ở sảnh chờ tạm biệt nhau mà lòng cậu còn nhói lắm, như chính cậu là người tiễn biệt vậy.

Cậu lang thang đi trên đường, chẳng buồn nhìn ai, cũng chẳng buồn bắt taxi, con người như cạn kiệt sức sống. Vốn dĩ những ngày tháng qua đâu có cô cậu vẫn sống tốt đấy, nhưng giờ gặp rồi, lỡ nhìn thấy nhau rồi trái tim lại không để cho yên, cứ bắt phải tìm và cố gắng níu lại nhau. Vốn dĩ đâu có giống như trong phim, chỉ cần tìm là tìm được, giờ theo tới tận sân bay rồi vẫn không gặp nhau thì có còn hy vọng để tiếp tục không.

Cây cầu tình yêu nhỏ ngay đằng trước mặt. Bản thân cậu ngầy ngốc nhìn xa xa, rặng hoa trắng nở bung, không khí mát lùa vào mái tóc. Tâm trạng cậu ngọt ngào trông rõ ràng, cứ nghĩ đến người cạnh mình đêm qua lại thấy ưu uất, sao cậu lại say, sao lại không ôm lấy cô ngay lúc đó?

Tại sao không nói ngay lời yêu cô?

Hình như cậu khóc, một Tứ Hậu nổi tiếng lạnh lùng cao ngạo, chưa từng sợ bất kì một ai trong Hắc Đạo, kể cả Devil, bây giờ lại khóc vì không gặp được người mình yêu, liệu có phải nực cười không?

Cậu nhếch miệng cười cay đắng, chả hiểu sao ba năm hồi ấy cậu lại vô tình mà không yêu cô ấy nhiều hơn, không nói những lời ngọt ngào.. giờ muốn cũng chẳng thể làm được.

Bước chân lên cầu, đưa tay quệt nhẹ cho dòng nước mắt khô đi. từng bước chậm rãi, mắt nhìn nhìn xuống, trái tim cậu cạn kiệt không thể suy nghĩ đến ai khác, cũng chẳng thể vui lên. Cậu đã bỏ lỡ một người quan trọng, y như ba năm trước.

Bỗng, cậu giật mình khi thấy đôi chân nhỏ mang đôi giày đen, bóng người quen thuộc đứng bất động nhìn đôi. Đôi mắt cậu giật giật, cố thoát khỏi cơn mê sảng, không lẽ nào cậu nhớ quá mà thần kinh rồi không? Tim cậu đánh lên từng nhịp thỉnh thoảng

Đôi mắt cậu không dám nháy, đồ lụng lụng, cậu sợ nếu chẳng may nháy mắt một cái, người trước mặt biến mất chắc cậu đau tim mà đột quỵ mất. Trong lòng cậu như có trăm hoa đua nở, vẫn chưa hết ngạc nhiên, đôi chân cứng đờ như đá, miệng khẽ gọi

- Lệ Nhi...

Phải, người đứng đầu cầu bên kia chính là Mã Lệ Nhi, bằng xương bằng thịt, mắt nhắm hờ hờ và hình như đang khóc

- Nhị Hắc...

Nói rồi hai người chạy thật nhanh, chạy hết sức, trái tim như vỡ òa sau bao ngày làm lỡ xa cách. Cô không thể dồn nén được nữa, cũng không thể đứng im ngắm nhìn từ xa. Ba năm theo đuổi tới chân trời góc biển, ba năm lững thững ước theo một người trong vô vọng. đã tổng cộng cả sáu năm hy sinh không có kết quả, cô gần như sụp đổ. Trái tim trong lồng ngực như vỡ tung, mạnh mẽ. Giờ cô sẽ là Nhím của ngày tháng trước, mạnh mẽ và hết mình. Từng rất yêu cậu, bây giờ vẫn vậy, chỉ cần câu chấp nhận, cô mãi mãi theo đuổi, mãi mãi chờ.

Hai người đứng trước mặt nhau, rung rung nước mắt, túi hờn những năm qua dồn lại thành nắm đấm, cô cứ thế nắm tay đấm lên ngực cậu

- Cậu cứ đánh đi, miễn là đừng rời xa tôi nữa, tôi sai rồi! - Hắc ôm cô, mặc cho cô đánh cô mắng, cô khóc lóc.

Quả thực thời gian xa cô khiến cậu kiệt sức, tâm trí lơ lửng. Mùi hương thân quen không còn gần bên cạnh làm cậu rối như tơ, không thể chú tâm đến bất kì cái gì.

- Cậu có thích tôi không?

Nhím hỏi cậu, mắt còn ầng àng nước, cô phải hỏi ngay kéo lại mắt cơ hội, lại như ba năm trước, sợ mãi mãi sẽ không nghe được lòng cậu.

- Không phải thích... mà tôi yêu cậu. Lệ Nhi, tôi yêu cậu! - Nhị Hắc nói chậm rãi, giọng chắc nịch, ánh mắt nhìn đắm đuối

Cô hạnh phúc ôm chặt lấy cậu. Giây phút này đến trong mơ cũng chưa dám mơ tới, chưa bao giờ cô nghĩ có một ngày lớp trưởng cao ngạo lại nói lời yêu cô, ngay trên cây cầu tình yêu này.

..... 30 phút trước.

Cô kéo vali buồn tui nghỉ tới sân bay, ngồi hàng ghế chờ Gia Lạc làm thủ tục nhập chuyến, cô bỗng nhìn ra ngoài bầu trời, hình bóng cậu lấp lo nơi đó, cô nhìn ra chỗ khác nhưng chỗ nào gương mặt cậu cũng hiện ra như cửa vào tim cô. Bụng cô đầy nỗi đau đớn. Mắt mắt chỉ trực rơi xuống đất.

Nhìn sang bên cạnh, cô thấy một cặp ông bà lớn tuổi, nắm chặt tay nhau, chắc có lẽ họ đi du lịch, bà cụ nhắm mắt, miệng cười hiền ngả vào vai ông cụ, còn ông cụ thì một chốc lại ghé môi lên trán thơm bà.

Nhìn người khác tình cảm mà cô cũng ao ước, họ già rồi mà còn hạnh phúc và yêu thương nhau, cô... hình như trong cô có ngọn lửa đang thức dậy.

- Mình không thể từ bỏ được, vốn dĩ ba năm trước mình đến đây là vì cậu, bây giờ không thể quay về tay trắng được.

Nói rồi cô đứng lên, chạy khỏi sảnh chờ. Gia Lạc thấy vậy tất tả đuổi theo

- Mày đi đâu đấy, sắp đến giờ lên máy bay rồi.

- Gia Lạc, mày về trước đi, tao còn việc nhất định phải làm... thế nhớ!

Cô vẫy tay chạy rồi kéo vali chạy biến. Trong lòng Gia Lạc thầm nhủ "Rốt cuộc vẫn là không thể buông."

Cô bắt taxi trở về phòng trọ, mong cậu vẫn nằm ngủ ở đó nhưng không, cánh cửa mở toang, bên trong chăn gối lộn xộn và lá thư của cô nằm rơi lạnh ngắt dưới nền.

- Cậu ấy đi rồi!

Cô lặng người, ngồi thụp xuống giường, hai tay ôm lấy đầu, cô gắng hết sức để bình tĩnh lại, cái gần gũi thân thuộc đêm qua con phăng phất trong căn phòng, cơ mà hơi ẩm ỉm đi đâu mất, cả xung quanh lạnh vắng trống không. Cô nắm chặt tờ giấy trong tay, nước mắt không ngừng rơi xuống

"Giá mà mình không vội đi... có lẽ... có lẽ..."

Cô bật khóc tức tưởi, mọi dồn nén những năm tháng qua vỡ òa như bể lớn. Cô kiệt quệ lăn xuống dưới sàn nhà lạnh buốt. Ở lại để chịu tổn thương, ra đi để dứt bỏ và giải thoát nhưng cô đã chọn ở lại mà! Cớ sao tận cùng vẫn là muộn phụ bạc cô cạy đắng như vậy?

Cầm lại chiếc vali, cô kéo ra khỏi cửa phòng, trong lòng đấu tranh gay gắt có nên qua trường tìm cậu không? Mà tìm để làm gì? Nói gì? Cậu liệu còn có nhận ra cô là ai không cơ chứ?

Cuối cùng, chân cô lại tự dẫn phăng phăng qua phố, đi qua đường tàu điện, men từ con nước nhỏ, cuối cùng dừng lại ở chân cầu lớn, trên cầu vắng tanh. Cô ngập ngừng định đi lên nhưng rồi lại dừng lại. Lên bên kia cầu rồi, thì cô sẽ đi đâu?

Nhưng đôi chân lại không ngừng đi tiếp, trái tim cô có cảm giác lạ lắm, cứ háo hức, phấn khởi, cái mùi thân quen chọt gần chọt qua thoang thoảng làm cô bình tĩnh, bước nhanh hơn. Và rồi, tim cô bỗng vỡ tan, hô hấp chặn đứng. Cậu đang đứng ngay bên kia nhìn cô.

Hai người ôm nhau thật chặt, chặt tới mức không thở nổi, rõ ràng trái tim đang vui mà nước mắt lại không thể dừng lại được.

- Thời gian qua, để cậu chịu khổ rồi. Nhất định từ giờ về sau sẽ không làm cậu buồn nữa.

Nhị Hắc nói, tay nâng gương mặt xinh đẹp lên, hơi thở chạm sát. Một nụ hôn thật ngọt ngào, cô rung mình đón nhận, môi cậu ngậm lấy môi cô mon trón, nước mắt cô chảy xuống có vị mặn.

- Cậu có chịu tha thứ cho tôi không? - Hắc hỏi

- Không...

Cô lắc đầu

- Cậu phải theo đuổi và yêu tôi hết phần đời còn lại, đó là hình phạt của cậu khi đã rời bỏ tôi suốt những năm qua.

Cậu cười, đầu gật lia lịa

- Được... được....

Tối đó, là buổi tối chính thức hai người ở bên nhau, sau sáu năm cô theo đuổi và chờ đợi, lần này là đường hoàng nắm tay cậu qua các con phố. Cô nhớ lại thời học sinh, cô cũng hay nhõng nhẽo cậu như thế này.

- Ngọc Dương ơi! - Cô gọi tên thật cậu ngọt như mía

- Gì thế?

- Nhím môi chân quá, công Nhím đi.

- Cậu mấy tuổi rồi? Nhõng nhẽo quá cơ. - Cậu cười

- Thế đằng ấy có cồng không? - Nhím khoanh tay

- Lên đi cô ạ! - Hắc ngồi xuống trước mặt cô, lấy tay vỗ vỗ ào lưng

Cô leo lên lưng cậu, cảm giác ngày xưa lại ùa về, lưng cậu to và rộng, bắp cơ nổi cuộn cuộn chắc khỏe, cô không cần biết ngày tháng qua trên đây có bao nhiêu cô gái, cô chỉ cần biết, từ giờ về sau nó là của cô là được.

Hai người về nhà cậu, căn nhà đồ sộ, gọi là biệt thự cũng rất đúng. Nhưng trông rất ảm áp, ngoài cổng treo đèn lồng truyền thống, hơn nữa còn hai vệ sĩ áo đen đứng gác.

Mở cửa, cô ngạc nhiên, người bên tay trái kéo vali vào giúp cô. Vào trong sảnh chính rộng lớn, Tam Hậu đang ngồi trước laptop làm việc, miệng thuận tiện chào

- Tứ Hậu, về rồi thì ăn cơm đi.

- Ủ. - Nhị Hắc lạnh lùng bỏ lên trên gác

Vào trong phòng, Nhím mới hỏi

- Người đó là ai vậy? Sao cậu lại ở đây, trông như nhà trùm mafia ấy

- Ngồi đi. Tối nay chúng ta sẽ nói rõ mọi chuyện.

Thế là tối ấy, bao nhiêu khúc mắc trong những năm tháng qua đều được sáng rõ, cô cay xè cả mắt, không ngờ đã trách nhầm cậu, không nghĩ cậu cũng chỉ vì bất đắc dĩ mới phải để cô ở lại. Không phải cậu phụ bạc mà chính là không muốn nhìn cô đau khổ. Nhưng nghĩ tới lại ghét cậu, sao không nói cho cô biết, dù cậu mắc bệnh hay như nào đi chăng nữa, cô cũng bên cậu cơ mà, sao lại im lặng chọn rời đi để cả hai đều phải đau khổ cắn rứt.

- Mọi chuyện kết thúc rồi, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi đúng không?- cô hỏi

- Ủ... từ giờ không bao giờ xa cậu nữa. Mà này... từ giờ Nhi có thể gọi tớ là anh được không?

Cậu ngại ngùng đỏ tai nhìn cô mong chờ, ánh mắt cún con ấy làm cô vừa vui lại vừa buồn cười, không ngờ một người lạnh lùng như cậu lại có lúc đáng yêu thế này.

- Gọi luôn là ông xã cũng được ấy chứ! - Cô cười, nhéo má cậu.

Hai người đùa nhau rồi lăn ra ngủ. Sáng hôm sau, cậu chuẩn bị hành lý cho cô về Việt Nam trước.

- Em cứ về trước nhé, anh còn một số chuyện cần ở lại giải quyết, xong rồi sẽ nhanh chóng về đó làm việc cùng em.

Cô rom róm nước mắt, thế là lại xa nhau rồi à? Cô không muốn đâu, sợ lắm, những nhiều mãi, đòi ở lại với cậu rồi cùng về. Cậu dỗ mãi

- Em không về nhờ người khác dành mất chỗ ngon trong đội Alpha thì sao, em phải về dành phần cho anh nữa chứ, anh tin em đủ đánh đá để tranh chỗ.

Hắc cười, còn cô thì mếu xệch, giờ phút nào rồi còn chọc ngoáy người ta, cô xoay người bước đi, lòng đầy những nuối tiếc giây phút ngắn ngủi, biết bao giờ mà gặp lại. Ra tới gần cổng, sắp lên xe rồi lại nghe thấy tiếng cậu gọi

- Có quên gì không?

Cô dừng lại, nhìn cậu chạy tới bên cạnh

- Quên gì đâu?

- Một nụ hôn dài...

Nói rồi, cậu cúi xuống hôn cô, vào đôi môi ngọt ngào ấy, cô bất ngờ trần người, hai tay run run ôm lấy eo cậu. Nụ hôn ấy mãi chả dứt được ra.

- Thôi, đi nhé, nụ hôn dài ấy cho tôi nợ, khi nào tôi về tôi trả.

Cậu lấy ngón cái lau giọt nước mắt còn đọng trên mi cô. Nhím lặng lẽ ngược lưng gật đầu.

Chiếc xe trở cô đến sân bay, cậu ở lại nhìn theo mãi, gương mặt đượm buồn, vì chính cậu, cũng chưa biết phải đối mặt với Hạo Thiên ra sao trong tối nay.

Có thể phải nói khó rồi.

Giờ đâu thể nói về là về được, cậu là người của Lam Cần, từ ba năm trước rồi.

Hay là đánh đổi... một cái gì đó... may ra!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cuối cùng cũng sắp gặp nhau rồi!

Giờ đầu thế nói về là về được, cậu là người của Lam Cẩm, từ ba năm trước rồi.

Hay là đánh đổi... một cái gì đó... may ra!

Cuộc gọi vào ban sáng tinh mơ khiến Nhị Hắc nheo mắt, cái nắng đầu tiên hắt vào qua rèm cửa màu rêu. Cậu hướng mắt nhìn ra ngoài, miệng thờ dài rồi nhanh chóng xuống giường. Đã gần một tháng kể từ khi cô về nước, những cuộc gọi vẫn đều đặn hàng ngày thúc giục kể cả từ cô cũng như là từ quân đội. Thời gian du học huấn luyện đã kết thúc nhưng cái cớ để trở về vẫn chưa có thì đầu còn cách nào khác.

Bộ âu phục đen chỉnh tề được sắp xếp ngay trong phòng thay đồ. Tam Hậu và Nhị Hậu chắc cũng đã dậy. Ba người gặp nhau, ăn nhanh bữa sáng rồi ra chiếc xe màu bạc đội sẵn trước cổng

- Hôm nay có nhiệm vụ sớm thế sao? - Tam Hậu ngồi lên xe, tay cầm điện thoại mở lịch trình

- Kế hoạch thay đổi, vụ này cần nhanh, nếu không bên Jonh Tassy sẽ nâng tay trên. - Nhị Hậu khởi động chiếc xe và lao trên đường lớn.

Còn cậu, tuyệt nhiên chưa một lần mấy may quan tâm đến nhiệm vụ thường ngày, mọi thứ là ngẫu nhiên và ngẫu hứng, không ép buộc, nhưng hôm nay trong lòng cậu lại nảy sinh cái cảm giác là nhất thiết phải đi, hôm nay không thể bỏ lỡ.

Không lẽ, chuyện quan trọng thay đổi con đường đang diễn ra... và nó sắp xảy ra.

Tòa cao ốc lớn nhất nhì New York sừng sững dưới nắng mặt trời, đồng hồ công cộng lớn trên tòa nhà chỉ đúng 7 giờ sáng. Xe cô nườm nượp cái trong cái sự tấp nập. Ba người mặc âu phục đen bước xuống xe, cẩn trọng bước vào phía cửa soát, tay cầm thẻ đưa qua máy quét rồi lãnh mạn bước vào.

Khỏi phải nói, tòa cao ốc này chính là một trong những khách sạn 4 sao lớn nhất của Hạo Thiên, nơi đây sắp có một phi vụ trao đổi.

Bên trong toàn những người có tiền có của ăn mặc sang trọng quý phái, đám người máu mặt trong thế giới hắc đạo cũng không ít. Hầu hết ai đi qua cũng đều một phép cúi chào ba người áo đen như nể trọng lắm.

Thang máy dừng lại trên tầng thứ 50, một căn phòng kính tinh tế, nạm những viên kim cương xung quanh chiếc nắm đấm cửa, mới thế thôi thì người ta cũng đã biết được, sự giàu có của người bên trong thế nào.

- Anh... bắt đầu chưa? - Nhị Hậu kính cẩn đến bên cạnh Hạo Thiên.

Mới sáng sớm, Hạo Thiên đã nâng trên tay ly rượu màu nâu đỏ, vẻ mặt thần nhiên hưởng thụ, anh đang chờ một gã mà anh cũng không ưa cho lắm như vì vụ làm ăn, sao cũng được, miễn tiền đến đủ, à không, thứ quan trọng có lẽ không phải tiền lúc này, mà là miếng ngọc bội đất đỏ quý hiếm đó, thứ anh truy lùng năm bảy năm nay, miếng ngọc bội thấm đẫm máu của người con gái năm ấy.

Lão già Fanssy đến đúng hẹn không sai một giây, Hạo Thiên cười mà mị dẫn lão vào trong chiếc phòng bí mật đằng sau khung tranh lớn. Một căn phòng bí mật. Ba người theo sau, phần để đảm bảo an toàn, phần để bảo vệ báu vật.

- "Devil! Đây quả là món đồ hấp dẫn, nhìn xem, nó lấp lánh quá!"

(những câu thoại trong ngoặc "" là tiếng Anh)

Lão già Fanssy đứng trước mặt Hạo Thiên mà trầm trồ.

- "Và cái giá của nó cũng không rẻ, chắc ông cũng biết chứ?" - Hạo Thiên cười mỉm

Anh tiến lại gần, dùng vân tay mở chiếc hộp làm từ hợp kim trong suốt đang bảo vệ vật báu ấy, Nhị Hậu bên cạnh Hạo Thiên ngay từ đầu, tay đeo găng trắng cẩn thận nâng chiếc bình cổ ra. Lão Fanssy trở mắt miệng không ngậm được lại, tay run lay bấy đưa ra đón chiếc bình thì Nhị Hắc chặn lại, đôi mắt nhìn lão nhũ nhũ không hài lòng. Không khí có chút căng thẳng. Bao nhiêu ánh mắt cùng tập trung lại một chỗ, gương mặt lão.

Lão chợt nhận ra, rút ngay trong túi áo một cái bao rút màu rêu, đổ xuống bàn gỗ to như tấm phản bên cạnh, những hạt kim cương lấp lánh rơi ra sáng lóe căn phòng tối mờ, lấp lánh quả thực tuyệt diệu. Hạo Thiên nhếch miệng cười, phải chăng với anh kim cương bây giờ cũng chỉ là một thứ xoàng xĩnh, đợi chờ lão lấy chiếc hộp gỗ đựng tấm ngọc bội ra. Vừa mở hộp, gương mặt Hạo Thiên liền xụ xuống rõ ràng, cái màu xanh ngọc thuần khiết ấy, những vân đỏ nổi dưới lớp đá ngọc thạch, tưởng như đẹp vô ngần ấy là cả một câu chuyện đau lòng.

Sau một hồi kiểm tra với chiếc kính lúp quen thuộc, Nhất Hậu gật đầu, thông báo tất cả đều là hàng thật, ngay sau đó, Hạo Thiên cũng đưa mắt nhìn Nhị Hắc gật đầu giao bình.

Chiếc bình đó là báu vật, cả đám người khảo cổ và những tên sành đồ cổ săn lùng ráo riết hàng năm qua, là thứ độc nhất vô nhị, giá trị của nó bán đâu giá hèn nhất cũng phải vài chục con Lambor, nhưng vì cuộc lại món đồ anh không thể để mất này, anh sẽ hy sinh tất cả.

Cuộc giao hàng dường như rất suôn sẻ, hai bên đều hài lòng chấp thuận, cửa căn phòng khép lại, Hạo Thiên liền đưa tay nói với lão

- "Không tiễn, đi cẩn thận!" - một giọng điệu đều đều

Lão Fanssy chỉ dám cười gât gât đầu rồi quay đi, vừa đi tới cửa thì bỗng nhiên lão khựng lại vài giây, quay lại và nhìn Hạo Thiên với con mắt ngờ hoặc, trong đó có luồng sát khí rất lớn. Ngay lập tức, nhận được điều khác lạ đó, Nhất Hậu, và Tứ Hậu liền đứng lên phía trước, sẵn sàng nếu có gì đó bất chắc.

Lão già ấy cười khả khả, dáng dấp bỗng nhiên trở nên không sợ trời không sợ đất, ôm chiếc bình sáng một bên, tay kia ra hiệu vẫy một cái, cả đám người tám chục tên cầm súng ông lao sầm sập vào, tiếng nổ dội lên những phát đùng đoàng như uy hiếp.

Hạo Thiên nhìn lão già kia nổi loạn, mắt hiện vằn lên những đường máu đỏ, sau đó lại bình thản nở một nụ cười nhếch mép khihihi, ánh mắt lạnh lùng tia chăm chăm lên lão, bước chậm rãi ra bên ngoài gần như sát lão nhất

- "Lão muốn gì?" - Hạo Thiên hỏi

- "Tôi muốn thứ anh muốn, Devil!"

Và rồi, đám người cầm súng lại nổi loạn xà. Nhị Hậu liền tới bên cạnh nói nhỏ

- Anh về trong đi, bọn em giải quyết được.

- Nhưng hôm nay tôi muốn chơi trò chơi này. - Hạo Thiên cay mắt nhìn Fanssy, miệng nở nụ cười thách thức.

Đám đánh thức một con quỷ đang ngủ say, lá gan lão cũng không nhỏ đâu. Cái lần cuối cùng máu chảy xuống ấy, hình như cũng lâu lắm rồi. Cái trò giết người này với Hạo Thiên thực sự không có gì tốt lành nhưng nếu lấy làm trò tiêu khiển thì cũng tạm chấp nhận được.

- "Devil, đừng mạnh động nếu anh không muốn cả tòa nhà này nổ tung." - Lão Fanssy cười như lên cơn, thì ra, lão không thể đổi mảnh ngọc bội đó, thà chết cũng không đổi.

Con người tham lam ấy, nhất định muốn có cả hai. Làm tới nước đường này, cuối cùng chính là muốn Hạo Thiên chấp nhận cho lão ra hưởng cả hai, đổi lại, lão sẽ trả thêm kim cương

Nhưng rất tiếc, cuộc giao dịch đã thành công rồi thì chẳng có cơ gì để Hạo Thiên phải đổi cả, đe dọa ư, nổ toàn nhà như, đang lấy pháo tếp để dọa xe ben ư?

- "As a joke." - Hạo Thiên nghiêng chặt hàm răng.

Hạo Bối ấn chiếc nút trên ghế, chuông báo động đổ lên liên hồi, người từ trong tòa cao ốc vội vã đổ chạy ra ngoài, bảo vệ cùng vệ sĩ nghe lệnh nhanh chóng đưa trong tòa cao ốc bây giờ còn suy nhất đám người của Hạo Thiên và lão Fanssy.

- "Bắt cộp trong hang cộp, ông can đảm thật đấy. GOOD! Cầu chúa cho mình siêu thoát đi."

Hạo Thiên nói rồi, vỗ tay hai tiếng, đám người áo đen trang bị súng ống đầy đủ từ hành lang ủa vào trong phòng, bao vây tất cả.

- "Ông có muốn tiếp tục cuộc vui này không?" - Hạo Thiên nhếch mép cười.

Lão già Fanssy quên mất rằng, chỗ nào Hạo Thiên đi qua, chỗ đó nồng nặc mùi thuốc súng, ông ta cũng nghĩ đến việc tòa nhà này bố trí nhiều biện binh, chính vì thế cũng sẵn sàng đặt chom ở tòa nhà, nhưng không nghĩ đám người của Hạo Thiên lại đồng đảo bậm trợn như thế này, tên nào cũng lăm lăm vũ khí, cái mũi che kín cả mặt trông không khác phần tử khủng bố.

Đám tay súng người của Fanssy mặt xanh lét, quay lại nhìn lão thì cũng xanh không kém, lão có lẽ đang run rẩy nhưng nghĩ mình còn đặt bom tòa cao ốc nên còn ra oai lắm, ai ngờ nghe tiếng tách một cái, một tên cầm súng lên gục ngã, cả đám nháo nhào sợ hãi, ngoảnh lại đằng sau là những khuôn mặt lạnh lùng, súng đang dí trên lưng từng tên một, chỉ còn chờ hiệu lệnh là những khẩu súng bọc giẫm thanh sẽ nã đạn, đảm bảo rất nhẹ nhàng còn thanh thân hay không thì chả biết.

Fanssy chân tay rụng rời. Tay run run rút chiếc điều khiển con tí tí trong túi áo ra, giờ lên trên, miếng mấp máy

- "Devil, anh còn cho người bắn, tôi sẽ cho tòa nhà này nổ tung!"

Hạo Thiên nhéo má, rồi bật cười.

- "Ông đao đe dọa tôi? Tôi rất thích những lời thách thức đấy."

Nói rồi, những tiếng tách tách lại dần vang lên, đám người hồi nãy hùng hổ giờ đã gục hơn nửa, số còn lại sợ hãi, vút súng sang một bên vội vã quỳ xuống dập đầu lia lịa xin tha.

Fanssy cuồng loạn, miệng trách

- "Là tại anh đẩy tôi đến bước đường cuối cùng đây."

Nói rồi, tay ấn mạnh nút kích bom, đợi vài giây, lão thất thần khi chả có gì xảy ra, quy xuống sàn nhà, chiếc bình cổ lẩn ra, bấy giờ, lão mới thấy cái điều đại đột mình đang làm. Quả bom đó có lẽ đang nhân lúc lão ở đây đã được gỡ sạch rồi

- "Đã ai nói cho ông biết câu này chưa? Phàm là những chuyện đại sự thì phải hành động nhanh, chậm một giây là có ngay một suất trong quan tài."

Nói rồi, Hạo Thiên đưa mắt, Tam Hậu tiến lại gần ôm chiếc bình cổ. Lão Fanssy gần như gào thét lên. Thế là mắt sạch, tính mạng cũng ngàn cân treo sợi tóc.

Hạo Thiên nhìn lão cười khinh bỉ

- "Tốt nhất đừng bao giờ lấy trứng chọi kim cương nhé! Thôi lão về đi, tôi không muốn chỗ này tanh mùi cái mùi kinh tởm của lão đâu!"

Đám người lòi tên Fanssy ra hành lang thì có tiếng Hạo Thiên từ trong gọi vào

- "Khoan đã, trong nhà lão có gì quý giá, mang hết đến đây, tôi sẽ cho lão sống yên, bằng không thì..." - Anh cười ngạo mạn lắm

Lão già nheo mắt nhìn, trong con mắt hiện ra sự tức tưởi nhưng miệng chỉ biết cắn chặt lấy môi không dám cãi một lời.

Nhị Hắc trong phòng bước ra, cuộc đàm phán xong rồi, cậu chả có lý do gì để nán lại thêm nữa, mọi chuyện chán ngắt, thở một hơi thật dài và nghĩ đến những ngày tháng chán chường tiếp theo. Vừa bước chân ra, Hạo Thiên cũng quay lại phòng, miệng còn cười đắc ý, nhưng chuyện thật chẳng ai ngờ được, lão Fanssy như con hổ xông chuồng, dật lấy khẩu súng trên thắt lưng người mặc áo đen đang áp giải, chia nòng về phía Hạo Thiên mà bắn một phát chỉ mạng.

Cậu chẳng kịp suy nghĩ gì, liền quay ngay người lại, chắn ngay sau lưng Hạo Thiên, rồi sau đó chỉ cảm thấy đau buốt tận tim khi vật thể kia xâm chiếm vào, máu chảy ra thành dòng thấm đẫm lưng áo, cậu ngã quy xuống, tiếng kêu không kịp dứt lên. Đám người nào loạn chạy xô ra khỏi phòng, kẻ lấy khăn, kẻ lấy băng gạc ra. Um xum lên.

Hạo Thiên mặt đỏ lừ đỡ cậu, tiếng súng nổ lên lần nữa chói tai, khói trắng từ súng trên tay Nhất Hậu nổ lên thẳng vào động mạch chủ ở cổ lão già Fanssy, lão gục xuống, máu chảy ra sàn sẫm đỏ. Hạo Thiên vội đỡ Nhị Hắc lên lưng của Tam Hậu, nhanh chóng ra xe và phóng như bay trên đường.

Bệnh viện được một phen xôn xao vì sự xuất hiện của đám người áo đen lo lắng xông vào. Bác sỹ y tá dường như cũng khiếp đảm, Nhị Hắc được đưa lên giường đẩy lao vào phòng cấp cứu.

Hạo Thiên bên ngoài ngồi thụp xuống ghế chờ, gương mặt nhanh nhảu lại, đáng sợ hơn bao giờ. Không nói một lời nào, anh dường như đang sợ, một cái gì đó, phải chăng anh sợ, anh sợ...

Bác sỹ y tá chạy ra chạy lại, hấp tấp, những túi máu liên tiếp được truyền vào.

Chiếc sơ mi trắng còn đầm mùi máu, càng làm cho anh như phát điên hơn nữa, không thể ngờ được chuyện này lại xảy ra, đáng lẽ, người nằm trong đó là anh, vậy mà....

Tam Hậu, Nhị Hậu, buồn bã đều rời đi chỗ khác chờ đợi, mỗi người một góc trầm tư, cầu bình, chưa bao giờ, những nhân vật chủ chốt Lam Cẩm cùng chung cảm xúc buồn bã lo lắng như này. Tiếng gió còn rít thật mạnh bên ngoài, bầu trời tưởng như đang tối mù mịt.

Ba tiếng dài như ba thế kỉ. Đèn báo trên cửa phòng phẫu thuật sáng chột tắt, như một hồi chuông thúc giục, mọi người chột đứng lên chạy về phía cửa phòng phẫu thuật

Bác sỹ bước ra, gương mặt căng thẳng, những giọt mồ hôi ướt đầm trán

- "Tạm thời bệnh nhân qua khỏi nguy kịch, nhưng cần tích cực theo dõi vì tim bị tổn thương rất lớn."

Hạo Thiên thở hắt ra, nỗi lo lắng qua đi. Nhìn mặt Nhị Hắc tái nhợt được đẩy qua phòng hồi sức phẫu thuật mà anh không khỏi tự bước theo. Có lẽ Nhị Hắc không chỉ là một người trong tổ chức, mà đối với anh còn là sự gửi gắm năm đó của vợ chồng người điệp vụ, là người em trai thân thiết như Hạo Bối.

Nhị Hắc trong cơn mê man, tấm ngực đau nhói như muốn vỡ ra. Cậu mỉm cười như thể vui lắm, đôi mắt nhắm chặt lại, trong đầu cậu hiện hữu toàn hình ảnh ngây ngô tinh khiết của cô gái nào đó, bóng hình thân quen đang cười với cậu, đưa đôi tay với lấy

"Vậy là có cơ hội để gặp cậu rồi!"

~~~~~

Ở bên kia, Lệ Nhị còn đang bận chuẩn bị quần áo sách vở hồ sơ để lên trường làm thủ tục. Công tác nhập ngũ đã được lo xong, giờ chỉ còn xác nhận. Chỗ trống ở biệt đội Alpha cuối cùng cũng chỉ còn chờ hai người trở về. Hiệu trưởng vui mừng tay bắt mặt mừng, nhìn lứa học sinh của mình khôn lớn

trưởng thành mà xúc động.

Thầy chủ nhiệm cũng vui không kém, nhìn đứa học sinh mới ngày nào còn lấm mồm nghịch ngợm, giờ đã trở thành chuyên viên đặc vụ phá bom mìn trình độ quốc tế thì quả thực không còn trái nào ngọt hơn.

Cô bước đến phòng họp Alpha, thấy mọi người đang ngồi làm việc, đội trưởng liền tới giới thiệu cô với mọi người trong đội.

- Còn một người nữa, nghe nói cũng học cùng cô, vậy cậu ấy không tới sao? - Đội trưởng Minh Vũ đưa cho cô bản hồ sơ

- Cậu ấy có chút chuyện chưa giải quyết xong, chắc vài hôm nữa sẽ về. - Cô cười dịu dàng.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại reo lên, cô nhấc máy

- "Cô có phải Lệ Nhi không?"

- Phải, ai đó

- "Có chuyện quan trọng... thực ra Nhị Hắc...."

Nghe xong, cô run lấy bầy cả chân tay, suýt thì rơi cái điện thoại, nước mắt còn chẳng kịp rơi, đầu óc vẫn chưa tiếp nhận nổi thông tin vừa rồi. Vừa chạy vừa run còn lấm bầm nói

- Sao lại thế, mới đây cậu ấy vẫn còn ôm tôi mà...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tôi có trái tim cậu ấy

- "Có chuyện qua trọng... thực ra Nhị Hắc...."

Nghe xong, cô run lấy bầy cả chân tay, suýt thì rơi cái điện thoại, nước mắt còn chẳng kịp rơi, đầu óc vẫn chưa tiếp nhận nổi thông tin vừa rồi. Vừa chạy vừa run còn lấm bầm nói

- Sao lại thế, mới đây cậu ấy vẫn còn ôm tôi mà...

Rồi sau đó, cô lại vội vã nhấc máy điện thoại lên, miệng lẩm bầm

- Đội tôi, để tôi đặt vé bay sang đó ngay.

Nói rồi, cô vội cúp máy, tất tả chạy đi đến phòng hiệu trưởng xin nghỉ phép một tuần

- Một năm em cũng chỉ có 1 tuần nghỉ phép thôi đấy - Tổng đốc Dương Nghị kéo lại chiếc kính, nói

Cô gật đầu, rồi cầm tờ đơn xác nhận nghỉ phép chạy biến. Chỉ để lại sau lưng tiếng thở dài của Dương Nghị

- Loạn hết cả rồi!

Cô ngồi trên máy bay, lòng nóng như lửa đốt, từng khúc ruột như rưng rờ cả, đột nhiên nước mắt lại chảy ngấn dài.

"Rõ ràng khi đó đã hứa... đã hứa sẽ trở về với em mà!"

Nắm tay cô co lại, vo vo gấu vấy đang mặc, những giọt nước mắt rí rí chảy ra, lòng cô chưa bao giờ sợ hãi thế này.

Sân bay ồn ã, cô chạy vội xuyên qua làn người đông đúc, kẻ nức nở ly biệt, kẻ vui mừng chào đón.

Bệnh Viện Kendoni đông người qua lại, bệnh nhân áo xanh, bác sĩ áo trắng chạy như con thoi ở tiền sảnh rộng lớn, tọa lạc ngay giữa thành phố New York phồn hoa, trời sẩm tối, cô như kẻ mất trí chạy cầu thang bộ từ tầng một đến tầng 17 chỉ vì thang máy chật cứng người. Cô không chờ đợi được.

Cậu nằm trong một căn phòng trắng chật ních máy móc. Bao nhiêu dây rợ cắm đầy người cậu. Cô sợ phát khóc, vội vã chạy tới bên cạnh.

Nhìn gương mặt nhợt nhạt, đôi môi khô khốc của cậu mà cô xót hết cả lòng, miếng gạc quấn băng lớn giữa khuôn ngực màu đồng chắc khỏe, cậu mê man nằm đó làm tim cô như muôn vỡ ra.

Bác sĩ riêng đến, cô hỏi hỏi tình hình

- Hiện giờ vẫn chưa kết luận được gì, nhưng vì không còn nguy hiểm đến tính mạng nên không phải quá lo. Đợi cậu ấy tỉnh lại là được rồi
- Vậy bao lâu cậu ấy mới tỉnh lại? - Cô sốt sắng nắm tay áo bác sĩ
- Việc này.... còn tùy xem cậu ấy có muốn tỉnh lại hay không?

Nói rồi, vị bác sĩ liền bước ra khỏi phòng, cô đứng giữa căn phòng rộng, mắt nhìn vào khoảng không trước mặt, đầu óc xoay vòng vòng, biết khi nào cậu tỉnh, biết cậu còn muốn tỉnh nữa hay không?

Cậu hứa rồi mà...

Chắc cậu chẳng nuốt lời đâu.

Cậu là lớp trưởng nghiêm khắc, là một người tài, nhất định cậu còn muốn sống và cống hiến.

Và lại, cậu còn cô đang chờ cơ mà....

Ngồi cạnh cậu, nhìn gương mặt cậu trắng bệch đi mà tim cô thất lại, nào đã được đến một tuần, vừa mới đây còn hứa này kia.

Cô im lặng, đưa đôi tay nhỏ lên sờ gương mặt, sờ hai hõm má, sờ chiếc mũi cao và đôi mắt sâu ấy

Cô yêu cậu, chưa một phút nào ngừng nghĩ, nhưng cũng vì cậu mà trong lòng chưa bao giờ thấy bình yên.

Vất vả, đau đớn nhưng vẫn cố đến cùng, vì cậu mà cam chịu, cô không thể nhìn cậu mãi như vậy

Ít nhất, hãy cho cô được hưởng những gì cô đáng có được chứ!

Hạo Thiên bước vào trong phòng, kéo ghế ra ngồi ở ngay cạnh cô. Cô im lặng, chẳng muốn ngước mắt lên nhìn, giọng nói cất lên không bỗng không trầm, từ từ như muốn kết án tội đồ

- Cậu ấy ra nông nổi là tại ai?
- Tại anh. - Hạo Thiên bỗng nhiên bị luồng khí nào đó từ người bên cạnh làm cho lung lay
- Tại sao? Hai người các anh liên quan đến nhau à? - Cô nhìn Hạo Thiên chẳng chút sợ sệt

Ngoài Nhị Hắc ra, cô chưa từng biết sợ ai.

- Là chuyện ngoài ý muốn. Vội lại....

Hạo Thiên có chút ngập ngừng, nhưng ngay sau đó, liền đứng lên, nói nốt

- Nhị Hắc là người của Lam Cẩm, sống chết với Lam Cẩm không phải điều gì quá ngạc nhiên, lần này là do trục trặc.
- Trục trặc, nếu tính mạng cậu ấy mà có vấn đề gì... anh trả nổi cho tôi không?

Đôi mắt cô như muốn phóng ra lửa thiêu trụi cả căn phòng, cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực mà khinh thường như vậy, tính mạng con người là cỏ rác sao?

- Cậu ấy vào Lam Cẩm bao lâu rồi?
- Ba năm, từ khi Nhị Hắc sang đây, đã là người của Lam Cẩm rồi.

Cô im lặng lúc lâu, như suy nghĩ gì đó, như nuốt cục tức ngang cổ, lau khô giọt nước mắt còn chảy dờ trên khuôn mặt, lạnh lẽ nói một câu làm Hạo Thiên đứng ngây người

- Cho tôi một cái giá đi. Cái giá để Nhị Hắc rời khỏi Lam Cẩm.
- Sao!
- Bằng mọi giá, tôi sẽ đưa cậu ấy rời đi.

Hạo Thiên chưa thấy cô gái nào khí chất một đối một với anh như này, quả nhiên là người trong mộng của Nhị Hắc. Quả không hổ danh, nhưng hình như cô suy nghĩ dễ quá rồi thì phải. Lam Cẩm đâu phải muốn đi là đi, muốn về là về.

- Chuyện này, để Nhị Hắc tính lại rồi tính sau.

- Tôi không muốn cậu ấy dính dáng đến mấy người nữa. Hạo Thiên, tôi nói cho anh biết, Nhị Hắc cũng vì muốn rời đi mà một mạng đổi một mạng với anh, anh còn không chịu buông tha.

- Đó là trách nhiệm của cậu ấy, không thể nói như vậy.

- Anh im đi, bây giờ tôi không muốn đôi co với anh, anh về đi, từ nay cũng không nhất thiết phải tới đây.

Hạo Thiên, cau mày đứng lên, rời đi. Khi vừa tới cửa, Lệ Nhi nói vọng ra

- Tôi nay tôi sẽ đến chỗ anh, mau nghĩ ra cái giá đi.

Hạo Thiên nhếch miệng cười, không nói không rằng bước đi, tên mặc đồ đen ngoài cửa cun cút đi theo.

- Cũng rất có khí chất, giá mà Lam Cẩm tuyên nữ nhĩ! - Tam Hậu cười cười, ra xe đợi Hạo Thiên lên mới bắt chuyện

- Cậu cũng biết à? - Thiên cười

- Phải! - Nói rồi chỉ tay vào camera nối với phòng Nhị Hắc ở đầu xe

Chiếc Cadillac đen rời bánh ra trục đường lớn. Tối nay, có lẽ rất huyền ảo đấy. Hạo Thiên ra lệnh hội tụ đủ anh em trong Lam Cẩm tới Phủ Anh Túc - Biệt phủ của bang Lam Cẩm, là nơi tập trung hoạt động đầu não của bang phái xã hội đen lớn nhất nhì Châu Mỹ.

Cánh cổng nặng lõi thép dát vàng tự động mở, chiếc ô tô tiến vào giữa khuôn viên biệt phủ. Cả đám người áo đen xếp thành một hàng nghiêm chỉnh cúi đầu. Ba người trên xe bước xuống, uy nghi trình trệ như các vị thần.

- Devil! Mọi thứ đã chuẩn bị xong. Tiến hành ngay chứ

- Khách còn chưa tới, vội gì chứ?

Hạo Thiên bình thản ngồi xuống chiếc ghế sofa màu trắng sữa, ngửa đầu ra sau, miệng nhếch lên cười.

Có lẽ, Lam Cẩm cũng nên có một nữ hậu, cô ấy vốn dĩ xinh đẹp lại tài giỏi, tỏa ra khí chất đặc biệt, làm một đôi với Nhị Hắc quả không còn gì hợp hơn, người ta phải gọi là thiên mệnh mới đúng.

Có khi qua lần này, biết đâu Lam Cẩm lại có thêm một anh tài nữa. Quá tốt rồi!

Đúng 9 giờ, một chiếc xe phân phối lớn lao ầm ầm vào khuôn viên dinh thự. Xe của Nhị Hắc. Cô lái lùi xuống xe, tháo mũ. Ngược mắt nhìn tổng quan một lượt, khuôn mặt lạnh tanh không cảm thấy một lời trước biệt phủ nguy nga đó.

Cánh cửa nặng trịch tự động mở, bên trong, đám người mặc áo đen đứng thanh vong tròn tường như chập kín, chỉ hở ra khoảng giữa có bốn người chắc quyền lực nhất bang Lam Cẩm đang ngồi đó, rất hiền ngang.

- Hạo Thiên, tôi không có thời gian, mời anh lên thử thách.

Cô nói rồi lướt nhìn nhanh đám bốn người bọn họ một lượt.

Tam Hậu quay ra thì thầm với Nhị Hậu

- Công nhận! họ rất có tướng phu thê ha!

- Trật tự đi, lắm lời. - Nhị Hậu lờm.

Hạo Thiên từ tốn uống rượu trên tay, đưa mắt dò xét tổng thể rồi lại từ tốn nói

- Vậy thì bắn súng đi, nghe nói cô rất được món này.

- Quá khen, cũng chỉ là con tôm nhỏ thôi! - Cô cười khách sáo

Hạo Thiên cười gượng, rồi quay sang bên Nhị Hậu, ánh mắt ra hiệu bước lên tỉ thí.

Nhị Hậu gật đầu, đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn Lệ Nhi. Đám người tản hết ra ngoài, đóng cửa lại, sảnh khách rộng thênh thang lạnh băng, Hạo Thiên cùng Nhất Hậu, Tam Hậu tới phòng quan sát.

Hai khẩu súng 10 viên đạn được mang đến. Tất nhiên chỉ là đạn cao su đánh thôi, không gây chết người. Luật là ai bị dính đạn trước sẽ thua

Cô nhanh chóng cầm lấy một khẩu súng, đứng về phía đối diện

Nhị Hậu xoay xoay súng trên tay rất điệu nghệ, liên tiếp bắn ra những viên đạn bằng cao su không chút thương hoa tiếc ngọc. Cô nhanh thoăn thoắt xoay người và chạy vòng tròn xung quanh. Cô nhắm tính, mười viên đạn, ít nhất phải dính được một viên. May ra...

Hai người như mèo vờn chuột, ai cũng cố thủ chắc chắn, cô nấp sau chiếc ghế sofa, Nhị Hậu cẩn thận tiếp cận chỗ nấp, cuối cùng, hai người ở hai bên chiếc ghế sofa, cách nhau chỉ độ ba mét.

Cô đưa mắt lên nhìn, ngay lập tức thấy cò súng đang hướng lên thì thụt đầu lại, viên đạn cao su may mắn chỉ sượt qua tóc. Tốc độ này quả thực đáng dè chừng.

Những tiếng bắn thoăn thoắt diễn ra trong tích tắc, cô liền với tay kéo chiếc ghế đầu đến bên cạnh mình thật nhẹ nhàng, để nó nằm tựa vào ghế sofa rồi ngồi tựa lưng. Trán đầm mồ hôi, cô phồng miệng thổi những tiếng nặng nhọc rồi lặng thầm nhìn ô đạn, chỉ còn hai viên.

Nhắm mắt lại, suy nghĩ một hồi rồi nhanh chóng mở mắt ra, miệng mấp máy "Anh ta cũng chỉ còn một viên".

Cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lấy bình tĩnh, nhanh thôi.

Hành động chớp nhoáng đầy cẩn trọng, cô nằm xuống sàn, thực hành chiến thuật di chuyển trên địa hình địa vật không có vật cản, không một tiếng động, tới phía bên kia, ngồi nhẹ lên phía mặt trước ghế sofa, ở đằng sau, Nhị Hậu cẩn thận ghé mắt lên, không hề thấy động tĩnh gì, trong lòng bồn khoăn không hiểu cô gái kia đã âm mưu điều gì.

Qua camera, Hạo Thiên đã nhìn thấy hết, trong đầu cũng đã mừng rỡ ra được cái ý của cô gái trẻ này định làm gì. Nhị Hậu cũng quá lo là rồi, cô vẽ đang khinh thường đối thủ là một cô gái hay sao

Cô lấy một hơi rồi giờ súng bắn chính xác vào chân ghế đầu qua gầm ghế sofa, cố gắng gạt người thật sát dưới đất. Chiếc ghế đầu bị bắn chúngh chân sượt ra khỏi ghế sofa liền đổ rầm xuống nền đất.

Nghe thấy tiếng động, Nhị Hậu lập tức ngẩng đầu lên, giờ súng ngắm bắn. Nhanh thoăn thoắt, cô đang nấp phía dưới gầm ghế nhôrm dậy, dí nòng súng vào trán anh ta, miệng nói nhỏ

- Knock out!

Viên đạn cao su bắn ra, dính vào giữa trán Nhị Hậu, tay anh ta vẫn cứng đờ chìa ra phía trước, gương mặt bất thần nhìn người con gái trước mặt, ánh mắt ấy sáng hơn sao, có cái gì đó lạnh thấu xương tủy.

Nhị Hậu thua rồi, là thua một đứa con gái.

Đám người đứng bên ngoài náo nhiệt, ồn ã bàn tán nhau không biết ai đã thắng thua thế nào.

Cô thu tay về, cuộc đấu súng kết thúc, có thể nhanh tay bắn giỏi nhưng quan trọng vẫn là cái đầu, cô tình nghịch đưa nòng súng sát miệng thổi phù phù, nhếch mày nhìn Nhị Hậu.

Hạo Thiên vỗ tay, bước xuống cầu thang, chậm rãi ngồi xống sofa, Nhị Hậu dựng lại chiếc ghế đầu, nhìn một lượt phòng khách bị hai người náo loạn lung tung hết cả.

Nhị Hậu xấu hổ đi về phía đằng sau Hạo Thiên, còn bị Tam hâu le lưỡi chế giễu, càng khó chịu hơn.

- Cuộc chiến này, coi như cô thắng, nào nói đi, giờ cô muốn thế nào?

Cô vút khẩu súng trên tay sang một bên, ngồi xuống ghế ngả người ra sau thư thái, dù sao cô cũng vừa thắng.

Hạo Thiên đành đợi, mắt không quên liếc sang Nhị Hậu lườm một cái, lần này thì cắt hết thương nha, xấu mặt không biết dẩu đi đâu, may mà không quay trực tiếp nhé.

Cô từ tốn sau khi đã nghỉ ngơi thoải mái, mở lời nói với Hạo Thiên

- Anh Thiên, tôi không vòng vo nữa, lần này tôi thắng, Nhị Hắc chính là người của tôi, tôi muốn đưa cậu ấy trở về.

Hạo Thiên cười, rồi lại lắc đầu nhẹ nhẹ, cảm thấy nực cười, cô gái này dám đưa ra lời yêu cầu cơ đấy, mà không, đây chính là muốn cướp người của Hạo Thiên

- Cô có gì mà đòi mang Tứ Hậu của tôi đi?

- Vậy anh có gì? - Cô liền lớn giọng

- Tôi có mọi thứ mà cô không có, có những thứ tốt nhất trong những thứ tốt nhất. Đủ để Nhị Hắc sống một cuộc đời hạnh phúc, ăn sung mặc sướng cả mấy kiếp.

Hạo Thiên vô cùng đặc ý nhìn khuôn mặt cô trùng xuống.

Cô nhìn Hạo Thiên, nuốt nghẹn, đứng lên trước mặt Hạo Thiên, chậm rãi nói từng chữ một như sợ những người ở đó không nghe thấy

- Còn tôi. TÔI. CÓ. TRÁI. TIM. CẬU. ẤY.

Nói rồi liền quay lưng bước đi, hiên ngang ngồi lên con xe phóng vút đi, để lại sau lưng những cái nhìn khâm phục tận đáy. Hạo Thiên phục thật sự, đúng là cô ấy có trái tim Nhị Hắc, còn anh, một cái đề ý tận tâm của cậu cũng không có, vậy là thua còn gì!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Em không sao là tốt rồi

Cô nhìn Hạo Thiên, nuốt nghẹn, đứng lên trước mặt Hạo Thiên, chậm rãi nói từng chữ một như sợ những người ở đó không nghe thấy

- Còn tôi. TÔI. CÓ. TRÁI. TIM. CẬU. ẤY.

Nói rồi liền quay lưng bước đi, hiên ngang ngồi lên con xe phóng vút đi, để lại sau lưng những cái nhìn khâm phục tận đáy. Hạo Thiên phục thật sự, đúng là cô ấy có trái tim Nhị Hắc, còn anh, một cái đề ý tận tâm của cậu cũng không có, vậy là thua còn gì!

.....

Bệnh viện đêm đó, một mình cô lủi thủi bên cậu, nắm tay cậu lâu lắm, mong ngóng. Tim cô cứ đập nhát ngừng, cô sợ, sợ cậu không bao giờ mở mắt ra nhìn cô nữa, cậu làm gì thế, cậu đang ở đâu.

Giương mặt trắng yếu ớt, cậu đã từng hứa sẽ bảo vệ cô mãi mãi, sao bây giờ cô lại đau đớn thế này. Cô khóc, khóc thật nhiều, bao nhiêu giọt nước mắt rơi xuống ướt một khoảng giường trắng, loang lổ.

- Nhị Hắc, dậy nói chuyện với em đi, anh đã bắt em đợi ba năm trung học, ba năm huấn luyện, giờ còn muốn bắt em đợi đến bao giờ?

Cô không kìm được lòng mình thổ lộ từng câu nước nớc. Cô sợ mình không chịu nổi, cô muốn rời xa nơi này nhưng không được, cậu vẫn còn ở đây. Và ở trong tim cô nữa.

Những ngày sau, vẫn căn phòng ấy, vẫn người con gái ấy, mơn mõi cần mẫn từ sáng tới đêm túc trực. Chỉ là, người con trai trên giường mãi không hề nhúc nhích. Như bàn tay cứ càng bóp nghẹt cái tim cô gái. Bác sĩ nói vết thương đã gần khỏi phục nhưng ý thức vẫn chưa phục hồi, làm cậu ấy không tỉnh lại được.

Và rồi, tới một ngày, cô đến căn phòng vào buổi sáng, mang cả một quyển sách trên tay, tính sẽ đọc cho cậu nghe. Nhưng chiếc giường trống trơn, cậu biến mất. Cô đánh rơi cả quyển sách trên tay, vội vàng lao ra khỏi căn phòng tìm kiếm. Cậu như ảo mộng biến mất, cô tìm cả bệnh viện rộng lớn, đôi chân mỏi rã rời bỗng khụy ngã giữa sân bê tông trước sảnh bệnh viện đau nhói. Mồ hôi chảy ròng từ chân xuống cảm

Cô nhắm mắt chặt, thở từng hơi mạnh thật mạnh, cô tưởng như mình sắp chết đi, tim cô hồi hả loạn nhịp. Cô đưa hai tay lên ôm lấy mặt khóc nước nớc, như một đứa trẻ khi ngã quá đau và mệt mỏi.

Bỗng, một vòng tay lớn và chắc, đưa tay ôm cô thật chặt, kéo sát vào lòng. Hơi thở quen thuộc, mùi hương quen thuộc, giọng nói trầm lặng ấy khiến cô sững sờ

- Xin lỗi! Rốt cuộc vẫn làm em khóc.

Cậu cúi đầu, hôn lên trán cô, lay nước mắt cô còn đang chảy dài. Đôi mắt cô vẫn cứ nhìn cậu chăm chăm, sợ đây là giấc mơ, vội vã nắm chặt áo cậu, vì sợ cậu lại một lần nữa biến mất, rời xa cô,

Nhị Hắc xoa đầu Lê Nhi, ôm miết cô vào tấm ngực chắc của mình. Tim cậu nhớ cô, nhớ như chưa bao giờ nhớ. Từng hơi thở cô nặng nhọc đến hôn hển không nói lên câu từ nào. Có lẽ, cậu không thể nào chuộc hết tội lỗi của mình đã gây ra cho cô, cậu thương cô.

- Anh tệ lắm, toàn thất hứa thôi.

Cô buồn bã trùng giọng, nhưng rồi lại lí nhí.

- Mặc dù vậy, nhưng lần sau nếu có muốn thất hứa, làm ơn báo trước với em được không?

Cậu nhìn cô mà đau xót cả lòng, cổ họng nghẹn ứ, trái tim cô, cả trăm lần đều là do cậu làm tổn thương.

- Nhi, anh xin lỗi.

Cậu muốn hứa với cô nhiều thứ, muốn bù đắp nhưng không thể nói trước với cô, cuộc đời cậu, giờ chưa thể làm chủ được, cậu không muốn làm cô tổn thương thêm bất cứ lần nào nữa.

- Nhị Hắc, sao anh lại tỉnh lại... bất ngờ vậy? Anh đi đâu đó?

Cậu im lặng, không nói thêm bất cứ điều gì, nắm tay cô thật chặt đưa lên tầng thượng.

- Chúng ta....- cô định hỏi nhưng đã bị cậu lấy ngón tay đặt lên môi

Sau đó, cậu rút điện thoại ra, nhấn gì đó. Lát có một chiếc trực thăng lớn xuất hiện trên sân thượng bệnh viện. Cô tròn mắt không hiểu có chuyện gì xảy ra thì cậu nắm tay cô, dắt tiến đến gần

- Đi với anh một hôm thôi.

Hai người bước lên chiếc trực thăng, cất cánh bay lên bầu trời. Cô thích thú nhìn xuống phía dưới, mọi thứ cứ bé dần. Không kìm nén được sự thích thú, cô vỗ tay như đứa trẻ

- Thích quá! từ bé tới giờ chưa bao giờ em được đi trực thăng.

Nói rồi, cười vui vẻ. Có lẽ, cũng lâu lắm rồi, cô chưa được khi nào cười thoải mái tới vậy.

Nhị Hắc ngồi bên cạnh, thấy cô vui cũng không kìm được mỉm cười hạnh phúc. Thật xin lỗi vì chỉ bù đắp được cho em một chút nhỏ nhoi như vậy.

Trực thăng dừng lại tại hòn đảo Block thuộc Rhode Island – tiểu bang nhỏ nhất nước Mỹ. Với bãi cát trắng mịn màng, dòng nước trong xanh dưới rặng chiều huyền ảo đã thu hút biết bao du khách. Nhưng trời mới trở trưa thôi. Bay lượn phía trên, cảnh quan vô cùng tuyệt vời, ôm trầm lấy Nhị Hắc cười thích thú.

Đêm hôm qua, khi Lệ Nhi trở về nhà, Hạo Thiên đã bí mật cho người đem thuốc tới cho Nhị Hắc. Một loại thuốc kích thích sóng não đặc biệt do một y sĩ thân cận Hạo Thiên nghiên cứu ra. Tới gần sáng, Nhị Hắc tỉnh lại, thấy Hạo Thiên tới bên cạnh, bèn ngồi dậy khó nhọc

- Anh!

- Chú không cần phải nói gì cả. Mau tỉnh lại đi. Đây là vé vào cửa đảo Block. Sáng mai anh sẽ cho trực thăng đến đón hai đứa vào bao trọn phía sau hòn đảo đó cả buổi tối. Tranh thủ làm những gì có thể.

Nói rồi, Hạo Thiên cùng Tam Hậu ra khỏi căn phòng, không quên ngoảnh lại

- Đó cứ coi là lời cảm ơn đi.

Nhị Hắc ngồi suy nghĩ hồi lâu, cậu đứng lên nhắc máy gọi cho một người bạn

- Minh Khải, ngày mai, tôi có một vụ quan trọng, cậu giúp tôi được chứ?

Lệ Nhi tung tăng bước xuống hòn đảo xinh đẹp, mắt nhìn xung quanh, miệng không thể ngậm lại được.

- Đến nơi đẹp vậy mà không nói trước để em chuẩn bị quần áo đẹp mặc.

- Không sao, chúng ta có thể mua ở đây.

Nói rồi, hai người lên chiếc xe ô tô đã chuẩn bị sẵn, tiến vào trung tâm của hòn đảo, nơi buôn bán và nghỉ dưỡng. Đây là giữa thu, không có quá nhiều khách, có phần vắng vẻ, có chăng chắc cũng chỉ là các đại gia hoặc cậu ấm cô chiêu tới đây nghỉ dưỡng ăn chơi.

- Em thích chứ? - Cậu nắm lấy tay cô

- Dạ!

Cô bẽn lẽn nói, tay vén lại mái tóc, ngượng ngùng nhìn cậu.

Hai người trưởng thành cả rồi mà cứ y sao như cô cậu mới lớn, thẹn thùng.

Resort ở sát bờ biển làm bằng gỗ, giống một căn nhà nhỏ, không quá lộng lẫy nhưng vô cùng tiện nghi. Cô muốn ra biển bơi

- Anh vừa khỏi dậy, có muốn ra bơi cũng không được, chỉ được theo em rồi ngồi bờ thôi nhé!

Cô vui vẫn không quên lo lắng, cậu chỉ mỉm cười gật đầu, làm như cậu trẻ con không bằng, có bắt cậu cũng chẳng xuống ý chứ, ngực còn chưa lành hẳn, đau chết bà cố nội ra ở đó mà bơi với lặn.

Cô với cậu dạo một vòng quanh bãi biển để mua quần áo, hai người đi chẳng đem theo cái thứ gì.

- Bộ này em mặc có đẹp không?

Cô giờ bộ bikini màu đỏ sẫm, cậu đỏ mặt nói không biết. Cô định mua nhưng cậu kéo cô đi, lấy cho cô một bộ khác màu xanh dương... nhưng cái váy nó dài sắp chạm gối, cả áo thì chẳng hở ra cái chỗ nào, như áo ba lỗ. Cô nhăn nhó

- Làm ơn, em không mặc mấy cái bộ cho bà nội này đâu.

Nói rồi, cô lôi ra bộ khác màu cam đào, có diềm tai bèo ở dưới ngực, chiếc quần giả váy tuy ngắn nhưng vẫn đủ che. Cậu gật gù. Rõ ràng là cậu không muốn cô mặc hở quá.

Hai người về phòng, cô thay quần áo, ngắm mình trong gương, cô tự hào về cơ thể của mình, tự nghĩ "Cũng khúc nào khúc nấy đấy chứ!"

Nghĩ rồi, hé rèm cửa nhìn ra ngoài, thấy cậu đang xem tivi thì liền bước ra, ngồi đằng trước, tay dúm lọ kem chống nắng lên tay cậu

- Anh bôi cho em đi!

Cậu nhìn cô ngơ ngác, tai đỏ ửng. Hình như là chưa bao giờ cậu thấy cô thế này... chưa bao giờ.

- Anh... anh sao? - Cậu ngại ngùng, chưa dám nhìn trực diện

- Không phải anh? Thế em ra ngoài kia nhờ một người nào đó bôi giúp vậy - nói rồi toan đứng lên.

Cậu đơ cả mặt, bèn kéo tay cô lại

- Được rồi. Sao em nóng thế. Ngồi xuống đi.

Cậu lấy kem ra tay, từ từ chấm từng chút lên tấm lưng trần nõn nà của cô. Sao mà nó mềm, trắng thế, cậu cứ nhìn mãi, tay đụng phải sợi dây bikini liền bối rối. Cô đưa tay ra sau rút một cái, sợi dây rơi xuống lộ hẳn không còn gì che nữa. Cậu giật thót mình, mặt hơi ửng đỏ. Rõ ràng trên cậu thực sự vừa buồn cười lại thấy đáng yêu.

- Còn không mau thoa đi, ngồi ngẩn ra đó làm gì thế.

- À... ừ.

Cậu lại tiếp tục. Tay đưa nhanh thoăn thoắt chỉ muốn xong thật nhanh, cơ thể cậu nóng bừng lên, chuyển đỏ mặt.

Hai người họ ra bãi biển. Nước trong xanh sóng vỗ từng con vào bờ cát trắng

- Ra nghịch nước một tí rồi quay lại đây nhé, đừng ngâm lâu quá, nhớ bị ốm thì...

cậu lo lắng hết sức dặn dò.

Cô chỉ cười rồi chạy ngay tới bên biển, hòa mình vào nước mát, thích thú vùng vẫy bơi lội. Cậu nhìn cô trong bộ bikini đó thực sự không thể cưỡng nổi, cô mới có vài năm đã trở thành thiếu nữ đầy đặn.

Nhị Hắc từ tốn nằm dài trên ghế bành, uống nước dừa dưới tán ô che lớn. Bãi biển vắng, chỉ có ít người, các cô gái khác cũng chú ý tới cậu từ lâu, những cô tiểu thư đó thì thoảng lại lướt qua lướt lại vài vòng trước mặt cậu, mong muốn được cậu chú ý.

Có một người đi nhiều quá mà không thấy động tĩnh gì liền tới gần bắt chuyện

- Hey. Can I talking to you now?

Cậu liếc nhìn cô cô gái đó, tiện tay đeo cái kính râm lên và nói " No, sorry!"

Nói rồi, cô ta tiếc nuối bỏ đi. Lại một đám người khác, cô nào cô nấy da bánh mật, rõ sexy bốc lửa, ngồi quây xung quanh, nói xi xà xi xôm gi cậu cũng chẳng hiểu.

Bỗng nhiên, đằng kia, có tiếng quẫy nước mạnh. Cậu vội vàng đứng lên nhìn thì thấy cô đang ngập lặn dưới nước, rất có thể đang bị chuột rút và vùng vẫy. Cậu quên luôn vết thương của mình, vớt cái kính sang một bên rồi nhảy ùm xuống biển, bơi thật nhanh tới chỗ cô, kéo cô vào chỗ cạn nước, vết thương đau nhói và sót nhưng vì cứu cô cho nhanh nên giờ đứng chỗ an toàn rồi mới thấy đau chứ.

Cậu khẽ nhíu mày, cô còn chưa hoàn hồn đã vội vã đứng dậy xem cậu thế nào, cô ứa nước mắt

- Sao anh lại chạy ra, nhờ nhiễm trùng thì sao?

- Không chạy ra, tôi bỏ mặc được em chắc. - Nói rồi ôm cổ tựa vào ngực mình xoa đầu

Vết thương chưa lành cứ thế đau nhói âm ỷ, nước biển mặn xâm nhập, cậu cảm thấy đau sót rõ ràng những chút từng chút một, cơ thịt bên trong như bị phá nát.

Cô đỡ cậu vào trong phòng. Lấy tuýp thuốc trong hộp cứu thương bên trong căn resort có sẵn, nhẹ nhàng bôi bên vết thương. Cậu đau đón nhãn mặt

- Có đau không? - cô nhẹ nhàng hỏi

- Bảo em như nào, cẩn thận không đi ra nước sâu cơ mà. - Cậu giận

Cô biết lỗi cúi gầm mặt cuống, lí nhí xin lỗi.

Cậu thở dài thượt, nắm tay cô cất hộp thuốc

- Em không sao là tốt rồi.

Cô chớp mắt nhìn cậu nước mắt còn chưa ráo, gương mặt cậu góc cạnh nam tính, khiến cô cứ nhìn mãi. Là cậu, dù có như nào vẫn bất chấp bảo vệ cô, không màng tới cảm giác của mình, chỉ có cậu mới vậy. Tình yêu của cô, ngay từ đầu đã là lựa chọn đúng, chỉ là gặp chút gian khó, thật may mắn giờ đã đầu vào đấy rồi.

Cậu nói "Em không sao là tốt rồi" đột nhiên như bàn tay ấm áp che chở cô, giọng nói trầm ấm ấy như kết trái trong tim cô, lòng cô rộn ràng như khi 17, rõ ràng cậu cũng có tình cảm với cô rất nhiều, từ trước đến giờ vẫn vậy.

- Dương...

Cô mím môi, tên cậu đột nhiên thốt ra nhẹ nhàng mỏng manh. Cái tên đó được cô gọi làm tim cậu loạn nhịp. Cái cách gọi thân mật ấy, chỉ có cô mới gọi, làm cậu không cầm được lòng, kéo cô vào người mình, một tay đỡ sau đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Cô thoáng chút bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng đón nhận, hòa nhịp, lấy răng cắn nhẹ môi cậu, cảm giác đó, phút chốc không thể thốt lên lời.

Hai người, quấn quýt, đôi môi cô ngọt ngào mơn mên từng chút một. Đó từng là giấc mơ cô từng mơ, rất nhiều...

- Em yêu anh! - cô dừng lại một chút

Cậu nhìn cô si mê

- Trong lúc đang hôn, anh không thích nói chuyện.

Nói rồi lại xoay cô ngã xuống ghế, hôn cô mãnh liệt. Cô chưa bao giờ thổn thức thế này, như một con say rượu vương vẩn. Nhưng lần này, là cô say cậu.

Tối đó, cô mặc chiếc đầm hoa cúc nhí vải voan thoáng mát, tóc xõa vai hờ hững gọn sóng nhẹ.

Cậu hứa đưa cô đến một nơi chỉ hai người biết, hứa cho cô thấy một cảnh tượng chưa bao giờ cô thấy nên cô háo hức lắm. Cậu ăn mặc bảnh bao hơn hẳn bình thường, tóc vuốt keo, xịt nước hoa hân hoi nhẹ. Chưa chỉ cô đã bị cậu hấp dẫn rồi.

Cậu dẫn cô đến bãi cát, trực thăng đã chờ sẵn ở đó.

- Ủa đi tận đâu vậy? - cô ngỡ ngác

- Cứ đi đi.

Cô định lên trực thăng nhưng cậu lại kéo cô xuống, dẫn ra phía sau, ở đó có một cái khoang tròn bằng sắt, bên trong có hai tấm gỗ vắt ngang làm ghế ngồi đối diện nhau, khá rộng, giống khinh khí cầu mà không thấy cầu đầu.

- Lên đi.

Cậu đỡ cô bước lên khoang sắt, ra hiệu cho trực thăng cất cánh, kéo cả khoang sắt tròn lên. Cô thích quá không đóng được miệng lại. Chiếc trực thăng đưa hai người lên cao, đi ra phía sau của hòn đảo, là một bãi cát trắng. Cô đã lơ mơ nhìn thấy cái gì đó, sáng lung linh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trông!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lăn đầu thân mật

Cậu đỡ cô bước lên khoang sắt, ra hiệu cho trực thăng cất cánh, kéo cả khoang sắt tròn lên. Cô thích quá không đóng được miệng lại. Chiếc trực thăng đưa hai người lên cao, đi ra phía sau của hòn đảo, là một bãi cát trắng. Cô đã lơ mơ nhìn thấy cái gì đó, sáng lung linh.

- Dương à....

Cô nghẹn ngào ngón tên cậu. Có thứ gì đó hạnh phúc lắm, cô không thể diễn tả nó qua biểu cảm của mình.

Ngay phía bên dưới, có dòng chữ được thắp bằng nến lớn sáng lung linh

MÃ LỆ NHI. ANH YÊU EM. HÔN TẤT CẢ.

Xung quanh là những ống pháo hoa xếp thành hình trái tim, bắn lên trời đêm những quả pháo hoa sáng rực. Cô lặng người nhìn ngắm, cái thế giới bên dưới, cái lãng mạn ấy, cô tưởng chỉ xuất hiện trong giấc thôi ấy chứ. Chàng trai lạnh nhạt cô theo đuổi năm xưa hóa ra cũng có một trái tim nên thơ đến vậy.

Cô khóc thật rồi, khóc vì mừng, vì tủi, vì cảm động, vì bất ngờ. Cô nhìn cậu, ánh mắt ấy không thể có chút giả dối, ánh mắt của chính cậu sáu năm trước, chỉ khác là bây giờ hoàn toàn đã có cô trong đó. Quả là có thiện tu thì nhất định thành chính quả, không ngờ giành được trái tim cô còn làm cô vui hơn cả trở thành chính quả. Công sức bao nhiêu năm theo đuổi một người cuối cùng cũng được đền đáp xứng đáng.

Cô chờ đợi, chờ đợi. Móa nó, cậu cứ chăm chăm nhìn cô, chả cử động gì, chiếc trực thăng sắp hạ khoang sắt xuống rồi mà.

- Không phải sau đó còn chuyện gì nữa sao? - cô nói nhỏ

- Chuyện gì? - nhị hắc gãi đầu.

Lệ Nhi thở dài, lắc đầu nhẹ rồi kiễng chân mình, hai tay bám cổ Nhị hắc xuống hôn một nụ hôn thật sâu. Cuối cùng, vẫn là cô phải chủ động. Tên nhát gái này thật là.... đi theo Hạo Thiên mà chả học hỏi được điều gì. Mãi đến khi chạm đất, cô mới thả ra cho cậu lấy ít không khí

- Lệ nhi, em vẫn như xưa nhỉ?

- Còn anh, chả khá hơn tí nào, hôn cũng chả có đẳng cấp gì cả.

Cô véo tay cậu, làm cậu ngượng. Ai bảo cậu không có kĩ năng, có chứ, chỉ là không được thực hành thường xuyên nên bị mai một ý chứ. Nếu ngày nào cũng được hôn vài chục lần như cái cách cậu luyện phá vài trăm quả bom một ngày xem, level phải đến đỉnh của đỉnh nhé.

Cậu hơi tổn thương trước lời nói của cô, chạnh lòng chứ, làm gì có thằng đàn ông chính thống nào bị bạn gái chê hôn dở mà chả đau hết cả tim gan. Khốn đốn thật, nhưng cậu biết học ai bây giờ. Cậu nấp mấy môi

- Em làm người yêu chính thức của anh nhé!

CÔ không trả lời, chỉ cười mỉm, ánh mắt ẩn hiện âm mưu.

Hai người bước xuống, đến gần dòng chữ lớn bằng nến, cô nhìn cậu cười đắc ý

- Bây giờ, anh một hơi thổi được hết số nến ở đây, em đồng ý yêu anh.

Cậu thờ người ra, điều kiện gì vậy? Một hơi, thổi sao hết cả gần trăm ngọn nến. Nhưng cậu lại nhìn cô. Đó chả phải là việc quá dễ so với những gì cô hy sinh sao. Tuổi thanh xuân ngắn ngủi của mình, cô cũng cho cậu, trái tim cô tổn thương tới vỡ nát cũng vì cậu. Một hơi của cậu thổi được tất cả, một cái giá quá rẻ. Ván này, người lỗ chính là cô, nhưng không sao, giờ chỉ cần cậu, chỉ cần có cậu thôi thì cô sẽ cảm thấy mình có tất cả.

Cậu hít thật sâu mấy cái, lấy sức, rồi lại hít vào, tưởng như căng toác cả bụng, chạy đi để thổi hết đám nến đang cháy rực. Mặt cậu đỏ ửng lên, miệng thổi hết cây này sang cây khác, cổ cậu bóng rât những không cho phép mình dừng lại.

Bỗng, cô lao đến ôm cậu từ sau thật mạnh, cô khóc nức nở mừng cậu

- Dương, sao anh ngốc thế hả, anh đúng là ngốc mà.

Cậu bị cô ôm đột ngột thì bất ngờ dừng lại, mắt tròn tròn lên, vì những cây nến chưa được tắt hết. Cậu quay lại nhìn cô, ôm siết cô chặt đến ngộp thở.

- Ngốc. Phải, anh thật sự quá ngu ngốc khi không yêu em sớm hơn, đã để lỡ thanh xuân của em

Cô ôm lấy đầu cậu kéo sát xuống chạm vào trán mình, miệng mỉm cười nhẹ nhẹ, nước mắt cũng không tự chủ dành rơi xuống vài giọt. Cậu quả thực ngốc vô cùng, chỉ nói mấy lời xin lỗi xáo rỗng ấy làm gì. Là cô yêu cậu, yêu cậu hơn cả bản thân mình. Cho dù có phải chờ đợi thêm nữa, cô cũng không

nuối tiếc. Trái tim cô chọn cậu, đành phải chịu thôi.

- Lệ Nhi.

Cậu gọi nhỏ, tiếng cậu trầm ấm vang khẽ bên tai khiến cô nóng rực. Không kiềm chế được mình, ngón tay di chuyển chậm rãi trên khuôn mặt cậu, như muốn đo lại, chạm lại làn da màu đồng quyền rũ.

- Dương, cho em...

Cô lìm dìm mắt, nhìn cậu say đắm. Gương mặt cậu có chút ửng đỏ. Chàng trai này, đừng nói là không hiểu cô gái trong tay mình muốn gì.

Cậu nghĩ thoáng qua, ngấm đôi mắt cô, cái môi chúm chím ngọt ngào đó buột miếng một câu có chút nén cười

- Sau bao nhiêu năm, em vẫn là cô gái mạnh bạo nhất anh từng gặp.

Cô ngượng ngùng áp đầu vào ngực cậu thỏ thẻ

- Chứ không phải tại anh nhất gan hay sao! Em không đòi, đợi anh động trước chắc cũng thành bà lão 80 rồi.

- Đừng nói quá chứ, dù sao thì, anh cũng là đàn ông bình thường, không phải không có gan, chỉ ngại em chưa cho phép. Nếu em đã nói thế thì...

Nói dứt đoạn, Nhi Hắc bế bổng cô lên, rào bước thật nhanh về phía sau. Đã chuẩn bị chu đáo thuê một căn nhà khá rộng rãi và đẹp mắt sang trọng. Đến bên giường, thả nhẹ cô xuống, rồi đứng lên lại gỡ đầu gối tai

- Nhưng chúng ta chưa kết hôn mà!

Cô nhìn cậu chán chường, không hiểu cái ông lão này sống ở thế kỉ nào, bây giờ làm gì có thanh niên nào chịu kết hôn rồi mới sơ mối chứ. Đàn ông trên đời, chắc chỉ còn mình cậu nghĩ được câu đó.

Cô nhìn cậu, chán nản, đứng dậy, kéo cậu trực tiếp nằm nửa người lên giường rồi lại tự mình bò lên người cậu

- Tiểu thư đây chẳng thích nhiều lời, nếu anh đã không dám, cô đây tự hành động.

Vừa nói dứt lời không để cậu phản kháng, hôn tới tấp vào môi cậu, đôi tay không ngừng mở khuy áo cậu.

- Lệ Nhi, hựm đã.

- Sao, còn lời gì muốn trần trối.

- Đi tắm trước được không?- cậu đỡ cô ngồi dậy.

- Cũng được. Nhưng không có quần áo!

- Không lo, anh chuẩn bị rồi.

Cô nhìn cậu, miệng cứng đờ, chuẩn bị rồi... chẳng phải là đã nghĩ sẽ có chuyện này xảy ra hay sao, lại còn thuê một cái nhà lớn để ở qua đêm. Rõ ràng cậu có chuẩn bị, có khi nào, là cô đang tự mình tung tăng vào bẫy không thể? Dù sao, mấy năm nay cũng chính là ở bên Hạo Thiên, cô không tin một chút kĩ năng gái gú cậu không học được từ anh ta.

- Anh chuẩn bị chu đáo qua nha.

- Anh chỉ tùy tiện... tùy tiện chuẩn bị trước, phòng trừ em.... muốn thôi mà.

Cô nhìn cậu gỡ tai, cười nói

- Anh cũng lưu manh lắm.

Cậu vào phòng tắm, tính đóng cửa thì bị cô chặn ngang, miệng chúm chím

- Cũng muộn rồi, tắm chung cho nhanh nhá!

Nói rồi, cũng chả để cậu đồng ý hay không nhảy vào trong luôn.

- Anh không ngại đấy chứ, sao tại anh đỏ thề?

- Anh... anh thì ngại gì chứ... em không ngại thì thôi chứ mắc gì anh phải ngại. - cậu luống cuống

Cô cười cười, từ từ tuột chiếc váy trắng hai dây xuống để lộ thân thể nóng bỏng nuột nà, cậu quay mặt đi, cũng cởi chiếc áo sơ mi ra, xả nước vào bồn

tắm rồi pha cho đủ ấm, còn vương ít hơi nước trắng bốc lên mờ ảo, lại xịt thêm chút tinh dầu hoa trà my thơm nhạt thoang thoang.

Cô ôm chầm cậu từ sau, cậu hơi run run nhưng rồi cũng quay lại. Cậu chả nhớ nữa, hình như cũng lâu lắm rồi, cũng có thể chưa bao giờ nhìn cô trong bộ dáng này. Cơ thể của nữ chiến sĩ tất nhiên cũng được tập luyện rất nhiều, vô cùng săn chắc. Dung da cô bất luận thế nào vẫn rất trắng, có chút ửng hồng, rất mềm mịn. Đứng trước mỡ màng căng tròn như một trái đào còn vương vẩn e ấp trong chiếc áo ngực chưa cởi hết.

Khi chiếc áo cuối cùng trên người cô rơi xuống, cậu cũng đứng nhìn trân trân

- Chưa thấy bao giờ sao? Mặt anh đỏ lên kìa - cô cười trêu cậu

- Đâu... anh không có.

- Ế... anh chảy máu cam rồi... có sao không?

Cậu giật mình đưa tay lên mũi, dòng máu đỏ chảy từ mũi xuống tí tách, vương chút ít lên nền nhà tắm. Cậu tròn mắt nhìn cô, quay ngoắt đi, đúng là muốn độn thổ, không biết dấu mặt đi đâu. Hình tượng người đàn ông lạnh lùng ấy đỏ ửng từ đây.

Hai người nhảy vào chiếc bồn tắm rộng, khói trắng nhàn nhạt vẫn nghi ngút bốc lên, cùng mùi thơm nhẹ nhàng ngây ngất, cô ngã người ra sau

- Thư thả nhi, sung sướng quá đi mất.

- Ừ.

Cô vùng vẫy chán, bỏ lại gần cậu, gọi đầu cho cậu, thì thầm

- Dương à, em bảo này. Hay nào khi về Việt Nam, chúng ta liền nghỉ phép tiếp được không?

Cậu im lặng, có tiếng cười nho nhỏ trong họng phát ra

- Anh cười?

- Em lại ham chơi quá độ rồi.

Thì tại công hiến bao nhiêu năm nay rồi mà.

Hai người lâu la cuối cùng cùng tắm xong, cô được cậu bế lên đặt nghiêm chỉnh trên giường. Nụ hôn nồng cháy quyến luyến. Đôi môi cô ngọt ngào bị cậu miết nhẹ, cô tỉnh ngịch đầy lười sang, cứ thế vờn qua vờn lại. Bỗng nhiên, cô hỏi

- Có cần dùng... bao không?

- Không cần. Anh bắn súng giỏi lắm

Cô ngơ ngác

- Bắn súng giỏi thì liên quan gì?

Cậu vuốt vuốt những sợi tóc sang một bên, liền cười

- Bắn trúng khó vậy anh còn bắn được vậy thì bắn trượt có là cái đĩnh gì chứ.

Cô ngượng ngùng lấy ngón chỏ dí nhẹ vào chán cậu, miệng thốt lên "Đồ quý!"

Trong căn phòng là những âm thanh tình ái lọt thỏm pha loãng trong không gian tĩnh mịch. Tiếng thở loạn nhịp và tiếng rên nhẹ nhàng. Cô gọi tên cậu khản khản

- Dương... Dương....

Sáng sớm hôm sau, cô tỉnh dậy khi đồng hồ vừa điểm 10 giờ, nhìn xung quanh không thấy cậu, liền tuột xuống giường. Dưới chân giường có để sẵn bộ váy màu xanh dương bằng vải lụa rất đẹp. Cô vui vẻ cầm lấy rồi mặc vào.

Bên dưới, cậu đang chuẩn bị bữa trưa, nấu cũng khá khá những món mà nhìn đi nhìn lại vẫn là những món cô thích: Mực non hấp trứng, canh cá chua cay, ghêu hấp xả, tôm lăn bột. Chao ơi, toàn đồ biển.

- Thơm quá... Dương, anh thật siêu quá trời.

Cô đói bụng sau một đêm vất vả, sà ngay xuống bàn

- Mau mau ăn thôi.

Cậu cầm theo chai rượu vang ủ trong tủ hầm cùng với hai chiếc ly tiến tới.

- Tại tôi qua chưa có bữa ăn lành mạnh, nên trưa nay bù có được không?

- Được... quá được... chỉ cần được ăn ngon thì lúc nào chả được.

Cậu rót hai ly rượu, cùng nâng cốc, nếm một chút, hương vị vừa thơm vừa ngọt nhẹ vừa có chút men, thực sự rất bắt mắt.

Hai người từng chút từng chút thưởng thức bữa trưa. Chưa bao giờ cô được vui đến vậy. Tình yêu của hai người càng ngày càng lớn, lớn tới mức có thể vì nó mà bỏ quên những tháng ngày ảm đạm vừa qua.

Hai ngày nghỉ cuối cùng kết thúc, cũng chính là lúc họ đáp chuyến bay trở về Việt Nam, tiếp tục công việc của mình. Ngay trước khi đi, hai người còn họp mặt tại biệt phủ Anh Túc của Hạo Thiên. Trong biệt phủ cũng không có quá nhiều người, chủ yếu là anh em thân thiết làm ăn cùng nhau, giúp đỡ nhau những ngày qua.

Nhị Hắc vẫn ít nói như thường lệ, cũng chỉ cười, uống rượu và nói vài lời chia tay. Nghe nói rằng, tối đó, khi mọi người tan về hết, chỉ còn lại Hạo Thiên và các anh em tay chân cận kề, Nhất, Nhị, Tam hậu, lúc đó mới giải bày nhiều chuyện.

- Anh Thiên, từ trước tới nay nhận sự bảo bọc và giúp đỡ chiếu cố của anh, em rất quý trọng, nay em phải về nước, có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau vào một dịp nào đó gần nhất. Thực sự cảm ơn anh.

Nói rồi cậu rót ly rượu mời Hạo Thiên, anh Thiên nở nụ cười hiếm có, xua xua tay

- Không có gì. Anh coi chú như người nhà, là em trai anh, không cần khách sáo

Tam Hậu đã say từ khi nãy, kêu la ầm ĩ dưới sân nhà, làm Nhị Hậu đỡ mãi không được còn bị anh ta lúi bủ nhào xuống nền đất cứng. Tam Hậu tên thật là Huy Bảo, vừa say vừa khóc lóc, cứ bò đến ôm chân Tứ Hậu

- Bằng hữu, sao lại nở rời bỏ anh em để theo người đẹp... đồ xấu xa... Cậu lạnh lùng cả năm chả cười nói với chúng tôi một lần, gặp cô ta thì lại vui vẻ cười cười nói nói... là cậu không coi trọng tôi...

- Thôi... cậu say lắm rồi, về phòng... tôi dìu cậu... nào - Nhị Hậu một mình kéo Tam Hậu đứng dậy.

- Cậu bỏ tôi ra, tôi phải mắng cậu ta một trận, sợ rằng sau này không mắng được cậu ta nữa.

Nói rồi liền nhào vào lòng Nhị Hắc, luôn miệng nói sẽ nhớ cậu, sẽ không có ai tập bắn súng với nữa, sẽ rất buồn, khi bị Hạo Thiên trách tội cũng không có ai bênh vực.

- Cậu bảo tôi phải sống làm sao đây?

Nhị Hắc nghe mà không dấu nổi miệng nhếch cười, háng giọng nói nhỏ

- Vậy anh đi theo tôi, tôi bao nuôi anh làm tiểu bảo bối được không?

- Được... được... nhưng đừng nói to cho Hạo Thiên biết. Tôi làm được nhiều việc mà ăn ít lắm không tốn đâu.

Lệ Nhi nghe được cũng hơi ghen ghen nhưng biết sao giờ, đành sấn tới kéo Tam Hậu sang một bên, Nhị Hậu nhanh tay giữ được.

- Đừng đừng, một mình em là đủ rồi, đừng bao nuôi thêm ai.

Hạo Thiên này giờ chứng kiến thấy lòng thật đau đớn. Tên Tam Hậu thật chẳng biết nể mặt nể mũi ai, liền nói

- Tam Hậu, có có biết tại sao tôi mãi không thể là người giàu nhất thế giới không?

- Tại sao vậy? - Tam Hậu cười dờ ngoác dờ ghéch

- Vì phải bao nuôi cậu đây, đúng là cái tên chỉ ăn vói chơi bởi may mà chưa làm tôi táng gia bại sản. Bây giờ lại còn đòi đi theo người khác, để mai cậu tính xem tôi xử lí cậu như nào.

Nói rồi cả đám cười ầm lên. Tối tiệc chia tay cuối cùng cũng đi đến hồi kết. Mặt ai cũng buồn rầu, chia tay nhau. Cậu được người làm thu dọn hết vali từ trên lầu xuống, hai người ra xe

- Cần trọng, sau này làm việc cho quân đội khó khăn quá thì quay về đây theo Hạo Thiên anh.

Chưa để Nhị Hắc nói, cô đã nhảy bổ vào xua tay

- Thôi đừng đùa nữa anh giai, xuýt nữa thì mất mạng, Dương chắc cũng sờn rồi.

Nói rồi vui vẻ chia tay.

Hạo Thiên nhìn theo bóng xe ô tô tiếc nuối. Cuối cùng thì người đã rời xa nơi này, bang Lam Cẩm thực sự đã mất đi một anh tài, Hạo Thiên cũng đã mất đi cánh tay trái đắc lực. Nghĩ rồi quay lại đám người say khướt trong nhà, anh lắc đầu chán nản

- Đám cô hồn âm binh này, lại phải sát cánh với chúng.

Nói rồi liền thở dài một hơi.

4 giờ sáng, máy bay từ New York cất cánh trở về Nội Bài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Một kiếp đời không xuể

Về tới Việt Nam, Lệ Nhi dẫn Nhị Hắc về nhà chào cha. Ông Quý là ba của Lệ Nhi, vô cùng yêu thích Nhị Hắc, ông làm bữa cơm rất lộng lẫy mời mọi người tới để ăn ra mắt con rể.

- Thế nào. Vậy các con định bao giờ tổ chức lễ cưới?

Ông quý trước mặt mọi người vui vẻ hỏi. Lệ Nhi chột đỏ mặt vội kéo tay áo ba

- Kìa ba, bọn con còn trẻ, vẫn cứ là từ từ đã ạ.

- Con bé này, thích quá mà còn làm màu. - Ông Quý cười khà khà vội vàng dùng rượu ngon để tiếp rở tương lai.

Đêm đó, có ai đó mặt đỏ phừng phừng, nằm lăn lóc trong lòng cô, miệng cứ dụi dụi vào bụng cô.

- Nhóc con, ra đây nào.... nhóc con.

- Nhóc con gì chứ, anh say lắm rồi.

Cô vất vả lắm mới xoay được cậu lên nằm đúng vị trí, nhìn gương mặt nam tính đó, cô chột đỏ mặt, lòng cô đang ngất ngây, anh nằm đây, chính là người đàn ông của cô, tất cả đều thuộc về cô. Điều mà cô ao ước mong chờ, như một niềm tin trong cuộc sống. Cô mừng suýt khóc, chả biết lòng cô từ bao giờ lại yếu đuối thế.

Cô đã đời cậu rất lâu rồi... tưởng chừng như đã bỏ cuộc.

Một ngày, cô đang ngồi soát lại hết đồng tài liệu mới. Phải, vừa mới có tin tức về bọn khủng bố. Việc mà từ trước tới giờ chưa có. Mục đích của chúng có lẽ chính là làm náo loạn thành phố trong cuộc diễu hành vũ trang vào năm ngày tới. Công việc hiện tại của nhóm giải phá bom mìn Alpha chính là tìm ra nơi đặt bom và gỡ chúng trước khi thành phố này náo loạn.

Cô rối tung rối mù với mớ tài liệu và bản đồ thì Trung tá Thịnh từ đâu bước tới, miệng còn lầu bàu

- Tìm mấy ngày rồi vẫn chưa ra, không hiểu bọn chúng giấu ở đâu rồi.

- Không rõ nữa, vẫn chưa xác định được loại bom gì nên việc dò tìm vô cùng khó.

Đại sảnh rộn rịp người, ai cũng mài miết tập chung việc khẩn cấp. Đại úy Du phóng con xe như điên vào gara. Chạy thực mạng lên đài phát, thông báo tin khẩn cấp, mồ hôi túa đầm trán, không một giây phút nào đôi mắt đen đó hết căng thẳng

Hai tiếng sau, có tiếng còi hú từ sở cảnh sát thành phố. Mười mấy con xe lao khỏi gổ tiến thẳng về phía đường quốc lộ.

- Có chuyện gì thế? - Lệ Nhi buông mớ tài liệu, hỏi trung tá Thịnh.

Ông ta không trả lời mà hốt hải vào phòng nhân máy gọi

- Nhị Hắc, bên đó thế nào rồi?

-.....

- Được tôi sẽ tới đó ngay, cẩn thận.

Lệ Nhi vừa nghe thấy vậy liền vào phòng, tìm như đập loạn

- Đồi trường đang nói chuyện với ai thế? Nhị Hắc sao lại ở đó?

Thiếu tá Thịnh vội vã chạy đi, không một lời nói nào.

Cô khó hiểu, mặc bộ chuyên bảo hộ lên, đem theo dụng cụ cẩn thận.

- Anh Cường, Hắc đâu? - cô hỏi một đồng nghiệp cũng đang trong phòng lấy đồ dụng cụ

- Nhị Hắc đã tới cầu đồi từ sáng rồi, nghe nói ở đó có chút may mắn.

- Sao, vậy mà không ai nói chuyện này cho tôi hết.

Cô tức giận, lao ra khỏi cơ quan.

- Làm ơn cho tôi lấy xe. - Phóng chiếc xe của đội Alpha đi. Người trông xe còn ngơ ngẩn chưa hiểu chuyện gì

Đội Phá bom mìn Alpha gần như đã có mặt đầy đủ ở hiện trường cây cầu đồi Trường Thạch. Cây cầu đồi bắc qua con sông nhỏ tuy nhiên lại bị tách rời ra, giữ cố định bằng bộ dây cáp chắc chắn. Cây cầu này vừa được hoàn thành 2 năm trước do một nhà thiết kế người Nhật tạo ra, chất liệu của cầu hoàn toàn được làm bằng kính chịu lực, tuy mỏng manh nhưng thực sự rất rắn chắc. Cây cầu này ban đêm đẹp và thơ mộng vô cùng, điều nổi bật là chỉ cho phép người đi bộ qua đây, mỗi ngày sẽ chạm vào nhau lúc 12 giờ trưa, sau đó lại tách rời nhau ra về hai hướng của thành phố.

Lệ Nhi thấy Nhị Hắc từ xa thì vội chạy lại

- Em tưởng mấy hôm nay anh đều ở dưới phòng nghiên cứu, hóa ra anh lại ở đây. Làm gì thì cũng nên thông báo cho em chứ, làm em lo lắng chết đi được.

Nhị Hắc đang mặc bộ đồ bảo hộ kín mít, chỉ nhìn thấy mỗi đôi mắt qua kính. Cậu lấy tay vỗ vai cô trấn an. Cô cau mày khó chịu. Dù nguy hiểm hay gì, cô cũng chẳng muốn cậu đi một mình, ít nhất, hãy để cô cùng đi với cậu. Lòng cô chỉ ít cũng không mong chờ và lo lắng.

- Như nào rồi? - Lệ Nhi hỏi Thiên Thành, đang dùng máy dò mìn

- Có sóng nhưng rất yếu, chúng tôi được đặt ngay xung quanh đây. Giờ chỉ là không biết chỗ nào vì sóng lúc yếu lúc mạnh lúc lại không thấy nữa.

Mọi người hoang mang, chưa khi nào lại xảy ra tình trạng này, người lại đổ cho máy dò mìn bị hỏng, nhưng không phải, khi thử với loại mìn khác thì máy báo động rất chính xác.

Tối đó, cả Nhị Hắc và Lệ Nhi đều ở lại phòng nghiên cứu, dò nhiều sách báo, đội dò mìn ở lại hiện trường cố gắng tìm ra quả mìn đó.

Sau một hồi nghiên cứu, tiếng chuông điện thoại vang lên

Nhị Hắc bèn nhắc máy

- Có chuyện gì?

- Nguy to rồi, đoạn đường tới cây cầu đồi Trường Thạch đã bị bom nổ làm hỏng hết cả, đội phá bom có rất nhiều người bị thương nặng và không thể đi cấp cứu được. Hãy mau đến đây đi.

Nhị Hắc tức giận, mặt đỏ lừ

- Khốn kiếp.

Cậu thét lên, cô chưa bao giờ thấy Nhị Hắc mất kiểm soát như vậy, có lẽ, vụ này khó khăn hơn cô tưởng.

Sau đó, cậu đi xin lệnh cấp trên, cho phép sử dụng trực thăng quân đội để tiến vào khu vực đã được phong tỏa.

Trung Tá Thịnh suy nghĩ

- Hắc, tôi biết cậu sốt sắng, nhưng hiện tại chúng ta không thể làm gì được, ở đó khói đen mù mịt, trực thăng không có cách nào tiếp cận, và lại cũng không có không gian để đáp xuống.

- Nhưng tôi cũng không thể ngồi trong này an toàn để mặc đồng đội của mình nguy hiểm ngoài đó.

- Tôi biết... tôi biết.

Trung tá Thịnh gật gù vỗ vai cậu

- Thôi thế này đi, tôi đã điều cho cậu một chiếc trực thăng C5. Cậu phải nhảy dù từ trên cao xuống. Cẩn thận một chút.

- Cảm ơn

Giọng cậu dứt khoát, định ngoảnh đầu đi thì cửa phòng vội mở mạnh

- Thưa Trung tá, tôi muốn tham gia cùng Nhị Hắc

- Lệ Nhi à, tôi nghĩ tốt nhất cô nên ở lại đây, nghiên cứu nhiều một chút. - Ông Thịnh nhăn nhó.

- Ông ấy nói đúng, em nên ở lại đây, anh đi sẽ về nhanh thôi. - Nhị Hắc nói thầm

- Không được, em nhất định đi cùng với anh.

Sau một hồi kì kèo từ phòng Trung tá ra tới cửa lớn, cuối cùng Nhị Hắc cũng đồng ý cho cô đi.

Trực thăng bay nhanh trên bầu trời, từ xa đã nhìn thấy những cột khói đen rất lớn, khung cảnh hoảng loạn, người dân được bên cạnh sát sạt nhanh chóng tới phía trung tâm khá xa.

Trời nhập nhèm tối, mặt trời chuyển đỏ chuẩn bị lặn xuống.

- Có đối không? - Ngồi trên khoang máy bay, cậu ân cần hỏi cô

- Giờ này là lúc nào rồi mà nói chuyện đối hay không chứ. - Cô xuề xòa, tập chung xếp lại thống thiết bị tháo gỡ bom chuyên dụng.

Cậu dùng hai tay xoa vai cô lại, nhìn bằng ánh mắt lo lắng. Máy ngày hôm nay bận rộn, quả thực không có nhiều thời gian để chăm sóc cho cô. Nhìn quãng đen sẫm dưới đôi mắt mệt mỏi của cô mà cậu xót, ngón tay chạm nhẹ lên môi, cúi xuống hôn nhẹ một cái

- Dù như nào, cũng đừng đối xử tệ bạc với bản thân, đừng làm đau lòng anh.

Tìm cô thốn thức, từ khi nào mà cậu biết nói mấy lời ngọt ngào này thế. Miệng cô tủm tỉm cười, ôm chầm lấy cậu.

- Vậy, sau khi xong vụ này, nhất định phải mời em một bữa no nê đấy.

- Được rồi, nhưng phải hứa với anh, đừng để bản thân rơi vào nguy hiểm... anh thực sự sẽ không thể nào chứng kiến được điều đó đâu.

Cô mỉm cười thật tươi, gật đầu.

- Anh cũng vậy, em thực sự.... chúng ta.... anh biết đấy, chúng ta mới tái ngộ... nên em...

Cô xúc động nhất thời, suýt chút nữa thì khóc, nhưng cậu nhanh trí đã vùi đầu cô vào ngực mình.

- Đừng khóc, anh không muốn thấy bất kì giọt nước mắt nào của em nữa.

Cô lặng lẽ gật đầu, cô lớn rồi, hơn nữa còn là quân nhân, nên biết kìm nén cảm xúc một chút.

Trực thăng tiếp cận sát nhất có thể. Hai người đeo dù, chuẩn bị nhảy xuống. Nhị Hắc nắm thật chặt tay cô, gật đầu, cả hai người nhảy ra khỏi máy bay.

Dù bật lên, cậu vẫn nắm tay cô rất chặt, không khí xung quanh thổi rào rào, lồng ngực có phần sợ hãi, tai cô ù đi, có hơi chút chóng mặt, nhưng nhìn sang bên lại thấy cậu, cô không còn phải lo lắng gì cả.

Bên dưới, cảnh sát cơ động đứng tập trung khá đông, phong tỏa hết các lối đi. Trung sĩ Mạnh vội vã chạy lại đưa báo cáo cho Nhị Hắc

- Thưa Trung úy, báo cáo xét nhiệm nồng độ chất gây nổ và nguyên nhân gây nổ tạm thời.

Cậu đọc lướt qua báo cáo, đồng thời cũng vội vã hỏi

- Có thiệt hại gì về tính mạng không?

- Tạm thời thì chưa, nhưng cứ như thế này, chắc chắn sẽ có.

Cậu nhắm nghiền mắt, tay như muốn vò nát cả đống báo cáo. Mặt đường bị nứt nghiêm trọng, những tòa nhà cao ốc khu vực đó vì thế cũng nghiêng ngả dần.

Bộ đàm bên hông cậu réo lên

"... Alo, Đồng chí Nhị Hắc nghe rõ, đội giải phá bom mìn Alpha đã tập hợp xong, giờ họ đang đến chỗ cậu, công việc bây giờ là dò ra những quả bom cuối cùng để lát họ đến sẽ cùng gỡ bỏ...."

- Rồi...

Cô mở hòm dụng cụ, lấy máy quét bom siêu tinh vi mới mua được từ bên Mỹ về. Bước chân cô chắc chắn từng chút một. Nhị Hắc tới bên cạnh cô, nhìn một lượt chiếc máy.

- Một chút cũng không có tín hiệu.

Đột nhiên, máy cậu kêu

- Có chuyện gì vậy?

" - Thừa trung úy, phía tượng đài đường Thanh Liên đã bị nổ, hiện tại phát hiện hai quả bom đang chạy, thời gian là 15 phút nữa, cần người của tổ Alpha ứng cứu. "

- Mau chóng di tản người dân ở đó đi.

Lại vội vã dùng thoại đàm liên lạc với Trung tá Thịnh để lập tức cho trực thăng quay lại phía Đường Liên gỡ bom.

Cậu tiến gần với chiếc cầu, máy điện thoại của cậu lại không hề thực hiện được cuộc gọi, những âm thanh rê rê vô cùng khó chịu. Như một tia điện rẹt ngang, cậu chợt nhận ra.....

- Là bom từ.... chính là bom từ.

Điện thoại có khả năng bị nhiễu sóng khi tiếp xúc với loại bom đó trong khoảng cách gần.

Cô đứng từ xa nhưng vẫn có thể nghe thấy âm thanh cậu nói, lòng cô giãy lên sự nghi ngờ. Bom từ, Việt Nam chưa hề phát triển được loại bom này. Và lại ngoài cô với Nhị Hắc từng sang Mỹ đào tạo thì không ai có thể giải được loại bom này. Nhớ ngày trước cũng có 2 người cùng sang theo kế hoạch trao đổi đào tạo sinh viên nhưng hai người đó vẫn còn ở lại đây tiếp tục học.

- Nhị Hắc.... Sao anh lại kết luận như vậy?

- Phải Nhị, nếu không tin, em chuyển sang chế độ cho bom từ đi. Cái máy này mang từ Mỹ, nhất định có chức năng đó.

Cô dường như không nghĩ tới chuyện này. Hai người mở may cài đặt, quả thực có chức năng đó. Khi vừa kích hoạt, tiếng báo động của máy vang lên chói tai.

Cô run run, mắt nhìn cậu

- Nhị Hắc... quả thực là bom từ.

Hai người đưa ánh mắt lên chiếc cầu đôi, tiếng gió nghe đâu còn văng vẳng mịt mù trên đó. Từng áng mây trời còn trong veo hiển hiện, nhưng lòng cô mịt mịt đã giăng lối mịt mù. Cô sợ. Chẳng biết cô sợ điều gì. Từng tiếng tút báo dài của chiếc máy trên tay càng làm cô run sợ. Có phải... cô đang sợ...

..... sợ cậu sẽ bất chấp tính mạng để gỡ quả bom nguy hiểm đó.

Cô sợ đủ điều, tự dung, tìm cô ích kỷ, cô thấy hơi hối hận vì sao ngay từ ngày đầu, không ngăn cản cậu đi vào con đường này. Ngay cả cô nữa, khi đó cũng bất chấp vì một người cùng dân tộc. Giờ dám trách ai?

Cô là tự ngốc nghếch, nhưng ngày tháng xa nhau làm cô đau đớn từng cơn, cô không còn dám đối mặt nếu như một lần gặp lại cảnh đó. Người ta nói, hoa rơi vô ý, nước chảy vô tình. Cô làm sao để biết được, những quả bom đó sẽ cướp cậu khỏi tay cô bất cứ lúc nào.

- Lệ Nhi. - Giọng cậu từ tốn

Cậu nắm tay cô, nói với cô rằng hãy đợi cậu ở đây, cậu chỉ lên đó coi một chút, rồi sẽ xuống.

Sự sợ hãi trong cô lại ảo mộng bốc lên. Bàn tay cô muốn níu chặt áo cậu, nhưng lý trí một người quân nhân không cho phép cô làm thế. Đôi mắt cậu nghiêm nghị, nhưng cũng rất đằm thắm nhìn cô, còn cô, chỉ biết gặt đầu lia lịa để cậu mau chóng rời khỏi chỗ cô, không muốn cậu nhìn thấy cô khóc.

Ngay từ khi cậu bước chân đi, nước mắt cô không kiềm được mà rơi xuống. Khó lòng nào mà giữ lại được.

Thời gian cậu ở trên đó chỉ đếm tới vài tiếng, nhưng với cô, nó chậm chậm như vài thế kỉ vậy. Đi cùng cậu còn có anh Hoàng và hai người phá bom của đội Beta nhưng chân cô vẫn cứ thấy run.

Một lúc lâu, cô cứ chăm chăm chỉ nhìn theo bóng của cậu xa xa. Cô thực sự không thể chịu nổi cái cảnh đứng nhìn thế này, tay cô vén dây chần hiện trường rồi đi thẳng lại gần nhất.

Cô muốn được nhìn thấy cậu rõ nhất có thể.

Cậu nhìn thấy, đứng lên, khuôn mày nhăn lại, cậu không thích cô đến gần như thế.

Lỡ..... nổ thì sao?

Cô nhìn thấy cậu lòng vui lên hẳn, ít ra, cậu vẫn trong tầm mắt mình. ậu nhanh nhẹn cầm sổ bút ghi ghi chép chép.

Vừa hay, Trung tá Thịnh đi tới, một cách rất khản trương, thấy Lệ Nhi còn đang ngửa cổ lên nhìn mới nói

- Sao lại đứng đây?

- Chào đội trưởng, tôi đang theo dõi.

- Bom được tìm thấy rồi, giờ họ đang chuẩn bị phá bom. Cô còn đứng ở đây hay sao?

Cô nghe như trời động, rõ ràng cậu bảo là chỉ lên đó xem tình hình một chút, bây giờ thấy rồi lại thôi tự phá một mình mà không báo lời nào cho cô biết.

Cả người cô nóng rực, như thế cô giận cậu lắm. Cậu chỉ biết nguy hiểm một mình cậu thôi, cô cũng muốn được như thế, chả cần biết nó nguy hiểm cỡ nào, dẫu sao cũng không thể nào để cậu trên đó một mình được.

Bộ đàm của sếp Thịnh vang lên. Là giọng Nhị Hắc

"Đội trưởng, quả bom được kích hoạt từ xa, hiện thời chỉ còn 10 phút. Nhanh chóng di tản cư dân và yêu cầu đội chống mìn mìn ai có thể giải được bom từ thì lên trên này."

"Có mấy quả bom?" - Đội trưởng Thịnh gấp gáp

"Báo cáo, có hai quả, tuy nhiên, một quả bên cầu bắc, một quả phía bên cầu nam đã dò ra. Tôi đang ở cầu bắc. Khoảng 12h, chính là 10 phút nữa, hai bên cầu sẽ gặp nhau, quả bom cũng sẽ nổ nếu không gỡ được."

"Được, vậy tôi sẽ điều một người có thể gỡ bom từ."

Lệ Nhi lập tức cướp bộ đàm từ tay đội trưởng Thịnh

- Dương, em có thể gỡ bom từ, hãy tin em được không?

"Không được, quá nguy hiểm"

- Nhị hắc, anh đã hứa với em, từ giờ có chuyện gì cả hai sẽ cùng trải qua....

"Đồng chí Lệ Nhi, đồng chí phải tin tôi và đồng chí... hãy đợi tôi trở ra."

Nói rồi cậu cất bộ đàm sang một bên, cô buông tay, nhìn cậu mà đau lòng kiệt quệ. Đến cuối cùng, chỉ có mình cô tin lời hứa của cậu. Gì mà cùng nhau chịu gian khổ? Cái gì mà sát cánh bên nhau? Đều là lời nói dối.

Thật không cách nào chấp nhận được.

Tay cô run run cầm bộ đàm trên tay, ấn kết nối lại. Cậu dường như cũng lưỡng lự một lúc mới chịu nghe

"Hãy cho tôi một cái hẹn chính xác được không, trung úy Dương!" - Cô nói mà lòng quặn thắt

"Nhi, chỉ là công việc, đồng chí đừng căng thẳng."

"Nếu hôm nay có chuyện gì xảy ra... anh tính sao?" - Cô như phớt lờ đi lời nói của cậu

Nhị Hắc dường như buông thiết bị trên tay xuống, ngồi bệt cuống đất thần thờ, điều mà cậu đang trốn tránh, cô cuối cùng lại gọi nó lên. Nếu không thể vượt qua... thì...

"Vậy kiếp sau chúng ta..."

Nhị Hắc chưa kịp nói hết câu đã bị cô nói xen vào.

"Lại là đợi, em lại phải đợi sao? Đợi từ kiếp này sang kiếp khác... đợi đến bao giờ mới xuê?"

Mắt cô cay xè, dòng nước mắt tuôn không ngừng, ngực cô nhói lên, rõ ràng... cô đã đợi, đợi rất lâu... cô không thể đợi nữa.

Nhưng chỉ vài giây thôi, con người vốn mạnh mẽ của cô lại trở dậy, cô vút hết nỗi sợ hãi sang một bên, dùng tay quạt khô nước mắt rồi nói

"Dương à... tôi xin lỗi, tôi không thể đợi đồng chí sang kiếp sau. Kiếp này... tôi đợi đủ rồi, tôi chỉ biết kiếp này tôi đã yêu đồng chí, vậy thì chi bằng... tôi cứ giữ đồng chí thật chặt ở kiếp này cái đã. Còn kiếp sau, xin lỗi, hãy để kiếp sau rồi tính."

Cô nói một tràng rồi tắt ngấm bộ đàm, chạy một mạch lấy chiếc xe quân đội gần đó rồi lái sang cầu phía nam.

Cậu đứng bật dậy nhìn theo cô, miệng chỉ kịp gào lên "Không... Lệ Nhi... Nguy hiểm." Rồi sau đó, đã không còn thấy rõ bóng dáng cô trong dòng cảnh sát cơ động. Mắt cậu đảo liên hồi, hình bóng gầy bé ấy như con chim nhỏ vội vã cất cánh lao vào vùng trời giông tố. Tại sao con chim nhỏ lại dừng cảm vậy?

Vì nơi giông bão đó.. có người mà nó yêu.

Tìm cậu đập mạnh dùi dùi, khỏe mắt cậu cay không tưởng. Cậu tự thấy mình có lỗi... có lỗi vì đã không tôn trọng quyết định của cô... đã ích kỷ tưởng rằng một mình nơi nguy hiểm bảo vệ cô thì cô sẽ vui mừng, sẽ yên ổn. Cậu đâu biết rằng, chính điều đó lại khiến cô tổn thương, thấy chạnh lòng đã đau khổ tới vậy.

Cậu sai rồi.. Cô đã chọn nguy hiểm cùng cậu còn hơn được an toàn một mình

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lóp Trưởng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thương một nửa cuộc đời

Vài người trong đội Beta trên cầu Nam còn đang bận nghiên cứu quả bom. Cô đã lên đó

- Tôi có thể xử lý được. Các đồng chí cứ tránh ra một bên.

Mấy người đó dạt ra xung quanh. Cô nhìn quả bom màu bạc có màn hình điện tử chính giữa. Đây chính là quả bom và cả đội vất vả tìm kiếm.

- Trên này chỉ cần mình tôi là đủ, các đồng chí cứ xuống bên dưới gỡ nốt quả bom chìm còn lại, có lẽ nó cũng tìm thấy rồi.

Nói rồi liền lôi dụng cụ ra. Bom chưa được kích hoạt, thật may mắn, có thể gỡ ra một cách dễ dàng rồi... chỉ cần cắt hết những dây mạch từ đồng thời dùng bộ định bị phá hủy nguồn từ của nó.

Cậu ngồi bên kia cầu lòng nóng như lửa đốt, không biết cô đang làm gì, ra sao rồi.

Từng phút trôi qua, còn 5 phút nữa. là đến 12 giờ. Cô thở thật nhẹ khi chỉ còn một sợi dây cuối cùng. Cô cười tưởng như hạnh phúc lắm. Rồi nhanh thôi, hai người sẽ được gặp nhau. Nhưng ông trời chớ trêu, sự việc chưa kết thúc ở đó, chiếc kim cắt ở tay cô vừa chạm vào sợi dây thì màn hình từ của thiết bị bom hiện lên dòng chữ.

"Cứ cắt nếu muốn cầu Bắc nổ tung. Nếu chạy trốn thì cũng đừng mong tên bên kia cầu sống sót. Hahaha"

Cô tròn mắt nhìn, từng nhịp tim cũng thỉnh thoảng. Có thể nào.. chắc là giả rồi, sao mà như vậy được. Không lẽ Nhị Hắc vẫn chưa phá xong bom bên đó. Nhưng cô làm sao mà dám liều để cậu nguy hiểm được.

Chiếc bom từ dần chuyển sang đếm giây, còn 5 phút nữa. Cô đã nhìn thấy bóng cậu từ từ gần lại, cây cầu di chuyển chậm chạp. Cô thực sự trống rỗng, đầu óc rối như tơ vò không biết nên làm gì. Còn chiếc đồng hồ đó cứ nảy từng giây chớp nhoáng. Cô nhìn cậu, mỉm cười thật nhẹ, rồi buông cái kim cắt ra khỏi quả bom.

Cậu là người vô cùng quan trọng đối với cô, là người cho cô tình thương cô thiếu thốn, cho nên một giây hy vọng, cô cũng hy vọng, một xác suất nguy hiểm cô cũng ngăn chặn đến cùng. Có lẽ cậu nói đúng, cô đợi cậu lâu như vậy, cuối cùng cũng chẳng có thể nào đến bên cậu một cách vui vẻ. Vậy để kiếp sau, có lại tiếp tục yêu và đợi cậu. Nhất định còn kiếp sau mà. Cô không tin ông trời lại muốn phụ cô đến cùng. Cô gạt nhẹ nước mắt của mình. Nhìn cậu từ xa, vui mừng khi thấy cậu thở phào nhẹ nhõm..

.... có lẽ, bên đó, quả bom đã gỡ xong rồi.

đồng hồ thích tắc tới phút thứ 2.

Cậu đứng từ giữa cầu bên đó hét vọng qua

- Lệ Nhi, bên đó đã gỡ xong chưa?

Cô nhìn cậu, suy nghĩ thoáng qua vài giây rồi mỉm cười gật đầu. Đôi mắt ngắn lệ cổ kim nước mắt rơi xuống. à cô nói dối cậu, lòng cô quật lại, cố gắng kìm nén để không phải gào lớn lên. Nhưng có lẽ không thể giấu được đôi mắt của Nhị Hắc. Cậu ngay lập tức thấy thái độ không bình thường của cô. Nếu đã gỡ được, chắc chắn cô sẽ nhảy căng lên, thậm chí là hét to mừng rỡ. Nhưng đằng này lại im thinh rồi cười một cách buồn rầu. Thật sự cậu không biết chuyện gì xảy ra nhưng trái tim cậu mách bảo, cô đang không ổn.

Vì thực sự... cô đâu có ổn.

Cô cầm nín. Càng nhìn cậu, trái tim cô lại càng nhức nhối. Nhìn màn hình đếm giây, còn 60 giây. Cây cầu gần tiến lại gần nhau, khoảng cách của hai người còn đúng một trăm mét. Cô ngồi thụp xuống, kiên quyết không khóc tới cùng.

Trực thăng đã tới đón hai người, đang ở phía cầu bên kia của Nhị Hắc. Khi cậu vừa định trèo lên thì thấy cô đang ngồi bệt dưới cầu nhìn cậu ngây dại. Đoán chuyện chẳng lành, vừa lúc đó, bộ đàm trong túi áo phát lên.

"Đồng chí Nhị Hắc, quả bom từ phía cầu Bắc hoàn toàn chưa được gỡ bỏ.... Tôi xin nhắc lại...."

Cậu trợn mắt, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vã lấy hết sức chạy thật nhanh.

Cây cầu gần như đã chạm nhau.

Cậu hét thật lớn.

- Lệ Nhi, mau chạy tới đây.

Cô lúc này mới sợ hãi bật khóc, vội vã đứng dậy, nói lớn

- Không, đừng qua đây.

Cô sợ, quả bom bên đó ở bất cứ chỗ nào sẽ nổ tan mọi thứ... mọi thứ quý giá của cô. Nhưng ánh mắt cậu thật nghiêm nghị, giọt mồ hôi rên chán cậu ướt đầm chảy xuống. Chân cô run run đứng lên và rồi không hiểu bằng sức mạnh nào, cô chạy hết sức thật nhanh tới bên cậu. Chiếc đồng hồ điểm 10 giây cuối cùng.

Khi cậu ôm được cô vào lòng rồi, miệng chỉ kịp nói hai chữ "Đừng sợ" rồi ôm cô nhảy xuống dòng sông bên dưới. Chỉ độ chưa đến 1 giây sau, quả bom bên cầu Nam nổ tung, cây cầu vỡ vụn tanh bần trước sự chứng kiến của nhiều người. Thanh sắt cầu và những mảnh vụn vì lực nổ lớn cũng rơi xuống và lao thật nhanh về phía hai người. Cậu ôm ghì cô thật chặt tông lồng mình, lấy thân hình to lớn bảo vệ cô đỡ chịu những thanh sắt nặng va đập vào người. Tất cả đổ ụp xuống, dòng nước như chuyển đen đục ngầu và đầu đó, loang ra dòng máu đỏ.

Cô bám thật chặt vào cậu, cô ngoi lên, nhưng cậu bị sao ấy, dường như nặng trĩu rồi dần dần buông thân mình ra khỏi cô. Tay cô vẫn nắm thật chặt, lo lắng sợ cậu đã làm sao. Cô dùng hết sức mình kéo cậu lên mặt nước. Máu từ đầu cậu chảy xuống đỏ thẫm cánh tay cô. Cô sợ hãi gọi cậu thất thanh. Nhị cô lay Hắc dậy nhưng vô dụng. Tim cô lại một lần nữa nhói đau ghê gớm, như bị đâm thủng nhất.

Vài phút sau, tàu cứu hộ được lệnh đến đưa hai người lên. Bác sĩ có gắng hô hấp cấp cứu Nhị Hắc.

Xe cứu thương hú còi inh ỏi, lao đi thật nhanh trên đường quốc lộ.

Cô thất thiêu ngồi trên băng ghế trắng. Từ lúc lên bờ, Lệ Nhi không hề thốt ra một câu nào, đầu óc cô mụ mị dần đi, rồi kiệt sức mà ngất lúc nào chẳng hay.

Khi tỉnh lại, cô thấy mình đang thở oxy, nằm kề bên là cậu. Căn phòng trắng làm cô khó thở, ngột ngạt lại sự hãi vô cùng. Cô muốn ngồi dậy mà thân người đau nhức kinh khủng, đau đến ứa nước mắt, hoặc cũng có thể là lòng cô đau.

Có rất nhiều sĩ quan đang đứng trong phòng. Họ đỡ cô, hỏi thăm tình hình sức khỏe rồi nói chuyện một lúc với cô

- Sao lúc ấy cô lại không phá quả bom? - Trung tá Thịnh lên tiếng, còn đầy ngờ vực.

- Quả thực lúc đó, chỉ cần cắt một sợi dây cuối cùng là hoàn tất, thế nhưng...

Nói rồi, cô kể đầu đuôi, mọi người nhìn nhau xì xầm. Ông Thịnh cũng bất ngờ, sau đó nói với Lệ Nhi

- Thật sự, lúc khám nghiệm lại hiện trường, không hề có quả bom nào được đặt lại ở trên cầu Bắc, tất cả bom đều đã được tháo dỡ. Cô đã bị trúng đòn tâm lý của chúng rồi.

Cô giật mình ngồi thần thờ cả người. Không hiểu sao, lúc đó cô lại dễ dàng tin vào lời nói vô căn cứ ấy, rõ ràng cô có thể gọi đàm nhờ kiểm chứng. Nhưng tại sao? hoặc có thể, chỉ cần nghe tới tính mạng của cậu gặp nguy, thì cô đã mụ mị và không còn có thể phán đoán ra điều gì nữa rồi.

Đám người đi về hết, cô mới nhìn qua giường kẻ bên.

Bác sĩ mở cửa đi vào, cô liên vội vã định xuống giường nhưng bác sĩ đã ngăn lại

- Cô cứ nằm nghỉ ngơi đi, vết thương của cô tuy không nặng nhưng cũng hãy tránh vận động. Với lại cái thai hết sức may mắn vẫn phát triển bình thường, chỉ là trấn động nhỏ không ảnh hưởng đến.

Cô thật ngạc nhiên khi nghe bác sĩ nói, cái thai... cái thai nào...?

- Bác sĩ, tôi có thai sao? - Để chắc chắn cô còn hỏi thật rõ lại

- Ô hay, cô đã là mẹ được 2 tháng rồi mà còn chưa biết hay sao?

Cô ngồi thẩn thờ, bất giác đưa tay lên bụng mình rờ rờ. Tim cô đập từng nhịp thật mạnh, cái cảm giác này không thể diễn tả nổi, rồi rung rung nước mắt. Có một thiên thần nhỏ đang lớn dần lên trong bụng của cô.

Trái tim cô đột nhiên có thêm sức sống mới. Cô xúc động muộn òa khóc. Dường như còn khó tin lắm.

Cô nhắm nghiền, hai tháng... vậy chả phải... là cái đêm đó, dính luôn sao?

Sau khi bác sĩ khám lại cho Nhị Hắc, chỉ quay ra nhìn cô lắc đầu. Ánh mắt cô không ngừng hy vọng xụp hẳn xuống. Khóe miệng nhăn lên không hiểu là cười hay khóc. Có lẽ lòng cô đang rối loạn lắm. Cô mon men tới bên cạnh cậu, mới đầu còn chần chừ đứng gần, vì sợ không cầm nổi nước mắt mình lại òa khóc lên.

Đầu cậu băng bó kín mít. Gương mặt điển trai ấy ngang dọc đều là những miếng băng trắng. Sao tim cô cứ càng ngày đang nhói lên thế này.. Tiếng máy đo nhịp tim và đủ các thiết bị lằng nhằng cắm vào thân thể của cậu, nó làm cô đau lắm. như một chiếc lá cuối cùng trên cây còn gượng gượng bám chắc.

Cái lúc đầu tuy khó hiểu nhưng cô chả bao giờ muốn hỏi kĩ. Cô không muốn biết. Cô cứ mặc kệ và không tin vào nó, rồi nghĩ đây là giấc mơ, giấc mơ của riêng hai người. Khi thức dậy, cậu vẫn nằm ngủ ngon lành bên cô. Cuộc sống của hai lại tiếp tục bình yên.

- Anh nằm ngủ như vậy, không biết anh có cảm thấy em đang đau không anh?

Nước mắt cô không thể kìm nổi lại rơi xuống một cách đau đớn nhất, cô không thể nào chấp nhận, không thể nào. Ngực cô nghẹn thở, một chút không khí cũng bị ép tuột ra một cách dã man nhất. Từng lỗ chân lông đều đau đớn tới run rẩy, từng mạch máu đều muốn phát nổ lên.

Rốt cuộc cậu là ai, là cái gì mà lúc nào cô cũng thấy đầy đau đớn trong chờ đợi thế này?

Ai sẽ là người cứu vớt cô ra? Hay rồi cô cứ dần chết dần sống dở trong nỗi đau đấy.

Những người bạn của cô đang ngoài chiến trường rất xa, cô không hề có ai dãi bày, ngày qua tháng lại vất vưởng như cái xác không hồn chốn bệnh viện nồng nặc mùi cồn thuốc.

Ánh mắt cô đờ đẫn nhìn đông tới. Cô lại đưa tay xoa bụng mình. Đã 3 tháng kể từ khi vụ nổ bom xảy ra. Cả nước hân hoan đón chào đoàn quân điều hành nghiêm trang đầy tráng lệ. Còn cô, còn cậu quanh quẩn mãi ở căn phòng trắng. Đối diện với nhau ngày qua ngày bằng nước mắt và tiếng nấc nghẹn.

Cho tới khi cô kiệt sức, tay cô run rẩy không dám buông cậu ra phút nào.

Đêm đó, khi cô ngủ say, có ba người vào phòng. Một người cầm ống thuốc chích cho Nhị Hắc một liều. Người đàn ông cao lớn ở chính giữa đưa mắt hẳn học nhìn mũi tiêm. Về mặt tuy lãnh cảm nhưng ánh mắt đó chắc chắn đang nhìn chăm chăm... rõ ràng là một sự háo hức không nhỏ.

- Đã xong, giờ chỉ còn chờ. - người cầm ống tiêm cất vói vào hộp, nói rất nhỏ

Ba người nhanh chóng rời ra khỏi phòng. Và câu chuyện đó, không hề có ai biết.

Nhờ chút quen biết, Hạo Bối đã mời được một bác sĩ giỏi về não từ Châu Âu trở về phẫu thuật. Tình hình khả quan hơn trước rất nhiều. Giờ là bán thực vật, chân tay đôi lúc vẫn cử động được. Tiểu não do va đập tổn thương nặng nên có thể đã mất trí nhớ hoàn toàn. Tỷ lệ phục hồi như ban đầu chỉ khoảng 5%.

Cô vui lắm, mỗi lần thấy cậu nhúc nhích. Có lúc mừng đến phát khóc, nhưng rồi lại vội chạnh lòng tủi thân. Cái thai ngày càng lớn lên, nhưng cậu không thể được nhìn thấy. Cô cũng chẳng được chăm sóc chiều chuộng như những người mang bầu bình thường. Đáng lẽ, nếu chuyện này không xảy ra thì hai người đã có một đám cưới trong mơ và một tuần trăng mật vui vẻ.

Thi thoảng, Gia Lạc và Giản Niên, hai người bạn thân cũng có gọi điện về trò chuyện cho cô đỡ đau lòng, đỡ tủi thân. Tuy bận rộn nhưng rồi cũng cố gắng đáp máy bay về thăm cô và cậu đôi ba lần.

Trước mặt họ, cô nào dám khóc lóc gì, cô sợ họ lo cho mình, sợ làm dở dang chuyện của họ. Suy cho cùng, cô đã lớn, có cuộc sống riêng, và họ cũng vậy, chỉ là cô kém may mắn hơn họ một chút thôi. Dẫu sao cũng đã có cái thai nhỏ thay cậu an ủi nỗi niềm trong lòng cô phần nào.

Tối tối, sau khi cậu được truyền dinh dưỡng xong, cô lại leo lên giường, nắm tay bóp chân cho cậu rồi thủ thủ, rồi kể đủ thứ chuyện trên đời, kể cả về ước mơ, rồi đặt biệt danh cho con, rồi vân vân mây mây.... chỉ là đang đợi cậu tỉnh dậy thực hiện nó với cô thôi.

- Dương, em nói anh nghe nhé, đêm nào con cũng đập bụng em ý, chắc nó lớn lắm rồi. Anh đoán xem nó là con trai hay con gái. Nếu là con trai, nhất định sẽ đẹp trai, dũng cảm như anh, còn nếu là con gái kiểu gì cũng xinh đẹp và lạc quan giống em phải không?

Chỉ có sự im lặng đáp lại những câu nói như nuốt ngàn nỗi đau ấy.

- Dương, em nhớ tiếng nói của anh, em nhớ vòng tay của anh. Nếu bây giờ anh tỉnh lại, nhất định sẽ mắng em là ngốc đúng không? Anh hứa sẽ bảo vệ em, nhưng em không nghĩ anh lại có thể cứu em và bỏ mạng của mình. Dương à... cho dù khó khăn thế nào, cho dù anh không thể tỉnh lại, nhưng nhất định đừng bỏ hai mẹ con em đi. Anh phải giữ lời hứa, phải bảo vệ em suốt đời.

Nói rồi, cô nằm gục bên cạnh mà thiếp đi.

Con người đối với tình yêu là vậy, khi nắm được rồi dù bằng mọi cách cũng không để nó thoát khỏi tay mình, dùng cả tâm can tính mạng níu kéo bằng được.

Lúc đầu là cô thích cậu, sau đó hai người yêu nhau tha thiết và tới hiện tại, nó không còn đơn thuần là tình yêu nam nữ. Nó là thương một nửa cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Lốp Trưởng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.